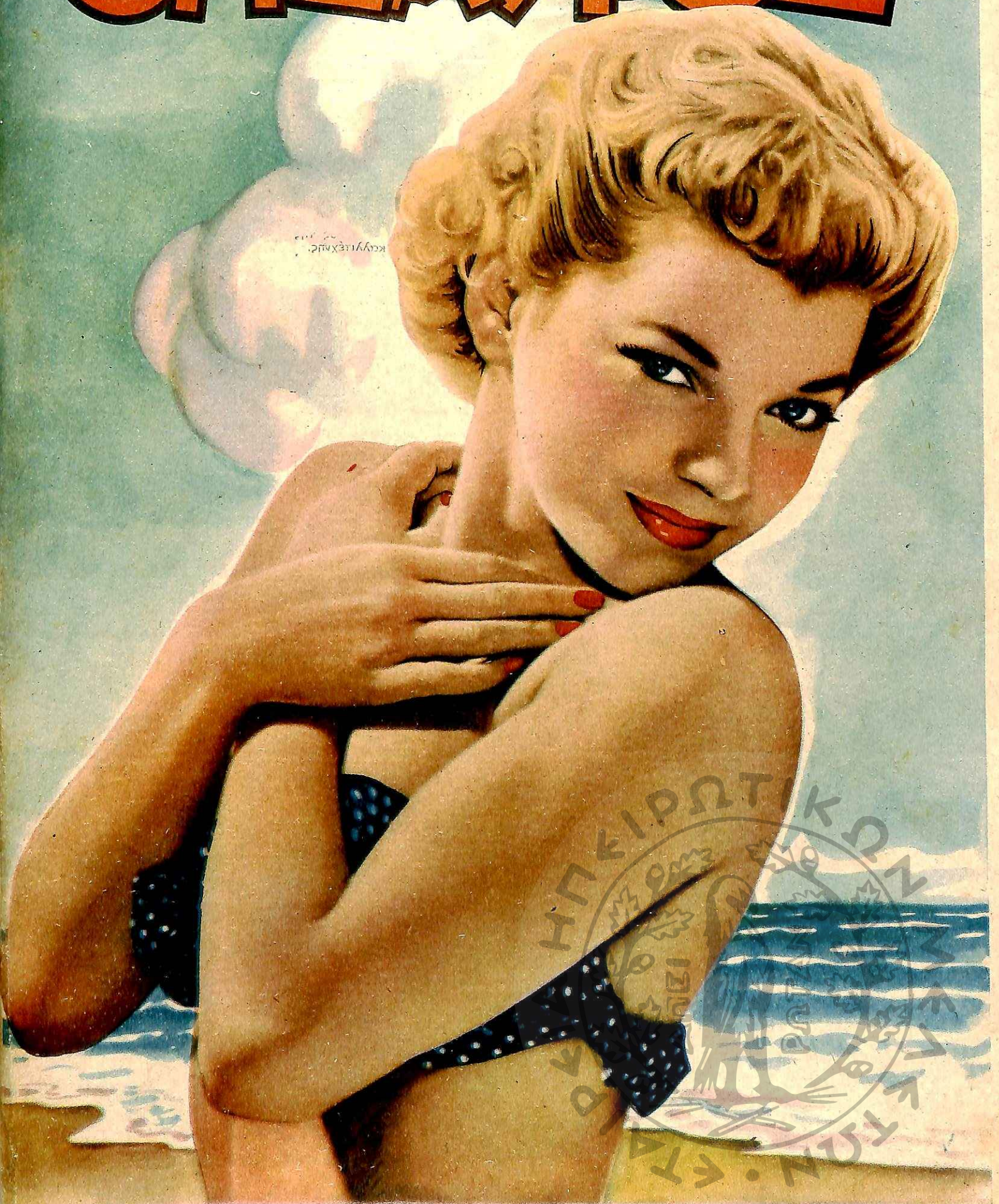

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ

Η «φωνή του φαντάσματος»

«Ακόμη κι' ο πιό επιδέξιος διαρρηκτής, που λαμβάνει όλα του τα μέτρα, δεν μπορεί νάνε βέβαιος ότι θα ξεφύγει από τις παγίδες που τον περιμένουν, στα μεγάλα καταστήματα, στις Τράπεζες, κλπ. της Αμερικής: κρυφά κουδούνια κινδύνου, άορατες δέσμες υπερύθρων ακτίνων, ηλεκτρονικές πόρτες και παράθυρα, υπερυψωμένα χρηματοκιβώτια... Μ' αυτές τις συσκευές ειδοποιούνται αυτόματα οι αστυνομικοί, φτάνουν άμέσως επί τόπου και πιάνουν τον κλέφτη, πολλές φορές πριν ακόμη ξεδιπλώσει τα διαρρηκτικά εργαλεία του!

Τα κουδούνια εμφανίσθηκαν στις Ηνωμ. Πολιτείες λίγο μετά τον εμφύλιο Πόλεμο. Ο ύψασμα-τέμπορος της Βοστώνης Έντνιν Χόλμς ήταν ένας απ' τους πρώτους που εγκατέστησαν τέτοια κουδούνια στο κατάστημα τους. Φαίνεται όμως ότι δεν θα βρήκε απόλυτα ικανοποιητική τη λειτουργία τους και δάλλθηκε να τα τελειοποιήσει.

Έπειτα από λίγον καιρό, ίδρυσε μια εταιρεία, που έφτιαχνε κι' εγκαθιστούσε αυτά τα κουδούνια. Η εταιρεία λοιπόν αυτή είχε σήμερα η μεγαλύτερη του κόσμου στο είδος της. Τα καταστήματα των πελατών της συνδέονται μ' ένα κεντρικό σταθμό της, όπου περιμένουν διαρκώς οι ιδιωτικοί αστυνομικοί της, έτοιμοι να τρέξουν μόλις χτυπήσει ένα κουδούνι. Πέρσι, έλαβαν 42.000 προσκλησεις, στη Ν. Υόρκη και μόνον. Άλλα μόνον στις 200 απ' αυτές επρόκειτο για πραγματική διάρρηξη. Στις άλλες, κάποιο παιδί είχε πετάξει το φουτ-μπάλ του σε μια βιτρίνα, ή ο καταστηματάρχης είχε επιχειρήσει να ξαναμπή στο μαγαζί του όπου είχε ξεχάσει κάτι, ή τελοσπάντων συνέβη κάτι τυχαίο που έβαλε σε λειτουργία το κουδούνι του κινδύνου.

Οι πελάτες της εταιρείας Χόλμς έχουν ένα διακριτικό σήμα στην πρόσοψη του καταστήματός τους. Οι διαρρηκτές το βλέπουν... και μένουν μακριά!

Οι δέσμες άορατων υπερύθρων ακτίνων αντανakλνται σε καμουφλαρισμένους καθρέφτες και διασταυρώνονται πίσω απ' τις πόρτες και στους διαδρόμους των Τραπεζών και των καταστημάτων. Άν κάποιος ανύποπτος διαρρηκτής περάσει ανάμεσά τους και τις διακόψει για μια στιγμή, ειδοποιείται άμέσως ή αστυνομία. Το σύστημα αυτό έχει τόση ευαισθησία, ώστε μπορεί να λειτουργήσει ακόμη και με το πέρασμα μιας μύγας!

Άλλοτε πάλι, υπάρχουν ένα μαύρο και λεπτό νήμα, τεντωμένο λίγους πόντους πάνω απ' το πάτωμα. Άν το κόψει κάποιος, περνώντας, λειτουργεί άμέσως το κουδούνι του κινδύνου. Σε μια περίπτωση, τρεις διαρρηκτές άνοιξαν τρύπα στο ταβάνι ενός καταστήματος... και βρέθηκαν μπροστά στα πιστόλια κάμποσων ντεκτειβ που τους περίμεναν! Ένα κομμάτι σοβάς απ' το ταβάνι είχε πέσει πάνω στο τεντωμένο νήμα κι' είχε κάμει να λειτουργήσει το κουδούνι που ειδοποιούσε την αστυνομία!

Σε πολλές όμως περιπτώσεις, οι ντεκτειβ άναστατώνονται άδικως, γιατί το σήμα του κινδύνου έχει δοθεί... από ένα γατάκι που καταστήματος, που έπαιζε με το τεντωμένο νήμα!

Υπάρχει επίσης μια υπερηχητική συσκευή, που χρησιμοποιήθηκε στον πόλεμο εναντίον των υποβρυχίων και σήμερα χρησιμοποιεί εναντίον των διαρρηκτών. Έγκατεστημένη μέσα στα χρηματοκιβώτια, λειτουργεί άμέσως μόλις δεχθεί ένα άσυνήθιστο ήχητικό παλμό, από άποπειρα διαρρήξεως ή τρυπήματος του χρηματοκιβωτίου. Κάποτε όμως, οι ντεκτειβ τρέχουν επί τόπου και βρίσκουν μόνο μια καθαρίστρια, που από άπροσεξία χτύπησε δυνατά τη σκούπα της πάνω σ' ένα χρηματοκιβώτιο, κι' έτσι έκοψε να λειτουργήσει η συσκευή!

Πρέπει ν' αναφέρουμε, τέλος, και τη «φωνή του φαντάσματος», ένα νέο σύστημα άσφαλείας, που έχει ήδη εφαρμοσθεί με λαμπρή επιτυχία σε διάφορα καταστήματα, καθώς και στα άνάκτορα του Μπουκίγγχαμ. Έχει το πλεονέκτημα πως μπορεί να εφαρμοσθεί εύκολα σ' ένα όποιοδήποτε τηλέφωνο.

Είχε άνάστημα μόνο 53 έκατοστά

Πέθανε τελευταία στην Αμερική, σέ ηλικία 74 χρόνων, η Μαρτίνα ντε λα Κρουζ, που ήταν η κονντέρη νάνος όλου του κόσμου. Το άνάστημά της μόλις έφθανε τα 53 έκατοστά.

Η Κρουζ άνηκε σ' ένα τσίρκο, όπου έφτανίζονταν μαζί με τον άδελφό της, που ήταν κι' αυτός νάνος. Κατά τη διάρκεια μιας παραστάσεως, πριν από μερικές μέρες, αίσθάνθηκε μια ξαφνική ζάλη. Την μετέφεραν άμέσως στο καμρίνι της, όπου πέθανε σέ λίγο.

Το «δίλημμα του Μανδρινού»

Πρωτότυπο διήγημα

Δέν θυμάμαι ποιός πρωτόφερε τη συζητηση εκείνο το βράδυ στο «δίλημμα του Μανδρινού».

Το ξέρετε αυτό το περίφημο δίλημμα; Νά πως είνε ή κλασσική του διατύπωση:

Άν ήσαστε φτωχός και μπορούσατε να κερδίσετε ένα έκατομμύριο λίρες, χωρίς να κάνετε τίποτε άλλο από το να πιέσετε ένα κουμπάκι, που θα προκάλούσε στη στιγμή τον άνώδυνο θάνατο ενός Κινέζου μανδρινού, που βρίσκεται σέ άπόστασι χιλιοσών χιλιομέτρων από σας, που ή ζωή του σας είνε ολότελα άδιάφορη, θα το κάνατε;

Καθένας έπλε τη γνώμη του πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Οι περισσότεροι άπάντησαν καταφατικά. Τί ένδιαφέρον έχει ή ζωή ενός μανδρινού;

Ο Τζέο Μόρτον, ο νεώτερος της συντροφιάς μας, ήταν καλλιτέχνης.

— Μπορώ να σας διατυπώσω μ' ένα διαφορετικό τρόπο την ερώτηση, έπλε. Άν έπιανε φωτιά στο μουσείο του Λούβρου κι' άν έχατε να διαλέξετε μεταξύ της «Τζοκόντας» του Λεονάρντο ντά Βίντσι κι' ενός μικρού παιδιού, που κινδύνευαν από τις φλόγες, ποιά από τα δύο θα προτιμούσατε να σώσετε; τον περίφημο πίνακα ή το παιδάκι;

— Το παιδάκι! φώναξαν μερικοί.

— Τη «Τζοκόντα» άπάντησαν άλλοι.

Ο μόνος που δέν είχε πη τη γνώμη του ήταν ο Άντρέ Ρενουάρ, ο περίφημος δικηγόρος.

Δέν ξέρω, άπάντησε.

— Σας έτυχε ποτέ να βρεθήτε μπροστά στην άνάγκη να διαλέξετε μεταξύ της «Τζοκόντας» και μιας ζωτανής υπάργεως; τον ρώτησαν.

— Όχι ακριβώς, άπάντησε. Άλλά μου έτυχε να βρεθώ στην άνάγκη να διαλέξω μεταξύ ενός παιδιού και της βαλίτσας μου που αντιπροσώπευε τη ζωή ενός δυστυχισμένου πλάσματος.

— Και τί προτιμήσατε;

— Δέν θ' άξιζε τίποτε άν σας το έλεγα από τώρα. Άν θέλετε, όμως, θα σας άφηνηθώ τα γεγονότα...

— Την εποχή εκείνη, άρχισε ο Ρενουάρ, βρισκόμουν στα πρώτα βήματα του σταδίου μου κι' εργαζόμουν στο γραφείο του δικηγόρου Μπελό. Ο προϊστάμενός μου είχε άναλάβει την υπεράσπιση ενός περιουσιού έμπορικου αντιπροσώπου, δύνοντας έμπορικό αντιπροσώπου, που δέν προερχόταν από τον κινδύνου που με άπειλούσε, άλλα από το τρομερό δίλημμα, που ύφωνόταν μπροστά μου. Τί έπρεπε να προτιμήσω; Η έκλογή μου έπεσε στο παιδάκι...

— Η δική έγινε σέ λίγο. Ο λαθροθήρας, μ' όλο που ο Μπελό κι' έγώ φροντίσαμε να προσκληθί, δέν παρουσιάστηκε. Είνε πολύ άμφίβολο, άλλωστε, άν ή κατάθεσις του θα χρησιμοποιε σέ τίποτε άφου είχαν έξαφανισθί τα γάντια. Ο έμπορικός αντιπροσώπος καταδικάσθηκε σέ θάνατο κι' ή ποιή του έκτελέσθηκε έπειτα από τρεις μήνες, στη Ροζιέρ.

Άν προτιμούσα τη βαλίτσα αντί για το παιδάκι, θα είχε σωθί.

Ο Ρενουάρ σταμάτησε για μερικές στιγμές κι' έπειτα συνέχισε:

— Πολλοί από σας θα μου πούν ότι έκανα καλά να σώσω το παιδάκι, ένθ ή άθώωσις και ή σωτηρία του έμπορικου αντιπροσώπου αποτελούσαν ένα πρόβλημα...

Αυτό το παιδάκι, που είχα σώσει, έγινε, όταν μεγάλωσε, ένας τρομερός κακούργος κι' έβαψε τα χέρια του στο αίμα δέκα έφτά ανθρώπων υπάργεων. Πρόκειται για τον περίφημο Λαρσόν, που καρατομήθηκε πριν από δυό χρόνια στην Αμενί.

Επείτα άμέσως μας ήταν ένας λαθροθήρας. Μ' όλες τις προσπάθειές

μου, δέν κατόρθωσα να τον πείσω να παρουσιασθί στο δικαστήριο. Το μόνο που κατάφερα ήταν να μου ύπογράψη μια δήλωση πως είχε βρή αυτά τα γάντια στο τάδε μέρος, την τάδε ήμέρα και την τάδε ώρα. Πήρα τη δήλωση και τα γάντια κι' έφυγα.

Οι μακρές συνομιλίες που είχα με το λαθροθήρα μ' έκαναν να χάσω το άπογευματινό τραίνο που έφευγε για το Παρίσι. Άποφάσισα, λοιπόν, να περάσω τη νύχτα σ' ένα ξενοδοχείο της Σόμ. Στο διπλανό δωμάτιο έμενε μια κυρία μ' ένα παιδάκι.

— Ήμουν κατάκοπος κι' άποκοιμήθηκα βαθεία. Άλλά, τα ξημερώματα, ξύπνησα άκούγοντας θόρυβο και φωνές. Το ξενοδοχείο καιγόταν σάν πυροτέχνημα...

Χωρίς να σκεφθώ τίποτε άλλο, άρπαξα τη βαλίτσα μου κι' έτρεξα στο διάδρομο. Μια άπεριγραπτή σύγχυσις έπικρατούσε εκεί. Η ξύλινη σκάλα είχε πιάσει φωτιά και κινδυνεύαμε να καούμε σάν τους ποντικούς μέσα στη φάκα. Μερικοί χωρικοί είχαν εύτυχώς την καλή έμπνευσι να βάλουν μια δυό σκάλες στα παράθυρα. Αυτές άποτελούσαν τη μοναδική έλπίδα σωτηρίας για όλους όσοι βρισκόμασταν στο έπάνω πάτωμα.

Άλλά, ξαφνικά, το πάτωμα κατέρρευσε και βρεθήκαμε άνάμεσα στα έρείπια του κάτω πατώματος. Οι φλόγες και οι καπνοί μάς έψηναν ολόγυρα. Μ' όλο που είχα τραυματισθί σέ πολλά μέρη, κατάρφα ν' άνασκηκωθώ και τα μάτια μου άναζήτησαν τη βαλίτσα. Την είδα μερικά μέτρα πιο πέρα κι' άπλωσα τα χέρια μου για να την πάρω.

Άλλά κείνη τη στιγμή άκουσα πλάϊ μου μια σπαραχτική κραυγή:

— Το παιδάκι μου! Βοηθήστε με να σώσω το παιδάκι μου!

— Ήταν ή γυναίκα που έμενε στο διπλανό δωμάτιο από το δικό μου. Το παιδάκι της είχε πέσει κάτω από ένα κομμάτι του πατώματος που κρεμόταν σάν θόλος πάνω από το κεφάλι του και ή δυστυχισμένη δέν κατόρθωνε να το βγάλι από εκεί.

Συγκέντρωσα όλες τις δυνάμεις μου και τράβηξα το μικρό έξω. Οι φλόγες άφηναν ακόμη μια στενή όδο προς το μέρος της αύλης. Έσπρωξα προς τα κεί τη μητέρα. Έγώ είχα άπομείνει με το παιδάκι στο χέρι.

Η βαλίτσα μου βρισκόταν ένα μέτρο πιο πέρα. Έκείνη τη στιγμή, ένοιωσα μια άπερίγραπτη άγωνία, που δέν προερχόταν από τον κινδύνου που με άπειλούσε, άλλα από το τρομερό δίλημμα, που ύφωνόταν μπροστά μου. Τί έπρεπε να προτιμήσω; Η έκλογή μου έπεσε στο παιδάκι...

— Η δική έγινε σέ λίγο. Ο λαθροθήρας, μ' όλο που ο Μπελό κι' έγώ φροντίσαμε να προσκληθί, δέν παρουσιάστηκε. Είνε πολύ άμφίβολο, άλλωστε, άν ή κατάθεσις του θα χρησιμοποιε σέ τίποτε άφου είχαν έξαφανισθί τα γάντια. Ο έμπορικός αντιπροσώπος καταδικάσθηκε σέ θάνατο κι' ή ποιή του έκτελέσθηκε έπειτα από τρεις μήνες, στη Ροζιέρ.

Άν προτιμούσα τη βαλίτσα αντί για το παιδάκι, θα είχε σωθί.

Ο Ρενουάρ σταμάτησε για μερικές στιγμές κι' έπειτα συνέχισε:

— Πολλοί από σας θα μου πούν ότι έκανα καλά να σώσω το παιδάκι, ένθ ή άθώωσις και ή σωτηρία του έμπορικου αντιπροσώπου αποτελούσαν ένα πρόβλημα...

Αυτό το παιδάκι, που είχα σώσει, έγινε, όταν μεγάλωσε, ένας τρομερός κακούργος κι' έβαψε τα χέρια του στο αίμα δέκα έφτά ανθρώπων υπάργεων. Πρόκειται για τον περίφημο Λαρσόν, που καρατομήθηκε πριν από δυό χρόνια στην Αμενί.

Επείτα άμέσως μας ήταν ένας λαθροθήρας. Μ' όλες τις προσπάθειές

μου, δέν κατόρθωσα να τον πείσω να παρουσιασθί στο δικαστήριο. Το μόνο που κατάφερα ήταν να μου ύπογράψη μια δήλωση πως είχε βρή αυτά τα γάντια στο τάδε μέρος, την τάδε ήμέρα και την τάδε ώρα. Πήρα τη δήλωση και τα γάντια κι' έφυγα.

Οι μακρές συνομιλίες που είχα με το λαθροθήρα μ' έκαναν να χάσω το άπογευματινό τραίνο που έφευγε για το Παρίσι. Άποφάσισα, λοιπόν, να περάσω τη νύχτα σ' ένα ξενοδοχείο της Σόμ. Στο διπλανό δωμάτιο έμενε μια κυρία μ' ένα παιδάκι.

— Ήμουν κατάκοπος κι' άποκοιμήθηκα βαθεία. Άλλά, τα ξημερώματα, ξύπνησα άκούγοντας θόρυβο και φωνές. Το ξενοδοχείο καιγόταν σάν πυροτέχνημα...

Χωρίς να σκεφθώ τίποτε άλλο, άρπαξα τη βαλίτσα μου κι' έτρεξα στο διάδρομο. Μια άπεριγραπτή σύγχυσις έπικρατούσε εκεί. Η ξύλινη σκάλα είχε πιάσει φωτιά και κινδυνεύαμε να καούμε σάν τους ποντικούς μέσα στη φάκα. Μερικοί χωρικοί είχαν εύτυχώς την καλή έμπνευσι να βάλουν μια δυό σκάλες στα παράθυρα. Αυτές άποτελούσαν τη μοναδική έλπίδα σωτηρίας για όλους όσοι βρισκόμασταν στο έπάνω πάτωμα.

Άλλά, ξαφνικά, το πάτωμα κατέρρευσε και βρεθήκαμε άνάμεσα στα έρείπια του κάτω πατώματος. Οι φλόγες και οι καπνοί μάς έψηναν ολόγυρα. Μ' όλο που είχα τραυματισθί σέ πολλά μέρη, κατάρφα ν' άνασκηκωθώ και τα μάτια μου άναζήτησαν τη βαλίτσα. Την είδα μερικά μέτρα πιο πέρα κι' άπλωσα τα χέρια μου για να την πάρω.

Άλλά κείνη τη στιγμή άκουσα πλάϊ μου μια σπαραχτική κραυγή:

— Το παιδάκι μου! Βοηθήστε με να σώσω το παιδάκι μου!

— Ήταν ή γυναίκα που έμενε στο διπλανό δωμάτιο από το δικό μου. Το παιδάκι της είχε πέσει κάτω από ένα κομμάτι του πατώματος που κρεμόταν σάν θόλος πάνω από το κεφάλι του και ή δυστυχισμένη δέν κατόρθωνε να το βγάλι από εκεί.

Συγκέντρωσα όλες τις δυνάμεις μου και τράβηξα το μικρό έξω. Οι φλόγες άφηναν ακόμη μια στενή όδο προς το μέρος της αύλης. Έσπρωξα προς τα κεί τη μητέρα. Έγώ είχα άπομείνει με το παιδάκι στο χέρι.

Η βαλίτσα μου βρισκόταν ένα μέτρο πιο πέρα. Έκείνη τη στιγμή, ένοιωσα μια άπερίγραπτη άγωνία, που δέν προερχόταν από τον κινδύνου που με άπειλούσε, άλλα από το τρομερό δίλημμα, που ύφωνόταν μπροστά μου. Τί έπρεπε να προτιμήσω; Η έκλογή μου έπεσε στο παιδάκι...

ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΑΘΗΝΑΙ, 10 ΙΟΥΛΙΟΥ 1949

ΛΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 554

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ.: 27.135 — 29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Έλληνική φύσις

Μια μικρή φυγή από το πρόγραμμα της εβδομάδας. Μακριά από τους καμμούς του έρωτα και τα προβλήματα που δημιουργεί στη ζωή των ανθρώπων. Λίγη στροφή και στην ελληνική φύσι. Έχει, άλλωστε, την επιτακτικότητα της τους μήνες αυτού του καλοκαιριού. Στη στροφή αυτή μας καλεί μια Έλληνίδα της Πόλης. Αναγνώστρια του «Θησαυρού», διάβασε τις περιγραφές που είχαμε άφιερώσει στις φυσικές ομορφιές του τόπου της διαμονής της. Βόσπορος, νησιά, προάστεια της Προποντίδας...

Θάλεγε κανείς — παρατηρεί — ότι, έτσι που τα ύμνουμε, λείπει από μας εδω ή φύσι και οι ομορφιές της. Θα ήταν δέ άδικο — προσθέτει — να μείνουν οι αναγνώστες του έξωτερικού μ' αυτή την έντύπωση. Πολλοί απ' αυτούς δέν έχουν ννωρίσει την Έλλάδα.

Την άναζητούν στα βιβλία, στα περιοδικά, στις περιγραφές, στις φωτογραφίες. Δέ άδρεπε να μιλήσουμε και σ' αυτούς για το ελληνικό τοπίο;

Άν πρέπει λέει... Μόνο που δέ μας είνε άρεσκα ούτ' ένα, ούτε δυό, ούτε τρία τεύχη του περιοδικού για να χωρέσουν την ελληνική φύσι. Άπό τίς πιο γλυκές, τίς πιο άπαλές, τίς πιο τρυφερές. Μά, άν έχουμε κάτι να επιδείξουμε, ύστερα από τις αρχαιότητές μας, είνε ή ελληνική φύσι. Η μάλλον, πρώτα ή φύσι και ύστερα οι αρχαιότητες. Γιατί έξω από τα φυσικά τους πλαίσια, θάχναν το μεγαλύτερο μέρος της ομορφιάς τους οι ελληνικές αρχαιότητες. Ο Παρθενώνας μακονά από την Ακρόπολη; Ο ναός του Ποσειδώνος μακονά από το Σούνιο; Η φύσι ολοκληρώνει την ομορφιά της Τέχνης. Άγκαλισμένες οι δυό μαζί, συνθέτουν άρμονικά τον ελληνικό πίνακα.

Όποιος δέν τον έχει γνωρίσει... Όποιος δέν γνώρισε τον ελληνικό βράχο, το ελληνικό βουνό, τις ελληνικές θάλασσες, τις δαντέλλες των ακρογιαλιών μας. Όποιος δέ γνώρισε το ελληνικό νησί, από την Κέρκυρα ως τη Ρόδο. Γοητευτική βασίλισσα ή πρώτη. Συμμετέχει στο έργο της άναστασης των πολιτισμών, εύλογημένη, από τους θεούς της, με τον έρωτα και τη μουσική διάχυντος των άτμοσφαιρών της, με μια οργανιστική της βλάστησι. Με μια ουσί σπατάλη σέ ομορφιές και σέ χάρι και με το ροβιάνισμα των κατοίκων της, που έκτελούν συνθέσεις μουσικές όταν σας μιλούν.

Η Ρόδος ύστερα. Το στεφανοποιεί μας. Η χαμένη μας. Με τη ζεστασία της Άνατολής, με τη χάρι της Έλλάδας, με τα άφθονα έργα, που ή μεγαλομανία ένός δικτάτορα έτοιμάει για τη χώρα του και ή βρίσκονται πια για πάντα στα χέρια μας — μικρός καρπός της μεγάλης ελληνικής νίκης.

Κατάσπαρτο από νησιά το ελληνικό αρχιπέλαγος. Με την ιστορία, με τους θρύλους, με τις παραδόσεις του το καθένα. Και πιο πολύ απ'

όλα, με τις ομορφιές του. Άλλα πλούσια, σκιασμένα από το δέντρο της έλιάς. Άλλα φτωχά, με το πεύκο και το βράχο, με τ' άμπελάκια και τους άνεμόμυλους, με τις βαρκούλες και τις σκούνες, που λικνίζονται σέ ειδυλλιακά λιμανάκια. Άπλά, λιτά, φρεσκοριμένα από το μελτεμάκι, που κάνει ν' άφρίζουν τα κύματα του Αιγαίου, για να σχηματίσει με τους άφρους τις λευκές βεντάγιες που σκορπίζουν τη χαρά της δροσιάς τους. Νησάκια γελαστά, πρόσχαρα, ταπεινά, γεμάτα καλωσύνη, με τις άσβεστώμενες έκκλησούλες στους μώλους και στους λόφους — με τη φιλόδοξη διάθεσι στην ψυχή, έτσι όπως τ' άποθανάτισε ζωγραφίζοντας τη Σκιάθου, ο πατριάρχης του ελληνικού λόγου, ο Άλέξανδρος Παπαδιαμάντης.

Πού να πρωτοσταματήσω; Στις κορδέλλες του Κορινθιακού; Στα χωριά του Πηλίου; Στις πλαγιές του Παρνασσού; Στην επιβλητική ομορφιά των βουνών της Μακεδονίας και της Ήπειρου; Άλλά βιάζομαι να κατασταλάξω εδω, στην άδρότητα και στη διαύγεια της Αττικής. Η διακοιτική ομορφιά. Τίποτα που να ξιπάει Άπευθύνεται στην άρση και στην ψυχή. Η ομορφιά του μέτρου, της άσμονίας, του νωμάτος, της διαύγειας, της απλότητας. Άνάμεσα στα τρία της βουνά, τρυφερούς φρουρούς της ομορφιάς της.

Δέν είνε οι επιβλητικοί όγκοι που σας πιέζουν την ψυχή. Είνε οι κομμοί ιππότες που σκύβουν να της φιλήσουν το χέρι. Με μενεξέδες τη ραίβει από τα ύψη του ο Ύμνιτος. Μάρμαρα για τους θεούς και τους ναούς της προσφέρει ή Πεντέλη. Κι' εκείνη ή Πάρνηθα, που την καλεί στις δροσιές των έλάτων της...

Ένα κομμάτι. Έλθετε μέσα στην καρδιά της. Το έλατο σέ άπόστασι τριάντα χιλιομέτρων από μια ποταμούσα πν' φλογίζεται από τον πυκνόμενο ήλιο του Ιουλίου.

Όχι, μόνο από τη φύσι μας δέν μπορούμε να είμαστε παραπονεμένοι. Δέν είνε απ' εκείνες που φοβούνται τη σύγκρισι. Μικρός ο τόπος μας, φτωχή ή γη μας. Βράχο μας έδωσε ο Θεός για κατοικία μας. Είνε όμως άρσας ο βράχος αυτός στην άυμνηρότητα του. Μια ομορφιά με πνευματικότητα, άν υποθή να πη κανείς, χωρίς κατάθλιψη.

Μιά μόνο ή άδυναμία της. Άδυναμία που δέν προέρχεται απ' αυτήν.

Η κακή μας μοίρα, με τις περιπέτειες που μας φόρτωσε, δέν μας άφισε καιρό να σηκώσουμε κεφάλι για να ριχτούμε άπερίσπαστοι στην όργάνωσι των έξοχών μας.

Πολλές απ' αυτές όσάτσό έχουν όργανωθί και συγχρονισθί με έξαιρετική επιμέλεια και λεπτή φροντίδα και όπως είναι τώρα και πλουτισμένες με τις σύγχρονες άνέσεις, είν' έτοιμες να δεχθούν τους έπισκέπτες. Δέ θ' άργήσουν να έτοιμαστούν και οι άλλες. Όπου και νάνε θά εισηγηθί ο τόπος και θα μπορούσαμε να δοθούμε στην αξιοποίησι των θησαυρών που άποτελούν την Έλλάδα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Μην άνησυχείς, αγάπη μου, πούχει περάσει ή ώρα της κυκλοφορίας! Βρίσκεσαι σέ... Αμερικανικό έδαφος!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

Δέν έχεις δίκιο...

Δέν έχεις δίκιο. Μά για σκέψου το καλά, όταν μιλάμε, πάντα θάχης άντιρρήσεις. Κι' άν έπιμείνω και στο πω — τόσο δειλά — θυμώνεις τότε και με λόγια σου πολλά. Θά προσπαθήσης, όπως - όπως, να με πείσης. Κι' άν δέν πεισθώ πως έχεις δίκιο, πεισματώνεις, δέν συζητείς, δέν θες να βρούμε το σωστό, και το μουντάκι σου, που είνε γελαστό, το κατσουφιάζεις στη στιγμή και με σκοτώνεις!...

Δέν έχεις δίκιο! Κι' όμως θέλεις να έπιμείνης, γιατί νομίζεις ότι όλοι σ' άδικούν, θέλεις στο πείσμα σου, το άδικο, να μένης και να φωνάζης, ώστε κι' άλλοι να σ' άκούν... Φτάνεις, καμιά φορά, σέ λόγια τσουττερα και δέν σε νοιάζει άν τον άλλον, τον πειράζεις τόσο που μοιράχεται — στο λέω σοβάρα — να σέ άρπάξω απ' το μαλλί καμιά φορά κι' ίσως να μάθης έτσι να με λογαριάζης.

Δέν έχεις δίκιο! και το ξέρεις... ναι, το ξέρεις, — μη με κυττάξεις έτσι, αγάπη μου χρυσή, — στον χαρακτήρα σου είν' αυτό, ά υποφέρης, έν σοφ πούν πως έχεις τ' άδικο, έσύ!... Κι' άν κάπως ήρεμα, λιγάκι συζητήσης πρόχαμα που μάλλον, δέν συμβαίνει τακτικά, πάντα τη γνώμη σου θα την υπερασπίσης και θα θυμώσης πάλι, άν δέν έπικρατήσης μ' έπιχειρήματα που θάνα κομικά!...

Δέν έχεις δίκιο! και το ξέρεις... ναι, το ξέρεις, — μη με κυττάξεις έτσι, αγάπη μου χρυσή, — στον χαρακτήρα σου είν' αυτό, ά υποφέρης, έν σοφ πούν πως έχεις τ' άδικο, έσύ!... Κι' άν κάπως ήρεμα, λιγάκι συζητήσης πρόχαμα που μάλλον, δέν συμβαίνει τακτικά, πάντα τη γνώμη σου θα την υπερασπίσης και θα θυμώσης πάλι, άν δέν έπικρατήσης μ' έπιχειρήματα που θάνα κομικά!...

Δέν έχεις δίκιο! Μά, για σκέψου το καλά, όταν μιλάμε, πάντες πάντοτε την άκρη. Κι' άν έπιμείνω και στο πω — τόσο δειλά — θα ιδώ άμέσως τα ματάκια σου θολά με λίγο δάκρυ...

Μά σοβάρα δακρύζεις πάλι; Γιατί τάχα; Δέν το περίμενα ποτέ, σ' όμολογώ. Έλα! Μην κλάις... Έσύ έχεις δίκιο. Έσύ μονάχα και όπως πάντα... είχα το άδικο έγώ!...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Στο σπίτι της γήρας Μάνδας Φωτίδη έχουν φτάσει αυτή τη βραδιά τού Νοέμβρη συγγενείς και φίλοι. Η χαρά λάμπει σ' όλων τα πρόσωπα.

Παντρεύεται η μεγαλύτερη κόρη της Φωτίδη, η Άννα, φτωχή αλλά σεμνή κι όμορφη νέα. Ο γαμπρός είναι ο γιατρός - χειρουργός Φάνης Χαριμίδης, νέος με μέλλον, δυναμικός, αρκετά πλούσιος, περιζήτητος, γόης.

Η Άννα είναι ντυμένη υπόφουλα και νιώθει απεριγράπτη ετυχία. Λατρεύει τού Χαριμίδα. Τό μεγάλο όνειρο της ζωής της πραγματοποιείται.

Μά η ώρα περνάει κι' ο γαμπρός δεν φαίνεται. Άρχίζουν ν' ανησυχούν. Έξω βρέχει ραγδαία. Γιατί άρνει ο Χαριμίδης; Η ανυπομονησία τους, όσο περνά η ώρα μεταβάλλεται σ' ανώλεια.

Κι' επί τέλους ο αδελφός της Άννας, ο Γιαννάκης, αποφασιζει να τρέξει τού νοσοκομείου που εργάζεται ο Χαριμίδης, στο χειρουργικό τμήμα, για να μάθει τι συμβαίνει. Όλοι περιμένουν ανυπόμονα.

Επί τέλους ο Γιαννάκης γυρίζει. Η είδησι που φέρνει είναι φοβερή, απίστευτη. Ο Φάνης Χαριμίδης έφυγε ξαφνικά, χωρίς να ειδοποιηθεί κανένα, για τού Λονδίνο αεροπορικώς!...

Η γαριά τού σπιτιού μεταβάλλεται σ' απεριγραπτή λύπη, σ' πένθος. Φεύγει ο παπάς που θα παντρευόταν το αρμονικό ζευγάρι. Φεύγουν οι καλές φίλες, οι κατ'εξοχή φίλοι. Φεύγουν θλιμμένοι οι συγγενείς και φίλοι.

Η Άννα σωριάζεται σ' ένα κάθισμα βουβή, αλθινό αγαλμα της απελπισίας. Η μικρότερη αδελφή της, η Ρούλα, τη βοηθάει να βγάλει τού μαρκό της.

Τι συμφορά είναι αυτή που τους χτύπησε σάν κεραυνός!... Γιατί έφυγε ξαφνικά ο γαμπρός; Τι μυστήριο κρύβεται κάτω απ' την άπροσπτη αναχώρησή του;

Ημερίς θλίψεως και αγωνίας περνούν. Η Άννα υποπτεύεται ξαφνικά την δεύτερη εξαδέλφη της την Αλίκη, που δεν είχε φωνή καθόλου στο σπίτι τους αυτό τόν καιρό. Ο Φάνης όταν γνώρισε την Αλίκη κι' έμαθε ότι παίρνει μεγάλη πρόκληση έδειξε εξαιρετικό ενδιαφέρον γι' αυτή.

Η μητέρα της Άννας επισκέπτεται την εξαδέλφη της Παυλίνα Βραχίου και μαθαίνει καταπληκτικά ότι η Αλίκη έφυγε για τού Λονδίνο όπου θα μείνει αρκετόν καιρό.

Η πρόδοια είναι ολοφάνερη.

Ο Γιαννάκης γράφει στο Λονδίνο, στο φίλο του Άλεξ, και ζητάει πληροφορίες. Ο Άλεξ γράφει ότι ο Χαριμίδης κι' η Αλίκη Βραχίου έφτασαν μαζί στο Λονδίνο κι' έτελσαν τους γάμους των.

Ο σπαργμός της Άννας είναι απεριγράπτος. Θυμάται τα παραμύθια που γνώρισε με τού Φάνη σ' ένα χορό, και τη συμπάθεια άμεσως, τις εκδόσεις τους στις έδρες της Αθήνας.

—'Ηρθε! φώναξε μ' ανακούφισι ο Γιαννάκης.
—'Ηρθε! ξεφώνισε τρελλή από χαρά κι' η Ρούλα.
—'Ηρθε! είπε με φωνή πνιγμένη από τη συγκίνηση κι' η μητέρα τους.

Η Άννα δεν μίλησε. Την έπνιγε η χαρά.

Γρήγορα, γρήγορα έτρεξε στην πόρτα.

Ο Γιαννάκης είχε κιόλας ανοίξει.

Ο Χαριμίδης οδηγούσε μόνος του τού αυτοκινήτου του.

—'Αργησα, έ; φώναξε θαρρετά και πρόσχαρα. Να με συγχωρήτε! Δεν κατάλαβα πώς πέρασε η ώρα. Ήμουν στο νοσοκομείο. Έτοιμη ή Άννα;

Η Άννα παρουσιάστηκε, με τού παλτό της ριχμένο στους ώμους της, για να μην σαλακώσει τού φορέμα της. Ήταν μαζί της κι' η μητέρα της.

— Σας ευχαριστούμε πολύ, κύριε Χαριμίδη, είπε ευγενικά. Τί ώρα θα μάς φέρετε πίσω την Άννα;

— Η κυρία Φωτίδη; ρώτησε ο Φάνης ευγενικά. Χαίρω πολύ, κυρία μου.

Κύτταξε την Άννα μ' ένα βλέμμα ικανοποιησεως και πρόσθεσε:

— Ας πηγαίνουμε. Τί λέτε, δεσποινίς; Και χωρίς να περιμένη απάντησι έβαλε μπροστά τή μηχανή.

Η Άννα κάθισε πλάι του. Πόσο ήταν ευτυχισμένη!...

«Τί ωραίο ζευγάρι!...» συλλογιζόταν η Ρούλα.

— Είπε τρελλός! Είπε ο Γιαννάκης καθώς τού αυτοκίνητο απομακρυνόταν.

— Φουριόζος! γέλασε η μητέρα του. Μήπως δεν έπρεπε να τόν ρωτήσω τί ώρα θα γυρίσει η Άννα;

— Όχι, μητέρα, καλά έκανες που τόν ρώτησες της είπε ο Γιαννάκης. Για να καταλάβω πώς γίνεται κάποιος έλεγχος στο σπίτι μας, ότι ή χάρι, που τού κάναμε είναι μεγάλη, εξαιρετική.

ΤΩΡΕΣ ΜΑΓΙΚΕΣ

Τό σπίτι τού καθηγητού Βροντά ήταν παλιό, μα άρχοντικό. Μεγάλα άνετα δωμάτια, έπιπλα βαρείας, τού παλιού καλού καιρού. Κι' όμως όλα αυτά έδιναν κάτι τού επιδοληκτικού στο περιβάλλον.

Έφτασαν εκεί τελευταίοι σχεδόν απ' όλους, συνήθεια φαίνεται κι' αυτή τού Φάνη. Τη βοήθησε να βγάλει τού παλτό της και τήν κύτταξε από τήν κορυφή ως τή νυχία.

Η Άννα κοκκίνισε. Η καρδιά της σφίχτηκε. Νόμισε πως δεν τού άρεσε.

— Δεν σάς άρεσει ή τουαλέττα μου, είπε σιγά, έτοιμη να κλάψη.

— Είπε θαυμάσια! φώναξε ο Φάνης, χτυπώντας την προστατευτικά στόν ώμο. Ναί, ναί, πολύ όμορφη. Όλοι θα με ζηλεύουν για τή ντάμα μου.

Εν τάξει!...

Φοβερός και τρομερός χαρτοπαίχτης, ο κ. Παρακεντές. Είναι ικανός, ο άθλιος, να μείνει επί ημέρες νυστικός κι' αψύγνος, παίζοντας πόκερ. Τό πόκερ είναι ή μαγία του, ή τρέλλα του, τού πάθους του. Όταν στρωθή στο τραπέζι με τούς φίλους του, δεν τόν ρηκώνουν απ' την καρέκλα του, δυναμίτη να τού βάλει!

Προχτές ο κ. Παρακεντές έπαιξε πόκερ με τέσσερα άλλα γνωστά «χαρτόμουντρα».

Έξαφνα, πάνω στη βράσι τού παιγνιδιού, ένας από τούς παίκτες, ο κ. Ανάποδος, αλλοιθωρίζει, φυσάει, ξεφυσάει, αναστενάζει και σωριάζεται κάτω νεκρός!

Είχε πάθει συγκοπή καρδιάς!... Οι άλλοι παίκτες χλωμαίνουν, μαρμαρώνουν, σαστίζουν.

Επί τέλους, ένας από αυτούς συνέρχεται. Ξαναβρίσκει τή μυιά του και ρωτάει ανήσυχος:

— Καί... και τώρα τί θα κάνουμε;

— Θα βγάλουμε απ' την τράπουλα τά έξάρια, απαντάει ψυχραιμότητα ο κ. Παρακεντές.

Ο ΦΑΚΟΣ

Τά λόγια του, ο ένθουσιασμός του της ζέσταναν τήν καρδιά.

— Πάμε μέσα! της είπε κατόπιν του-φερά.

Και τήν παρέσυρε στις κατάφωτες αίθουσες όπου τή σύστησε σ' όλους τούς συναδελφούς του.

Δεν ήταν πολλοί νέοι εδώ. Οί καλεσμένοι ήταν ηλικιωμένοι σοδοφοί.

Ευτυχώς υπήρχαν πολλά κορίτσια. Έτσι τά νειάτα σκόρπιζαν γύρω τού κέφι και τή χαρά κι' ανάγκασαν τούς ηλικιωμένους να τραβήχουν στις γωνίες.

Οί κοπέλλες κύτταζαν με άνοιδη κάπως περιέργεια τού γιατρός Χαριμίδα και τή ντάμα του.

Αυτός δεν τήν άφινε βήμα από κοντά του. Παντού όπου και νά πήγαινε, απ' τή μια αίθουσα στην άλλη τήν έπαιρνε μαζί του, τή άφαινε στούς γνωστούς του, λές και καμάρωνε γι' αυτήν. Κι' όταν άρχισε ο χορός, δεν χόρευε σχεδόν μ' άλλη ντάμα. Όλο μ' αυτήν. Πού και πού της έδινε τήν άδεια να χορέψη με κανέναν άλλο καθαλιέρο. Τότε χόρευε κι' αυτός με καμμία ώμορφη κοπέλλα.

Η ζήλεια ζωγραφιζόταν στα πρόσωπα τών άλλων κοριτσιών. Και ήταν τόσο φανερό που τού καταλάβαινε κι' η Άννα, που ήταν άδωσα σέ τέτοια πράγματα.

Όταν κουράστηκε να χορεύει, ο Φάνης τήν τραβήξε σ' ένα απόμερο σαλονάκι.

— Τώρα, άφησε τούς κουτούς να χορεύουν! της είπε. Κάθισε εδώ, να τά πούμε. Γέλασες ή Άννα καθώς κοντά του.

— Πες μου πρώτα - πρώτα, τή ρώτησε, είσαι ευχαριστημένη που ήρθες μαζί μου;

— Πολύ ευχαριστημένη, αποκρίθηκε ζωηρά ή Άννα.

— Μπράβο! Αυτό μ' άρεσει. Κι' έχω νιώθω άπόψε τήν καρδιά μου να ξεχειλίζει από χαρά.

Τόν κύτταζε σαστισμένη. Τό ύφος του τήν τάραιξε.

Ο Φάνης δεν τού πρόσεξε. Είχε κάτι σάν έξαισι που τόν έκανε να φαίνεται μεθυμένος, χωρίς νάχη πih.

Τά μάτια του στυλώνονταν πάνω της έπιμονα.

— Άννα... της είπε. Μου επιτρέπεις να σε φωνάζω έτσι, δεν θυμάνεις βέβαια; Άννα δεν ξέρω τί γίνεται μέσα μου μ' έσένα. Από τήν περασμένη φορά που σε γνώρισα, μουκανες βαθειά έντύπωσι. Έχω γνωρίσει τόσα κορίτσια στή ζωή μου. Άλλά έσύ έχεις κάτι τού ξεχωριστού. Έσύ είσαι ή μοναδική, ή άσύγκριτη!...

Η Άννα κοκκίνισε.

— Με κολακεύετε!... τραύλισε.

— Είσαι όμορφη, Άννα, συνέχισε εκείνος. Άλλά δεν είναι αυτό που με τραβάει. Η ματιά σου, έχει μία παρθενική αβρότητα, σπάνια στήν εποχή μας, τού χαμόγελό σου είναι τόσο γλυκό, τόσο άγνό!...

Η νέα κατέβασε τά μάτια της ταραγμένη. Δεν ήξερε τί ν' αποκρίθι.

— Άννα, εξακολουθούσε ο Φάνης. Ξέρεις ότι δεν μ' άρεσουν τά πολλά και άσκοπα λόγια. Σου λέω όμως ειλικρινώς ότι είμαι ευτυχισμένος άπόψε κοντά σου, και δεν θέλω να χορέψω με καμμία άλλη κοπέλλα. Θέλω να βρίσκεισαι διαρκώς πλάι σου. Τό θέλεις κι' έσύ; Θέλεις να ξανασυναντηθούμε;

— Φυσικά, αποκρίθηκε ή κοπέλλα άπλά.

— Καλά. Θέλεις να πάμε τήν Κυριακή στήν Κηφισιά; Ναρθώ να σε πάρω με τού αυτοκίνητο απ' τού σπίτι;

— Δεν ξέρω... κόμπιασε ή Άννα.

— Πάλι φοβάσαι μη σε μαλώσει ή μαμά σου;

— Πρέπει να τή ρωτήσω κ. Χαριμίδη.

— Ναί, καλά, σύμφωνα... Ρώτησε τή μαμά σου. Και τηλεφώνησε μου τού Σάββα τού τού βράδυ, τού νοσοκομείου αν πρέπη να περάσω να σε πάρω.

— Ευχαριστώ.

— Έγώ σ' ευχαριστώ έκ τών προτέρων. Θα περάσωμε όμορφα, Άννα. Θα κάνουμε όλο τού γύρο της Κηφισιάς και της Έκάλης, θα πάμε όσο μακριά θέλεις και θα καταλήξουμε στίς Κερασίες, για να φάμε τή βοάδου. Τί λές;

— Ναί... Δεν ξέρω... Σα ρωτήσω... Σα σάς τηλεφωνήσω...

— Σήκω τώρα να χορέψουμε πάλι.

Είχε μανία με τού χορό ο Φάνης. Κι' αυτή καταλάβαινε πως κάθε φορά χόρευε και καλύτερα, πετούσε μέσα στήν άγκαλιά του. Και συγχρόνως έννοιζε τήν καρδιά της να χτυπάει σάν να έπρόκειτο να σπάσει.

«Θέε μου! συλλογιζόταν. Υπάρχει λοιπόν τόση χαρά στή γή;»

Δεν τήν είχε γνωρίσει αυτό τού είδους τή χαρά ως τώρα. Άκουγε από τίς φίλες της καμμία φορά πως είχαν πάρει περίφημα σε κανένα πάρτυ, και άπαρούσε. Αυτή, όσες φορές, λίγες βέβαια, πήγε σε καμμία μεγάλη διασκεδάσι, γύρισε σπiti τής πειό θλιμμένη. Ένοιωθε ένα μεγάλο κενό μέσα της, κάθε φορά που αναγκαζόταν να περάσει δυό ή τρείς ώρες κοφίτες μ' άδιάφορες συντροφίες, άκούγοντας κανένα τυπικό φιλοφρόνημα κι' υποφέροντας με τού πεζό εκείνο περιβάλλον.

Μά άπόψε;... άπόψε, λές κι' ήταν αυτή ή βασιλεία της βραδυάς. Γιατί τήν κύτταζαν όλοι έτσι; Γιατί κάθε τόσο ζητούσαν τήν άδεια τού Φάνη για να χορέψουν μαζί της; Και γιατί αυτός άρνιόταν, τίς περισσότερες φορές, γελαστός βέβαια, αλλά άμετάπειστος;

Ήταν πολύ όμορφο αυτό που γινόταν έπως στα παραμύθια. Να είναι δικός της, έστω και για λίγες ώρες, αυτός ο ωραίος και δυνατός άντρας, που ήξερε να επιβάλλεται στόν κόσμο και να κατακτά τίς γυναίκες καρδιές.

Άλλά όπως δεν ήθελε να χορεύη αυτή μ' άλλους, έτσι ξέφευγε κι' αυτός γελαστός κι' ευγενικός τίς προκλήσεις τών κοριτσιών. Για όλες είχε έτοιμη μία απάντησι, και καμμία δεν θα μπορούσε να παραπνευθί μαζί του, ενώ κατά βάθος, τίς άπογοήτευε έλας.

Ήταν μάλλον νωρίς όταν τής είπε να φύγουν.

Χωρίς να τήν ρωτήσει αν αυτή θέλη να διασκεδάσει άλλο, τής είπε ξαφνικά:

— Πάμε να φύγουμε; Βαρέθηκα!...

Ούτε καν συλλογιστηκε αν αυτό δεν άρεσε στή ντάμα του.

Φυσικά, αυτή ετοιμάστηκε άμέσως.

Στό δρόμο, μόλις μπήκαν στό αυτοκίνητο, τή ρώτησε:

— Και τώρα, τί θα κάνουμε;

— Θα πάμε σπiti αποκρίθηκε άπλά ή κοπέλλα.

— Από τώρα; φώναξε αυτός έκπληκτος. Είναι ακόμη μία ή ώρα. Έγώ λογιζόμνα να γλεντήσουμε ως τού πρωί.

— Τότε, γιατί φύγαμε; τόν ρώτησε νεμάτη άπορία.

— Ούφ! Βαρέθηκα τίς περιέργες ματιές τών κοριτσιών. Κόντευαν να σε φάνε με τά μάτια, δεν τού κατάλαβες;

— Δεν πιστεύω να τούς έδωσα καμμία άφορμή!

— Έσύ, παιδί μου, γέλασε ο Φάνης. Κάθε άλλο. Αυτές ωφάνε για κουτοποπολίο. Άλλά, υπάρχουν τάσα άλλα μέρη που μπορούμε να πάμε να διασκεδάσουμε. Σε μία κοσμική ταβέρνα θα ήταν υπέροχα, θέλεις;

— Δεν έχω πάει ποτέ μου.

— Τόσο τού καλύτερο.

Σταμάτησε τού αυτοκίνητό του μπροστά σ' ένα φωτισμένο κέντρο. Ο θυρωρός και τά γκαρσόνια τούς υποδέχθηκαν με μειδιματά, πράγμα πουδειχνε πως γνώριζαν καλά τού Φάνη. Αυτός υπήκε στήν αίθουσα σάν νάταν σπiti του.

Παρήγγειλε κάτι, κι' ενώ τά ζευγάρια χόρευαν στήν πίστα αυτός έφερε τήν καρέκλα του πολύ κοντά στήν Άννα.

— Έδώ είμαστε καλύτερα, της είπε. Δεν νομίζεις;

— Ναί... βέβαια...

— Πάντα μιλάς με δισταγμό, σάν νά πεσες απ' τά σύννεφα.

Κοκκίνισε ή κοπέλλα σάν να τήν μάλωσαν.

— Τέτοιος είναι ο χαρακτήρας μου, δικαιολογιθήκε.

— Να σου πώ, Άννα, δεν είναι έλαττωμα αυτό, της είπε σοδάρά ο Φάνης. Μ' άρεσεις έτσι πειό πολύ. Δεν μοιάζεις με τά σημερινά κορίτσια που τά ξέρουν όλα... όλα.

Τόνισε ιδιαίτερος τίς τελευταίες λέξεις. Και τήν ίδια στιγμή άκούμπησε τού χέρι του στό δικό της.

— Άννα, είπε με τή θερμή άρμονική φωνή του, που τόσο τήν τάραιζε, άκουσε τά λόγια που θα σου πώ: Νιώθω άθλεια χαρά, νιώθω ευτυχία όταν βρίσκωμαι κοντά σου. Έχεις κάτι — σου μιλά ειλικρινώς — που δεν τού έχουν οι άλλες κοπέλλες. Είσαι άγνη και άθωα και τού πειό σπουδαίο δεν είσαι φαντασμένη. Μ' άρέσεις πολύ, Άννα!...

Η νέα θέλησε να τραβήξη τού χέρι της. Ο Φάνης τής τού κράτησε.

— Τόσο πολύ με φοβάσαι; της είπε γελαστός. Άφησε να γνωριστούμε λιγάκι καλύτερα. Δεν κάνουμε κανένα κακό. Μέσα σε τόσον κόσμο καθόμαστε. Κάνεις, μικρούλα μου, σάν να σε και τού άγγιγμά μου...

Ανατριχιάζοντας σύγκορμη ή Άννα άφηση τού χέρι της μέσα στή χούφτα του. Αυτός, τής τού χάιδεψε έλαφρά και τού άπαλό αυτό χάδι, άπλωνόταν σάν φωτιά σ' όλο της τού σώμα και τή συγκλονίζε.

— Άννα, της είπε άπότομα, πές μου... Γί σκέπτεσαι; Ποιά είναι τά όνειρά σου για τή ζωή; Σ' άρέσει μήπως να γίνης καλόγρια;

— Όχι δά!... γέλασε ή Άννα.

— Θα ήθελα να παντρευτή; ν' άνοίξης σπiti δικό σου;

— Ναί, θάθελα να παντρευτώ! τού άποκρίθηκε ξαφνικά, με θάρρος ή Άννα.

— Να παντρευτής τόν άντρα π' αγαπάς και που σ' αγαπά, είπε ο Φάνης, σάν να συνέχιζε τή σκέψη της.

— Ναί!... ψιθύρισε ή νέα κοκκινίζοντας ως τίς ρίζες τών μαλλιών της και μισοκλείνοντας τά μάτια της, σάν να όνειρευόταν.

— Σωστά, Άννα. Έτσι πρέπει να σκέπτεται ένα σεμνό κορίτσι, σάν και σένα, της είπε ο Χαριμίδης, χαμογελώντας παράξενα.

Απ' τή στιγμή αυτή δεν μίλησαν πειά για τέτοια πράγματα. Διασκεδάσαν παρακολουθώντας μερικά νύστιμα νούμερα, και πάλιν ο Φάνης έδωσε τού σύνθημα να φύγουν.

— Ας πηγαίνουμε, είπε. Δεν είσαι συννησμένη έσύ από ξενυχτία, και ίσως να δυσανεστηθούν στό σπiti σου αν άργήσουμε πολύ.

Τήν συνόδεψε με τού αυτοκίνητό του ως τήν πόρτα τού σπιτιού της. Η κυρία Φωτίδη είχε μείνει άγρυπνη περιμένοντας τήν κόρη της κι' έτρεξε άμέσως κάτω.

Ο Φάνης τήν ευχαρίστησε για τήν καλωσύνη της και τού έπισητεύθη τήν Άννα και τής φίλησε τού χέρι, με σεβασμό. Τό φερσιμό του αυτό παραξένεψε τήν Άννα.

— Κυρία Φωτίδη, είπε αυτός, έπρεπε να

κοιμηθήτε. Θα σάς έφερνα όπωσδήποτε πίσω τήν Άννούλα.

— Ευχαριστώ πάρα πολύ, γιατρέ μου, άποκρίθηκε ή μητέρα της νέας με τού γλυκό της χαμόγελο. Άλλά, δεν έχω συνηθίσει να κοιμάμαι αν δεν νιώθω και τά τρία μου τά παιδιά στό σπiti.

— Μά ο Γιαννάκης, αναγκάζεται πολλές φορές να μείνη έξω, στό νοσοκομείο.

— Τότε, αλλάζει τού πράγμα. Άλλά όταν πάη κι' ο Γιαννάκης άκόμα να διασκεδάσει, δεν με κολλάει ύπνος αν δεν τόν ιδώ να γυρίσει.

— Δεν είσαστε μοντέρνα μαμά! γέλασε ο Φάνης.

Και πρόσθεσε σοδάρά:

— Είσαστε όμως άξιοθαύμαστη!...

Χαϊρέτησε κατόπιν κι' έφυγε.

Οικογενειακό συμβούλιο

Όλη τήν άλλη μέρα τήν πέρασε ή οικογένεια να συζητά άπάνω στό λόγια της Άννας. Η νέα τούς τά διηγήθηκε όλα, με τίς ελάχιστες περιπαιξίες, χωρίς να διστάσει, χωρίς να ντραπή, αυτή ή τόσο σεμνή. — Έσύ τί λές για όλα αυτά. Γιαννάκη; ρώτησε πρώτη ή μητέρα τους.

— Έξυσε αυτός τού κεφάλι του στενοχωρημένος.

— Κι' εγώ δεν ξέρω τί να πώ, άποκρίθηκε. Τό μόνο που ξέρω είναι τού ότι ο Χαριμίδης είναι πολύ παράξενος άνθρωπος.

— Όπωσδήποτε είναι ένας περιζήτητος γαμπρός και τού άρεσει ή Άννα, είπε δειλά ή μητέρα.

— Βέβαια, δεν υπάρχει άμφιβολία. Κανένας δεν τόν άναγκαζε νάρθη να τήν πάρη, να περάσει μαζί της τόσες ώρες, και τήν πih τόσο θερμά λόγια. Άλλά... ποιοί είναι οι σκοποί του; ρώτησε ή Ρούλα.

— Ακριβώς αυτό συλλογίζομαι απάντησε ο Γιαννάκης.

— Κι' εγώ δεν μπορώ να καταλάβω! άναστενάξε ή Άννα. Δεν εκλείσα μάτι άπόψε.

— Σταθίτε! φώναξε ή μητέρα τους. Έγώ σάς λέω, πως οι σκοποί του είναι καλοί. Η σεμνότης κι' ή αβρότης της Άννας τού είχαν κάνει έντύπωσι... γιατί ξέρει δά τή ανηθικήτης υπάρχει σήμερα και πόσο άμυαλα είναι τά κορίτσια.

— Έτσι συζητούσαν ώρες άτέλειωτες. Στο τέλος, ή Άννα τίς άκούε βουβή. Τήν είχε συνεπάρει τού όνειρο τού μεγάλο της καρδιάς της.

— Μ' αγαπάει!... Μ' αγαπάει!... συλλογιζόταν απεριγράπτα ευτυχισμένη.

Κι' ή καρδιά της τής απαντούσε:

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΕΚΛΟΓΗ

(Φωτογραφία Keystone)

Η επιτροπή στην οποία άντεθε ή έκλογη τού πιο κομψού μαγιώ σε μία κοσμική πλάς της Κωνσής Άκτης βρέθηκε σε πραγματικά δύσκολη θέση. Τά μέλη της δεν ήξεραν τί να προτοβαμάσουν: τά μαγιώ ή τίς νεράιδες που τά φορούσαν. Τά άθθονα κομψά μαγιώ, τά καλλίγραμμα κορμιά και τά χαριτωμένα προσωπάκια τούς έκαναν τόσο διατακτικούς, ώστε ή ώρα πέρασε χωρίς να βγάλουν καμμία όριστική άπόφασι.

κοπέλλας. 'Η Ρούλα πετάχτηκε δρθή κι' ε-
χισε τις ερωτήσεις:

— Πές μας, πές μας...

Γέλασε ο Γιαννάκης.

— Σήμερα ήταν άλλος άνθρωπος ο Χα-
ρίδης μαζί μου, είπε. Σαν να μ' έδλεπε για
πρώτη φορά μετά τόσων ημερών χωρισμό.
— Τι γίνεσαι; μου είπε. Τι κάνει η

Άννα;

— Εγώ θέλησα να του κάνω το βαρύ.

— Καλά είνε, του αποκρίθηκε χωρίς να
χαμογελάσω.

— Θα μούη κακία, γέλασε αυτός και
περ'μενε απάντησι.

Εγώ δέν μιλούσα.

— Βρέ παιδί μου μου είπε, με δικαιο-
λόγησε; άραγε; Της είπες ότι αναγκά-
στηκα να φύγω;

— Σας δικαιολόγησα όσο ήταν δυνα-
τόν, του είπα εγώ ψυχρά.

— Να της πής πολλά χαιρετίσματα, κι'
ότι όποσδήποτε θάρθω να την ιδώ, θάρθω
σπίτι σας μιά από αυτές τις μέρες.

— Τιποτε άλλο; ρώτησε η μητέρα.

— Τί άλλο; γέλασε ο Γιαννάκης.

— Καί τώρα; φώναξε η Ρούλα. Τί συμ-
πέρασμα βγάζετε από όλα αυτά;

— Ότι είνε... λίγο ανίσόρροπος! είπε
ο Γιαννάκης.

— Κι' ότι δέν μάς πολυλογαριάζει,
πρόσθεσε η Ρούλα.

— Σταθήτε, παιδιά μου, φώναξε η μη-
τέρα τους. Δέν είνε τόσο παράλογη ή στά-
σι του. Αναγκάστηκε να φύγη, έμπλεξε με
δουλεία. Πάντως το σημερινό του φέρεμο
δείχνει πώς έχει κάποια σκέψη στο μυαλό
του για την Άννα.

— Κάποια σκέψη!... άναστέναξε η
Άννα.

— Ε, μην είσαι ανυπόμονη. Αυτά δέν
γίνονται έτσι με φούριες. Ίσως να θέλη
να τό σκεφθ ή άνθρωπος.
— Όταν τό σκεφθ, δέν θα τ' άποφα-
σίση.

— Τι θέλεις, δηλαδή, γέλασε ο Γιαννά-
κης, να σε παντρευτή, έτσι άπάνω σε μιά
στιγμή τρέλλας;

— Αν μ' αγαπούσε, όπως μου είπε, δέν
θα λογάριζε τίποτε. Όπως εγώ δέν λο-
γαριάζω τίποτε όταν τόν σκέπτομαι.

— Άκου, Άννα, είτε σοβαρά ο άδελ-
φός της Δέν είνε τό ίδιο. Έσύ είσαι κορί-
τσι, ένα φτωχό κορίτσι. Θέλεις να παν-
τρευτής. Τι να λογαριάζεις; Αυτός όμως
μπορεί να διαλέξη ανάμεσα σε δεκάδες
νύφες.

— Κι' εγώ κάτι θα μπορούσα να λογα-
ριάζω, αποκρίθηκε με περηφάνεια ή κο-
πέλλα. Μου λες, και τό καταλαβαίνω κι'
εγώ καλά, πώς θα υποφέρω αν γίνω γυ-
ναίκα του. Το ξέρω. Κι' όμως τ' άποφα-
σίζω. Όχι μοναχά τ' άποφασίζω, αλλά
προτιμώ και να πεθάνω, φτάνει να περάσω
λίγες μέρες εύτυχισμένες κοντά του, σαν
γυναίκα του.

Σήκωσε ο Γιαννάκης τους ώμους του.

— Αυτά δέν τά καταλαβαίνω. Δέν τόν
φαντάζομαι έτσι τόν έρωτα, Άννα, τί να
σου πώ; Θα σε συμβούλευα μάλιστα...
— Εγώ έτσι τόν νοιώθω, τόν έκοψε ή
νέα απότομα.

— Τότε, δέν ξέρω πιά τί να πώ. Πρέπει
να περιμένουμε. Εγώ, θα σε βοηθήσω όσο
μπορώ, αφού τόν αγαπάς τόσο πολύ. Κά-
θε μέρα θα βρίσκωμαι πλάι του, κάθε μέρα
θα τόν κυττάζω στα μάτια περιμένοντας να
μου πη κάτι. Τί άλλο μπορώ να κάνω; Δέν
μπορώ να εξευτελιστώ κι' όλα. Το κατα-
λαβαίνω, δέν είνε εύτυχια να κερδίξη κα-
νείς με ζητιανιά την αγάπη...

Έτσι πέρασαν ακόμη δυό - τρείς μέρες.

Η ξαφνική χαρά

Δέν τόν περιμέναν πια τό Χαρίδη. Τό
ύφος του Γιαννάκη τό έλεγε καθαρά πώς
κι' αυτός είχε χάσει πια κάθε έλπίδα βλέ-
ποντας την άδιαφορία του Χαρίδη.

Μιά μέρα μάλιστα ή Άννα άρπαξε δυό
λόγια που είπε ο άδελφός της ψιθυριστά
στη μητέρα τους:

— Με άγνοει... Δέν με προσέχει κα-
θόλου.

Στης μητέρας τους τά μάτια καθρεφτί-
στην ή πιο μαύρη απογοήτευσι.

Ένα πρωί, θα ήταν δέκα ή ώρα, ή Άννα
με τη μητέρα της τακτοποιούσαν τό νοικι-
κυρίό τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙ-
ΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΧΜΕΤ ΤΟΥΡΧΑΝ ΤΑΝ

Η περιπέτεια του ΧΟΥΡΕΜ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

21ον
Οι Γενίτσαροι δέν συμπαθούσαν
τόν πρίγκηπα Σελίμ, μα δέν ήθε-
λαν κι' όλας να ταπεινώσουν και
τόν πρίγκηπα Βαγιαζίτ. Πόλεμου-
σαν όμως έναντιόν του στρατού του με τόν
αντικειμενικό σκοπό ν' άποτρεψουν κάθε εν-
δεχομένη μεταβολή που θα μπορούσε να
γίνη στο πρόσωπο που βρισκόταν στο
θρόνο.

Υότερα από μιά αίματηρή και σκληρή
μάχη, που βασάξε πέντε ολόκληρες μέρες,
ή στρατιά του Βαγιαζίτ έπαθε πανώλε-
θρία και ο άφελής και επιπόλαιος πρίγκη-
πας αναγκάστηκε να τραπή σε φυγή και
να καταφύγη στην Πρωτεύουσα της Γενί-
κης Διοικήσεώς του, την Αμάσεια, μαζί
με τό γιό του Όρχάν.

Ο Βαγιαζίτ, μόλις έφτασε στην Αμά-
σεια και κατάλαβε πώς στόν άγώνα αυτόν
έναντιόν του άδελφού του τόν σπρώξαν
οί διαβολές και οί ραδιουργίες του ανά-
ξιου εκείνου αυλικού του Λαλά Μουσταφά,
βυθίστηκε σε μελαγχολία.

Μετάνιωσε πικρά κι' έγραψε, με συν-
τριβή, ένα συγκινητικό γράμμα στόν πα-
τέρα του. Ικετεύοντας έλεος τόσο για τόν
εαυτό του, όσο και για τους τέσσερις
γιούς του, που είχαν λάβει μέρος στην
εκστρατεία.

Ο Βαγιαζίτ δέν τολμούσε να πιστέψη
πώς ο πατέρας του για τό κατήρι του μέ-
θουςου Σελίμ, θα τόν θυσίαζε, γιατί δέν
γνώριζε τις μηχανορραφίες που του
πλέκανε.

Αν μάθαινε πώς τό γράμμα που είχε
στείλει στόν πατέρα του είχε κατασχεθ
στο δρόμο άπ' τόν άλλοτε αυλικό του, τό
Λαλά Μουσταφά, δίχως να στήση στόν
προορισμό του, ασφαλώς θα κατέφευγε σε
άλλα μέσα για να εξευμενίση τό Σουλ-
τάνο και να εξιλεωθ άπέναντί του.

Με την έντύπωσι και την πεποίθησι πως
ο πατέρας του θα τόν συγχωρούσε, δέ
φρόντισε να μάθ την παγίδα που του εί-
χαν στήσει!

Η ενέδρα

Μιά μέρα, ο Σουλτάνος, έπειτα από
τις δόλιες εισηγήσεις του Λαλά Μουστα-
φά, αποφάσισε να ξεμπερδέψη μιά και κα-
λή με τό Βαγιαζίτ. Αδιαφορώντας για τις
συνέπειες, αποφάσισε να τόν ξεπαστρέψη,
όπως είχε ξεπαστρέψει και τους άλλους.
Έτσι ένα πρωί, ο άτυχος πρίγκηπας έλα-
βε μιά πρόσκλησι για τ' Ανακτόρα, όπου
τόν καλούσε ο Σουλεϊμάν. Ανυπόπτος ο
Βαγιαζίτ νόμισε πως ο πατέρας του είχε
λάβει τό γράμμα του κι' ότι γύρευε να τόν
δη για να τόν άνοίξη την άγκαλιά του και
να τόν συχωρέση.

Έτσι με καθαρή τή συνείδησι και μα-
κρυά από κάθε κακή σκέψη, πήγε άμέρι-
μνος στο Παλάτι, μαζί με τους τέσσερες
γιούς του.

Μόλις όμως μπήκε άπ' την πόρτα τών
Ανακτόρων, του επετέθηκε ή φρουρά. Τόν
ίδιο και τους τέσσερις γιούς του τούς έ-
πιασαν και τούς απομόνωσαν.

Την ίδια νύχτα, χίλιοι και πιότεροι άπ'
τους πιστούς του Βαγιαζίτ, οδηγήθηκαν
στην κρεμάλα.

Ο άποτρεπτικός στραγγαλισμός

Πέρασαν αρκετές ώρες που ο άτυχος
πρίγκηπας ήταν απομονωμένος.

Κάποια στιγμή ή πόρτα του θαλάμου
όπου τόν είχαν κλείσει, άνοίξε και μπήκε
μέσα ο δήμιος.

Όταν έμεινε μόνος με τόν Βαγιαζίτ,
του ανακοίνωσε χωρίς δισταγμό την κατα-
δικαστική απόφασι του πατέρα του Σου-
λεϊμάν και του άδελφού του Σελίμ. Μετά
τόν άρπαξε άπ' τό «τίζουμπέ» του και τόν
έσυρε σε μιά άπόμερη γωνιά του Σαρα-
γιού.

Έκεί τόν γονάτισε και περνώντας στο
λαιμό του τό βρόχο που είχε μαζί του,
τόν στραγγάλισε. Μόλις τελείωσε, χωρίς
να πάρη ανάσα και να ξεκουρασθ στραγ-
γάλισε με τη σειρά, τόν ένα κατόπιν του
άλλου, τους τέσσερις γιούς του Βαγια-
ζίτ, που στο μεταξύ τούς είχαν άδηγήσει
κι' αυτούς στόν ίδιο θάλαμο.

Την ίδια μέρα ένας άλλος δήμιος, άπε-
σταλμένος αυτός του Σουλτάνου Σουλεϊ-
μάν, έθβανε στην Πορούσι κι' έσφαξε τόν
πέμπτο γιό του Βαγιαζίτ, άποσπώντας
τόν άπ' την άγκολιά της μάνας του, την
ώρα που τόν θήλαζε.

Η Χουρεμ δέν παρευρέθηκε και δέν
παρεκολούθησε αυτή την τραγωδία. Ό-
ταν όμως πληροφορήθηκε τις λεπτομέρειες
του τραγικού στραγγαλισμού του γιού
της Βαγιαζίτ και τών παιδιών του, έπαξε
ένα τρομερό νευρικό και ψυχικό κλονισμό.

Τις πρώτες μέρες ούτε κινιόταν, ούτε
μιλούσε. Αγρυπνη μέρα νύχτα, είχε ώρες-
ώρες φοβερά ξεσπάσματα άπαρηγόρητης
όδυνης.

Τό σύνταραχτικό εκείνο δνείζ, που μέ-
σα σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα έ-
γινε πραγματικότητα, κατάντησε ένας
βραχνάς που διαρκώς την έπιγνε.

Στη φαντασία της ξετυλίγονταν σκληρές
φρίκης. Όραματίζόταν άδιάκοπα ανθρω-
πους να πολεμάνε και να πέφτουν άλλοι
σκοταγμένοι και άλλοι πληγωμένοι. Ξυπνού-
σε με σπασμούς και άδιάκοπα έκλαιγε
και θρηνηλογούσε.

Πότε πότε έπέφτε σε νάρκη και μέσα
στο λήθαργο που την κυριεύε, ακατόπαυ-
στα τά χείλη της προέφεραν τό όνομα του
γιού της:

— Βαγιαζίτ! Γιε μου, Βαγιαζίτ!

Η φρίκη και τό μυστήριο του θανάτου
δέσποζε στην φαντασία της. Τά μάτια της
ήταν κατακόκκινα άπ' τά δάκρυα και φλο-
γισμένα. Τά χείλη της είχαν άσπρίσει άπ'
τόν πόνο.

Η άκατάβλητη θέλησί της και ή θαυμα-
στή ζωτικότητα της, είχαν εξασφαισθή.
Παντού έβλεπε την φρίκη και τό μυστήριο
του θανάτου.

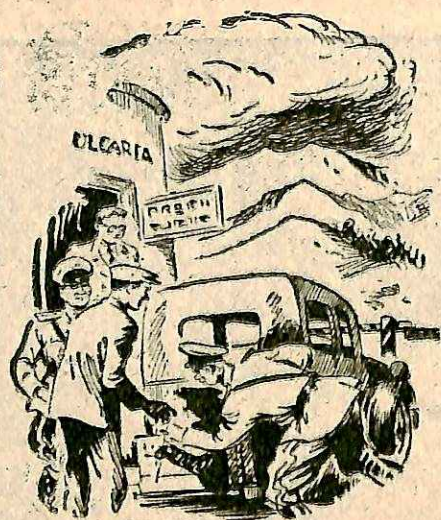
Τό άνείπωτο δέος, που την κυριεύσε άπ'
την πρώτη στιγμή, την έκανε να νοιώση
σιγά - σιγά τό ζωηρό προαίσθημα πως ή
Αυτο Μεγαλειότης ο Θάνατος της φύλαγε
κι' άλλο χτύπημα έξ-ίσου φοβερό.

Τό ψυχωρράνημα

Ο Σουλτάνος, μ' όλη την άφρόσυλσί του
και τις εξαντλητικές προσπάθειες που
κατέβαλλε, για να την παρηγορήση, δέν
κατώρθωσε να εξουδετερώση τό προαι-
σθημα του θανάτου που βασάνιζε τη γυ-
ναίκα του.

Οί μέρες κι' οί νύχτες κυλούσαν χωρίς
καμμία μεταβολή, ώστόσο οί δραματισμοί,
ή αυταπάτη και τά φαντασιοκοπήματα την
εξάντλησαν και σωματικά.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

Εφαξαν όλες τις γωνίες του αυτοκινήτου μη τυχόν και κρύβαμε εἶδη λαθρεμπορίου...

Σ' ΕΝΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟ συνοριακό φυλάκιο

Δημοσιογραφικές ἀναμνήσεις του
συγγραφέα μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Κάποτε ὑπῆρχε ἡ ἐντύπωση πὼς μποροῦσαμε νὰ δημιουργήσουμε φιλικές σχέσεις μετὰ τὴ Βουλγαρία. Εἶχαν περάσει μερικά χρόνια ἀπὸ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο, τακτοποιήθηκαν ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ ἐκκρεμῆ ζητήματα, Ἕλληνες ἀθληταὶ πῆ- γαιναν στὴ Σόφια καὶ Βούλγαροι ἐρχό- νταν στὴν Ἀθήνα. Ἐγινε καὶ μιὰ ἐκδρομὴ τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν τῆς Βουλγαρίας καὶ μιὰ ἀλλή τῶν Βουλγάρων δημοσιογρά- φων στὴν Ἑλλάδα. Δὲν θυμοῦμαι ἀκριδῶς, ἀλλὰ θὰ ἦταν κατὰ τὸ 1927 ἢ 1928.

Εἶχαν προηγηθῇ ἀρκετὲς τέτοιες ἐκδη- λώσεις «φιλικῆς» ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κάνω μιὰ περιοδεία στὴ Μακεδονία καὶ τὴ Θρά- κη. Ὁ ἀλυσμὸν ἦτος φίλος καὶ συνάδελφος Στάμ. Σταμ. μετὸν ὁποῖο μιλοῦσα γιὰ τὴ ταξιδιὰ πού σχεδιάζω, μὲ συνέστησε νὰ ἐπιβιβασθῶ τῆς ευκαιρίας καὶ νὰ προσκετ- τῶ τὴν περιοδεία μου καὶ στὴ Βουλγαρία.

Δὲν θὰ δυσκολευτῆς πολὺ, μὲ ἔλεγε, νὰ διαπιστώσῃς ὅτι ὅλα αὐτὰ πού λένε οἱ Βούλγαροι σχετικὰ μετὰ τὴς «φιλικῆς» τους διαθέσεως ἀπέναντι τῆς Ἑλλάδος εἶ- ναι ἔξω ἀπὸ τὰ πράγματα. Τώρα κάνουν τὸν φίλο, ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατοι καὶ τρώ- γονται μεταξύ τους. Πάνε μετὰ καλοπιά- σματα νὰ βγοῦν στὴν Ἀλεξανδρούπολη, ἢ τουλάχιστον νὰ κάνουν μιὰ δική τους σι- δηροδρομικὴ γραμμὴ, πού νὰ περνᾷ ἀνε- ξέλεγκτα ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸ ἔδαφος καὶ νὰ καταλήγῃ στὸ ἐλεύθερο λιμάνι πού ἐπι- ζουν νὰ ἰδρῇ στὴν Ἀλεξανδρούπολη. Τους ἔχω καλὰ ἐγὼ τοὺς Βούλγαρους. Ἴσως νὰ τὰ καταφέρω νὰ ἔλθω μαζί σου στὴν περιοδεία.

Οἱ ὑποβείξεις του εἶχαν ἐνδιαφέρον. Καὶ μολοντὶ δὲν εἶχα καταστρώσει ἀκό- μη τὸ τελειωτικὸ σχέδιο, ἔδωκα τὸ δια- βατήριο καὶ τὸ παρουσάσα ἐπὶ Βουλγα- ρικὸ Προξενεῖο. Μοῦ τὸ θεώρησαν προθυ- μότητα.

Λίγες μέρες πρὶν εἶχε ἐπισκεφθῇ τὴ Σόφια μιὰ ἰσχυρὴ ἐλληνικὴ ποδοσφαι- ρικὴ ὁμάς. Οἱ Βούλγαροι τῆς ἔκαναν καλὴ ὑποδοχὴ καὶ μολοντὶ οἱ ποδοσφαιριστὰί μας κέρδισαν τὸν ἀγῶνα, οἱ ἐφημερίδες τῆς Σόφιας ἐπῆλξαν τὸ ἐγκώμιό τους καὶ ἀνεγνώρισαν τὴν ὑπεροχὴν τους.

Ὅλα αὐτὰ συνηγοροῦσαν γιὰ τὴν πραγ- ματοποίησιν τοῦ ταξιδίου μου. Ἦταν Αὐ- γουστὸς ὅταν ἔκθασε ἀπὸ τὴ Μακεδονία καὶ στὴ Δράμα, συνήντησα τὸν Σταμ. Σταμ.

— Λοιπόν, μετὰ ῥώτης μὲ εἶδε. Θὰ πάς στὴ Σόφια; Πρέπει νὰ πάς γιὰ νὰ διαπιστώσῃς ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ «φιλλη- λικῆς» ἐκδηλώσεις εἶναι ψεύτικες.

— Κατ' ἀρχὴν τὸ ἀποφάσισα, τοῦ εἶπα. Νὰ καὶ τὸ διαβατήριό μου. Μὰ πρέπει νὰ τελειώσω τὴν ἐδῶ δημοσιογραφικὴ δου-

λειά μου, νὰ ἐπιστρέψω στὴ Θεσσαλονίκη κι' ἀπ' ἐκεῖ νὰ πάω τὸ τρένο γιὰ τὴ Σό- φια.

Ὁ Σταμ. Σταμ. βόηκε περὶ τῆς ὅλης αὐ- τῆς διαδικασίας.

— Πάμε μαζί στὸ Σιδηρόκαστρο, μὲ εἶπε. Ἀπ' ἐκεῖ φεύγουν τακτικὰ αὐτοκίνη- τα γιὰ τὴ Σόφια. Θὰ σὲ συνοδεύσω ὡς τὴν Κούλα.

Στὸ Σιδηρόκαστρο ἐβραζε διαβόλεμα ὅταν φτάσαμε. Δὲν ἦταν νὰ φύγῃ κανένα αὐτοκίνητο γιὰ τὴ Σόφια, οὔτε καὶ ὑπῆ- ρχε πιθανότης νὰ φτάσῃ κανένα βουλγαρικὸ μετὰ ἐπιβάτες καὶ νὰ με παραλάβῃ στὴν ἐ- πιστροφή μου. Πέρασαν εἰκοσιτέσσερες ὥ- ρες ἀπράκτες, ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξύ εἶχε καλωσυνεψίῃ ὁ καιρὸς. Κατὰ τὸ ἀπογεύ- μα ὁ Σταμ. Σταμ. πού βόλθηκε καλὰ καὶ σῶνε νὰ με στείλῃ στὴ Βουλγαρία, ἦλθε χαρούμενος καὶ με πληροφορήσε ὅτι ἦλθε ἐνα αὐτοκίνητο ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη μετὰ τρεῖς ἐπιβάτες — δύο Ἕλληνες κι' ἐνα Βούλγαρο — καὶ σὲ μισὴ ὥρα θὰ ἐξικι- νοῦσε γιὰ τὴ Σόφια.

— Ὑπάρχει μιὰ θέσις γιὰ σένα, μὲ εἶπε. Ἐγὼ θὰ ἐξοικονομηθῶ ὅπως ὅπως ὡς τὴν Κούλα κι' ἀπ' ἐκεῖ θὰ ἐπιστρέψω μετὰ κανένα στρατιωτικὸ μεταφορικὸ μέσο. Μὴ χάνῃς τὴν ευκαιρία.

Ἔτσι κι' εἶνε. Ὁ σωφὸς ὑπολόγισε τὴ διαδρομὴ Σιδηρόκαστρον - Σόφιας σὲ ὀκτῶ ὥρες περίπου — με ἀνέει. Θὰ εἶ- χαν καὶ ἐνα θαυμασιὸν φεγγάρι καὶ θὰ φάναι στὴν βουλγαρικὴ πρωτεύουσα λί- γο πρὶν τὰ μεσάνυχτα. Μὰς ἐβεβαίωσε κα- τηγορηματικῶς ὅτι εἶχε κάνει αὐτὴ τὴ διαδρομὴ τουλάχιστον 40 φορές. Κάθε στίθμη τοῦ δρόμου τοῦ ἦταν γνώριμη. Ἀνέλαβε μάλιστα νὰ μὲ βρῇ δωμάτιο σ' ἐνα καλὸ ξενοδοχεῖο καὶ νὰ φροντίσῃ καὶ γιὰ τὴν ἐπιστροφή μου, ἀν δὲν συνέ- πιπτε νὰ γυρίσωμε μαζί.

Στὸ ἐλληνικὸ φυλάκιο τῆς Κούλας μὰς ὑποδέχτηκαν μετὰ τὴν καθιερωμένη ἐγκρι- στήτα. Καθίσαμε μισὴ ὥρα περίπου, εἶνε ἡ θεωρησις τῶν διαβατηρίων, ἐνας τυπι- κὸς ἐλεγχος τῶν ἀποσκευῶν καὶ ἐξικι- νήσαμε. Ὁ Σταμ. Σταμ. ἔμεινε μαζί μετὰς φαντάρους καὶ διενυκτέρευσε στὸ φυλάκιο.

Λίγα μέτρα μακρότερον ἦσαν οἱ Βούλ- γαροι. Τὸ φυλάκιο τοὺς ἦταν κατάφω- το· ἐξῆ ἀπ' αὐτὸ περιμέναν ἐνας κατὰ- τερὸς ἀξιωματικὸς, τέσσερες στρατιῶτες καὶ κάποιος μετὰ πολιτικὰ. Ὁ τελευταῖος μιλοῦσε ἀρκετὰ καλὰ τὴν ἐλληνικὴν.

Μὰς ὡδήγησαν σ' ἐνα στενὸ, δωμάτιο καμμάτι, εἶδαν πρῶτα τὸ διαβατήριο τοῦ Βούλγαρου συνταξιδιωτῆ μου καὶ τὴ βα- λίσσα τοῦ κι' ὕστερα ἀσχολήθηκαν μετὰς. Πρῶτα - πρῶτα ἐφαξαν ὅλες τὶς γωνίες τοῦ αὐτοκινήτου μη τυχόν καὶ κρυβόμε- ναι λαθρεμπορία. Ὑστερα ἀρχισαν νὰ ἐρευνοῦν λεπτομερῶς τὰς ἀποσκευές

(Φωτογραφία Keystone)

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΝΙΚΕΝ

Σ' ἐνα τελευταῖο διαγώνισμα πού ἔγινε στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ ἀναδειχθῇ τὸ ἐτέλειο μανικέν, ὑποβῆσαν νὰ θαυμάσῃ κανεὶς τὰ φαινοτάτα γυναικεία σώματα τῆς γα- λικῆς πρωτεύουσας. Νικήτρια ἀνεδείχθη μιὰ νῆα 17 χρόνων, βάρους 52 κιλῶν, ὁ- ψους 1 μ. 65 καὶ μετὰ περιφέρειαν μέσος 65 ἐκατοστόμετρα. Μετὰ τὸ διαγώνισμα με- ρικὰ μανικέν τριγύρισαν ἐνα φωτογρά- φο γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ἀν θὰ ὑποβῶν νὰ γίνῃ ἐνα τέλειο ἀνδρικό μανικέν.

μας. Ἐγὼ δὲν εἶχα παρὰ μιὰ μικρὴ βα- λίσσα, ἀλλὰ οἱ δύο ἔμποροι εἶχαν ἐνα σω- ρὸ πράγματα.

Ξαφνικὰ ἔπιασε μιὰ ραγδαία τὴν βρο- χή, πού χάλασε τὰ σχέδιά μας. Ἀστρά- πες καὶ βροντὲς ἀνατάρραζαν τὸν οὐρανὸ κι' οἱ Βούλγαροι μὰς εἶπαν πὼς ἦταν ἀ- δυνάτο νὰ συνεχίσουμε τὸ ταξιδιὸ πρῶτῶ πᾶσι ἡ θεομηνία. Καλὰ, ἀλλὰ πὼς νὰ πε- ράσουμε τὴ νύχτα; Σκέφθηκα πὼς τὸ πρῶ- τιμώτερο θὰ ἦταν νὰ ἐπιστρέψω στὸ ἐλλη- νικὸ φυλάκιο, ὅπου θὰ βρῶσκα καὶ τὸν Σταμ. Σταμ. Ἐνῶς ὁμως ἀπὸ τοὺς δύο Ἕλλη- νες συνταξιδιώτες μὲ εἶχε ἀντιρρήσεις γιὰ λόγους... τάξεως.

— Αὐτό, μὲ εἶπε, θὰ κακοφάνῃ στοὺς Βούλγαρους. Θὰ νοιάσων πὼς φοβόμαστε νὰ μείνουμε στὸ φυλάκιο τοὺς τῆς νύχτας. Δὲν κάνει...

Ὁ σωφὸς πάλι εἶχε τὶς δικές του ἀν- τιρρήσεις. Ἐπέμεινε νὰ συνεχίσουμε τὸ ταξιδιὸ, παρ' ὅλη τὴ ραγδαία βροχὴ. Ἐ- τρεφε μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸ ἀπεριγρί- πτως ἐξακρωβωμένο αὐτοκίνητό του.

Πάντως, γιὰ νὰ μὴ θίξουμε τὸ... ἐθνι- κὸ φιλότιμο τῶν Βουλγάρων, μείναμε. Ἦ- πιαμε ἀπὸ ἐνα καφέ καὶ πιάσαμε κούβε- ντες μετὰ τὸν ἐλληνοιστὴ μετὰ τὰ πολιτικὰ πού, ὅπως μὰς εἶπε, ἦταν τελειωτικὸς ὑ- πάλληλος. Καὶ ἐπειδὴ δὲν περναίε ἐύκολα μιὰ ὁλόκληρη νύχτα, μὰς πῆρε ὁ ὕπνος πάνω στὶς καρέκλες πού καθύμασταν. Φαί- νεται πὼς τὸν πῆραμε γιὰ καλὰ, γιὰτὶ ἀρχίζε νὰ χαράζῃ ὅταν ἐγυμνήσαμε. Τώρα μποροῦσαμε νὰ ἐξικινησούμε ἀφοῦ καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ νὰ φρεσκαριστοῦμε λιγάκι καὶ — ἀν ἦταν δυνατόν — νὰ πούμε καὶ κανένα καφέ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔκανα νὰ δῶ ἀν βρί- σκεται τὸ διαβατήριό μου στὴ θέσις τοῦ καὶ ἀντελήφθην ὅτι ἔλειπε ὅλη ἡ μικρὴ μου περιουσία: ὀκτῶ χαρτίνες ἀγγλικῆς λίρες καὶ περὶ τρεῖς χίλιες δραχμές! Ἐφαξα δέκα φορές τὶς τρέπες μου, ἀναστάτωσα τὸ αὐ- τοκίνητο, κύτταξα παντοῦ. Τίποτα. Οἱ Βούλγαροι δὲν ἤξεραν πὼς νὰ ἐκδηλώσω τὴ... λύπη τους γιὰ τὸ πάθημά μου. Κι' ὁμως δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ἐνῶς ἀπ' αὐτοὺς ἔκανε τὴν κλοπὴ. Οἱ δύο Ἕλληνες ἔμποροι — ὅπως ἐξακριβώσα — τὴ γλύ- τωσαν ἐπειδὴ εἶχαν ράφει τὰ λεοτὰ τους στὶς φανέλλες τους. Ἐνῶ ἐγὼ τὰ εἶχα σὲ μιὰ τσέπη τοῦ σακατιοῦ μου καὶ τὰ τρα- βῆσαν εὐκολώτατα τὴν ὥρα πού κοιμό- μουν.

Ἡ ἀπέλπισία μου δὲν περιγράφεται. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχα κανένα λόγο πᾶς νὰ συνεχίσω τὸ ταξιδιὸ μου, πῆρα τὴ βαλίσ- σα μου καὶ ἐπιστρέψα στὸ ἐλληνικὸ φυ- λάκιο. Βόηκε τὸν Σταμ. Σταμ. τὴν ὥρα πού ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Σιδη- ρόκαστρο. Ὅταν τοῦ ἀφηγηθῆκα τὴν περὶ- πέτειά μου, μὲ εἶπε:

— Δὲν πειράζει. Ἔτσι τουλάχιστον σοῦ δοθήκε ἡ ευκαιρία νὰ πάρῃς μιὰ μι- κρὴ ιδέα τοῦ βουλγαρικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν βουλγαρικῶν φιλικῶν αἰσθημάτων, χω- ρὶς νὰ ὑποβλήθῃς στὸν κόπο νὰ πᾶς ὡς τὴ Σόφια!

Καὶ μὲ ἔδωκε πρόχειρα ἑκατὸ δραχ- μές, ἀπὸ τὶς διατάξεις πού ἀποτελοῦσαν τὴν περιουσίαν του...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο Ο Ο

Ψάρι ἀπ' τὸν οὐρανὸ

Στὴ μικρὴ ἀμερικανικὴ πόλι Μάρκοβιλ ἐπέσε μιὰ βροχὴ ψαριῶν! Τὸ πρωτοφανὲς αὐτὸ γεγονός συνέβη στὶς 25 Ὀκτω- βρίου 1947. Δὲν ὑπῆρχε, τὴν ἡμέρα κεί- νη, οὔτε ἀνεμὸς οὔτε βροχὴ, ἀλλὰ μόνον μιὰ βαρεὶα ομίχλη. Καὶ, ξαφνικὰ, ἀρχι- σαν νὰ πέφτουν ἀπ' τὸν οὐρανὸ τὰ ψα- ρία!

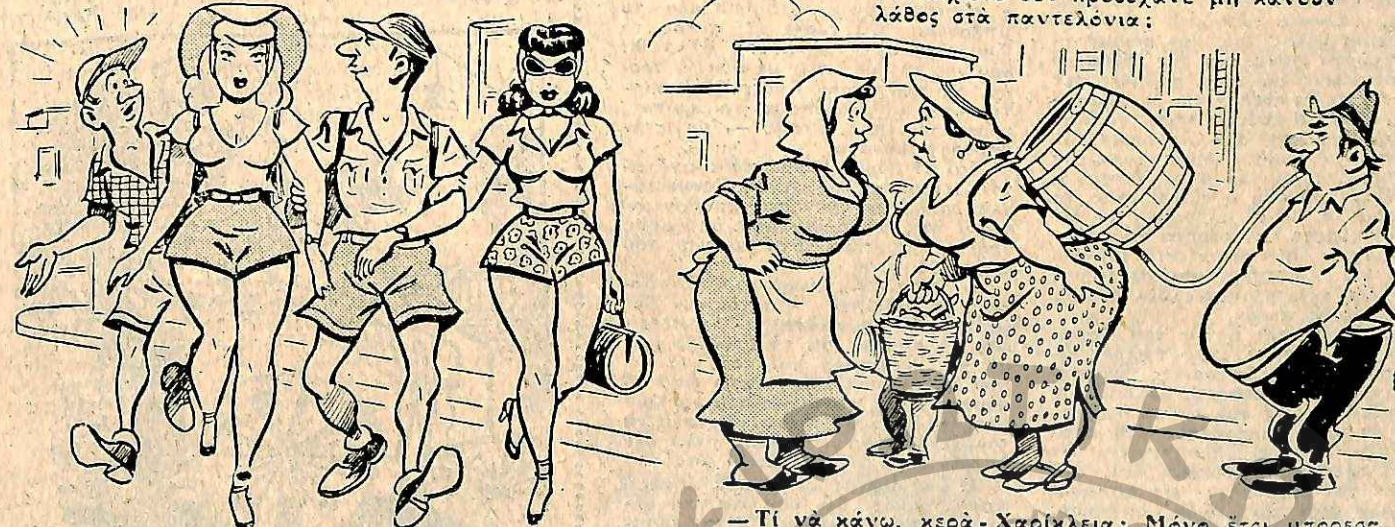
Τὸ μετεωρολογικὸ γραφεῖο τῆς Νέας Ὁρλεάνης ἔδωσε τὴν ἐξήγησιν ὅτι ἐνας ἀ- νεμοστρόβιλος τὰ εἶχε παρὰσούει μέσα ἀπ' τὴ γειτονικὴ θάλασσα καὶ τὰ εἶχε σκορπίζει στὴν πόλι. Τὸ περίεργον εἶναι ὡστόσο ὅτι δὲν σημειώθηκε καθόλου ἀνε- μοστρόβιλος στὴν περιφέρειαν τῆς Μάρ- κοβιλ.

Ἴσως λοιπὸν τὰ ψάρια ἔπεσαν ἀπὸ κάποιο ἀεροπλάνο πού τὰ μετέφερε (εἶ- ναι συχνὸς στὴν Ἀμερικὴ οἱ ἀεροπορικῆς μεταφορὲς ψαριῶν).

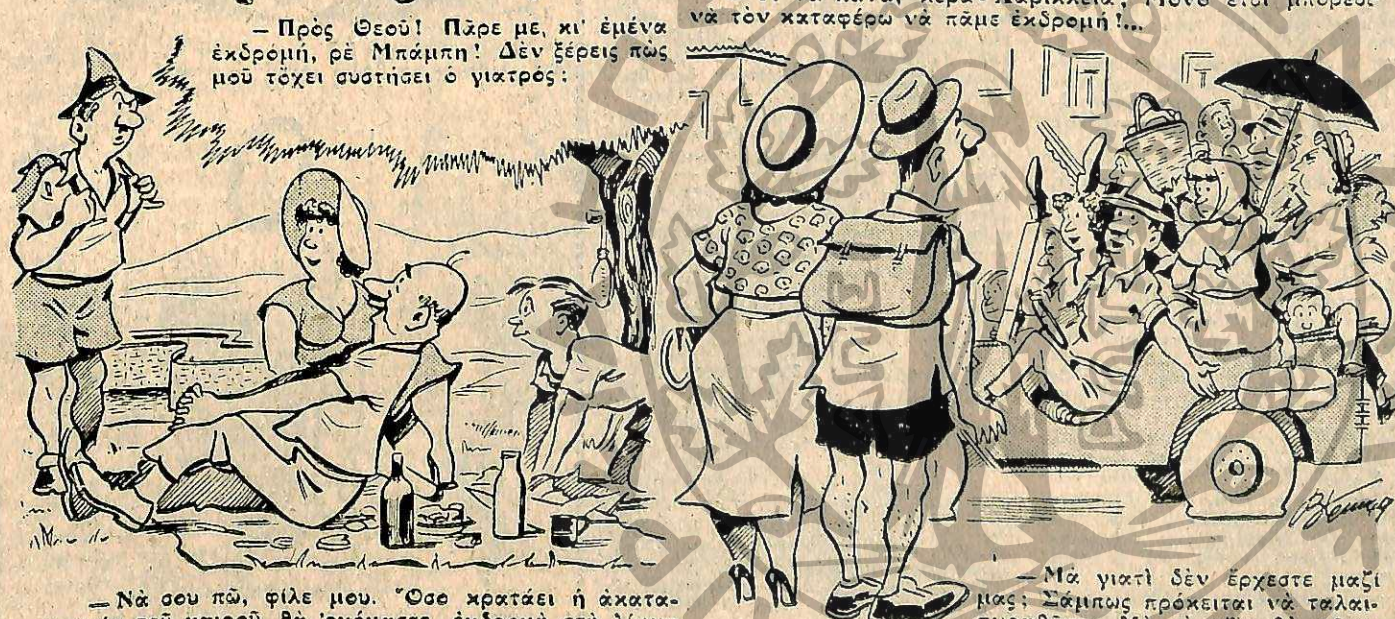

— Κι' ἐσύ ἦρδες ἐκδρομὴ, γυναικούλα μου; Ὡστε σοῦ πέρασε ὁ πονοκέφαλος πού εἶχες στὸ στήνι τὸ πρωί;

— Σὰ δὲ ντρέπονται, ρὲ Μήτηρ! Τούλάχιστο δὲν προσέχανε μὴ κάνουν λάθος στὰ παντελόνια;

— Τί νὰ κάνω, κερά-Χαρίκλεια; Μόνον εἶται μπορεὶς νὰ τὸν καταφέρω νὰ πάμε ἐκδρομὴ!...

— Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου. Ὅσο κρατᾷ ἡ ἀκατα- στασία τοῦ καιροῦ, θὰ ἴρχεσθε ἐκδρομὴ στὴ λίμνη τοῦ Μαραθῶνος, γιὰ νὰ μαζέψτε ἡσυχίαν ἀπ' τὶς βροχές!.

— Μὰ γιατί δὲν ἔρχεστε μαζί μας; Σάμπως πρόκειται νὰ ταλαι- πωρηθῆτε; Μὲ τὸ τσιπ θὰ πάμε, μετὰ τὸ τσιπ θὰ γυρίσουμε!...

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΥΡΓΙΝΑ

Η Υπηρεσιακή Κυβέρνησις
του 1827

Ένα ο Καραϊσκάκης με τα ήρωικά σκαπανευμάτα του πολέμου στον Πειραιά — Μάρτιος του 1827 — ήρθε, με εκατοκτα ταχυδρόμο, στο στρατοπέδο, είσησε επίσημη, ότι η Συνέλευσις στην Τροιζήνα ερρίξε την Διοικητική Επιτροπή, δηλαδή την Κυβέρνηση, που ήταν πρόεδρος της ο Ανδρέας Ζαΐμης, και συνέστησε μυστικά μια άλλη μη γίνη δεχτή η παραίτησις του αντρός της, πού, φαίνεται, πώς ήταν μαλακός άνθρωπος και τίμιος, κατά τα άλλα, αντίθετα προς την εξισμένη κυρά Γιαννούλα του, πού γι' αυτήν είχε γίνει, τότε, και το σατυρικό δίστιχο:

«Ας με λένε υπουργίνα.

κι' ας φοβάω από την πείνα!

Ο Μεταξάς, βέβαια, το κέφι της υπουργίνας θα έκανε κι' όχι το ύπουργού. Έτσι, αφού συνεννοήθηκε πάλι με τον Κολοκοτρώνη, που ήταν τον καιρό εκείνο πανίσχυρος μέσα στη Συνέλευσι, κράτησε το Νάκo, με το σημαδεμένο μέτωπο, στη θέσι του.

Πρώτος το έμαθε αυτό, στο στρατόπεδο του Πειραιώς, ο Καραϊσκάκης και στενοχωρήθηκε πολύ, όχι τόσο για τη διατήρησι του «αλαφροταλαντζα» (επιπόλαιου), όπως τον έλεγε ο αρχιστράτηγος, ύπουργού στην Κυβέρνησι, όσο για το ποιά κανούργιο τρόπο θα εύρισκε πάλι, να ημερώση τους εξαγριωμένους οπλαρχηγούς του. Σκεφθηκε, λοιπόν, με το φερετικό μυαλό του ν' ανοίξη έναν άλλο δρόμο μες το υπέροσμα. Θά έκανε κι' αυτός το θυμωμένο και τον άγριο, αλλά θα έριχνε το θυμό του με άστειο τόπο, όχι πάνω στην Κυβέρνησι — γιατί αυτό, καθώς είπαμε, το εύρισκε, κείνες τις ώρες, άτοπο — μα στον ύπουργό μονάχα.

Και τί πήρε να πη στους άγαναχτισμένους οπλαρχηγούς Ρουμελιώτες, πού όταν, σε λίγο, έμαθαν κι' αυτοί πως ο Νάκος έμενε ύπουργός τρέξαν γρήγορα στη σκηνή του άρχιστράτηγου:

— Άφτε τον, μωρέ παιδιά — άρχισε να τους λη — αυτόν τον άζονάκο, να κουρευείται... Άς τελειώνουμε πρώτα εδώ τη δουλειά μας με τον Κιουταχί και τότε να δώ πού θα μ' παη! Και κάτω από το φουστάνι της γυναίκας του να κρυφτή, θα βάλουμε τόν... Μεταξά να τον ξετρυπώση και τότε πια δεν θα γλυτώση από το σπαθί μας!

Ο θαυμαστός αυτός άνθρωπος, ο Καραϊσκάκης, δεν είχε ανάγκη δασκάλου στην πολιτική. Ήταν αυτοδίδακτος στην τέχνη αυτή, αν και την συχαινόταν για την αδιόλητά της. Κι' όταν έλεγε πως ο «άνεπιθυμητος» εκείνος ύπουργός δεν θα γλυτώνε από το σπαθί του, υποκρινόμενος από σκοπιμότητα. Είχε τόσο γενναία καρδιά, τόσο καθαρή από κάθε ήθικη χέρα και κακομοιριά, τόσο άμνησική, πού ποτέ — ενώ του δόθηκαν άπειρες ευκαιρίες, όσο ζούσε — δεν θέλησε να εκδικηθή έχθρο του, χύνοντας αίμα ανθρώπου, είτε με το χερί του, είτε με ξένο βαλτό χερί — όπως το κάνουν άλλοι.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

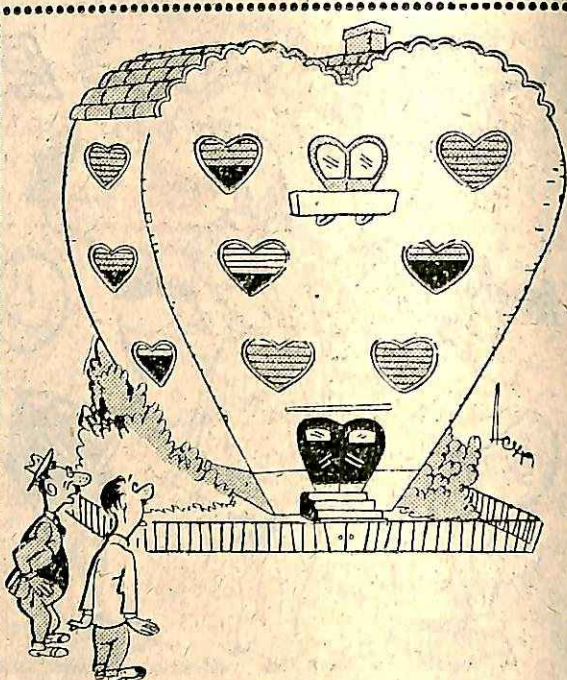
Παντρευθήτε δασκάλες...

«Αν θέλετε την εύτυχία σας, συμβουλευεί ο Άμερικανός ψυχολόγος δόκτωρ Σμιθ, παντρευτήτε μια δασκάλα».

Ο Άμερικανός επιστήμων, δικαιολογώντας τη συμβουλή του, παραθέτει τ' αποτελέσματα μιας έρευνής μεταξύ 1.100 ανθρώπων πού παντρεύτηκαν δασκάλες:

Πρώτο και βασικό συμπέρασμα: κανείς από αυτούς τους 1.100 ανθρώπους δεν χώρισε.

Δεύτερο: το 63% απ' αυτούς έδηλωσαν ότι είναι άπόλυτα εύτυχισμένοι. Και οι υπόλοιποι, εύτυχισμένοι λιγότερο.

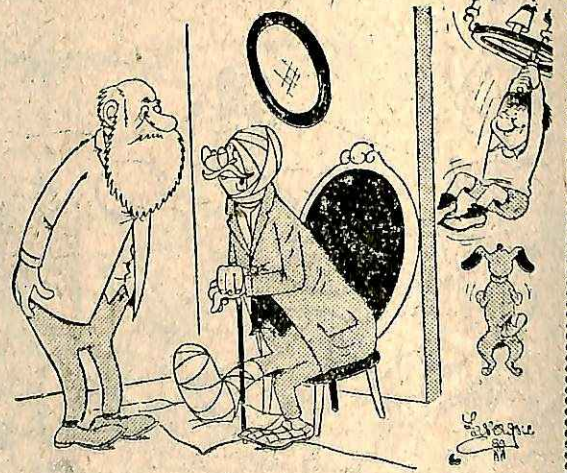
—Μα δεν το πρόσεξες καύμενε ότι ο άρχιτέκτονας πού τούδωσες να σου χτίση το σπίτι ήταν έρωτευμένος;

(Του Άρχέλαου)

Ο παγωτατζής — Φτού να πάρη ο διάολος, έφασσα να βάλω πάγο το πρωί!

(Του Μ. Αντιστράτου)

ΜΑΥΡΗ ΗΣΥΧΙΑ!

—Κόντεψε να με σκοτώση παίζοντας βόλους στη σκάλα, έκαψε την ούρα του σκύλου, μα τώρα εύτυχώς ήσυχασε λιγάκι!

(Απ' το «Inter»)

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Σπυρίδων Λάμπρος

ΑΠΟ πατέρα Ήπειρώτη — τον περίφημο νομοματολόγο Παύλο Λάμπρο — κι' από μάνα Κερκυραία, γεννημένος στην Κέρκυρα ο Σπυρίδων Λάμπρος, ήταν έξη έτών παιδάκι όταν κάτω από τα παράθυρα του πατρικού σπιτιού του, στ' 1857, είδε να περνά η κηδεία του Διονυσίου Σολωμού.

Θυμόταν ο ίδιος πως η μάνα του δεν ήθελε να ιδη το παιδί της την κηδεία, και το φώναζε:

— Έμπα μέσα, Σπύρο!... Μέσα!...

Αλλά το παιδί επέμενε κι' έτσι μεγάλος σαν έγινε, περιέσωσε, και τη ζωντανή εικόνα της κηδείας του έθνικού ποιητού πού άφηγήθηκε στ' 1902, σε μια διάλεξι του στη Ζάκυνθο, όταν ήταν καθηγητής του Πανεπιστημίου. Και είπε:

«... Επέρασαν, έκτοτε, 45 έλα έτη. Ο χρόνος έλευκανε την τότε ξανθή κόμη του παιδός, αλλά δεν απέσβεσε την άμνησιν της παιδικής συγκινήσεως μεθ' ης έβλεπον την μεγάλην λαφίαν του κράνους του άρχιμουσικού, με την υψημένην του μουσικήν ράβδον, τους έπισήμους συνηγμένους περί τον βραδέως φερόμενον νεκρικών κράδδων του ποιητού του Έθνικού Ύμνου, όν έβάσταζον οι ευσταθέστεροι των νεανιών της θεολογικής Κερκύρας, τα πλήθη των άστων και τας γραφικές ένδυμασίας των άγροτών!...»

Ένα βράδυ, στ' Ύπουργείο των Έξωτερικών, όταν ήταν πρωθυπουργός, ένω η κατάστασις ήταν κρίσιμος και πήγαμε να μάθωμε πολιτικά νέα, ο πρόεδρος δεν ξεχνούσε ότι ήταν και καθηγητής της Ιστορίας. Και σε μια στιγμή ανέφερε τόν... Ρήγα Φερραίο και τόν θούριό του, θέλοντας ν' αποφύγη επίκαιρες ανακοινώσεις.

Ο μακαρίτης Κώστας Καλαμάρας, τότε, με τη συνηθισμένη του εύθυμη διάθεσι, τού είπε φιλικά:

— Καλά, κύριε Πρόεδρε... τώ ρα να μάς πητε τί γινόμεστε, κι' ύστερα κδουθενιάζουμε για τόν Ρήγα Φερραίο!...

Κι' εκείνος με την ηρεμία πού τον διέκρινε τού άπάντησε:

— Όχι μόνον ό έπιμένων, αλλά και ό... υπομένων νικά, φίλτατε!

Αλλά τόν ανέκδοτο αυτό μάς ύπενθυμίζει ότι ο Λάμπρος, απ' τα πρώτα νειάτα του δεν είχε μόνο κλίσι να γίνη ιστορικός και μεσαιωνοδίφης — όπως κι' έγινε. Είχε και φυσικό ταλέντο λυρικού ποιητού, πού δεν έμεινε δίχως ώραιούς και μνημειώδεις καρπούς.

— Όχι μόνον ό έπιμένων, αλλά και ό... υπομένων νικά, φίλτατε! τού είπε ό Σπυρίδων Λάμπρος.

Γραφτό της Μοίρας τού μεγάλου σοφού «Ελλήνων ήταν να χρειαστή να προσφέρη τις υπηρεσίες του και ως Πρωθυπουργός της Ελλάδος.

Ήταν, τότε, η φοβερή έποχή τού διχασμού και τή «ποτήρι» της έξουσίας πού πικρό για κάθε πολιτικό άνδρα. Ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος είχε υπερδέσει και τότε, την Ελλάδα, στα πύρινα δίχτυα του.

Όταν προσκλήθηκε ο Λάμπρος (Σεπτέμβριος τού 1916) να σχηματίση τη νέα κυβέρνησι, εκάλεσε πρώτα — πρώτα, τόν Εύγένιο Ζαλοκώστα πού τόν έκτιμούσε προσωπικά και τού είπε αν δέχεται να παραλάβη τόν Ύπουργείο των Έξωτερικών.

— Εύχαριστός, κύριε πρόεδρε! άπάντησε ό Ζαλοκώστας με σεβασμό.

— Ξέρεις όμως, Εύγένιε, τού είπε, τότε, ό Λάμπρος, πρέπει να είσαι προτοίμασμένος για όλα... Απόψε είδα ένα άσχημο όνειρο. Είδα πως γινότανε Μαραθώνιος δρόμος και έτρεχα κι' έγώ με τους δρομείς... Άξαφνα όμως, είδα πως μπήκα σ' ένα χωράφι γεμάτο γαϊδουράγκαθα πού μούγδα-ραν τα πόδια και τρόμαξα να ξανα-δρώ τόν δρόμο!

Ο Ζαλοκώστας, τότε, τού είπε καθυσχαστικά:

— Δεν βαρύνεσαι, κύριε πρόεδρε, έγώ δεν δίνω καμιά σημασία στα όνειρα!

Αλλά τόν όνειρο βγήκε δλοφάνερο στόν Λάμπρο, γιατί η πρωθυπουργία εκείνη έγινε πραγματικός Γολγοθάς. Ήταν γεμάτη περιπέτειες και προβλήματα πού τ' αντιμετώπισε, ώστόσο, με μεγάλη ύπομονη και μ' όλη την άντο-χή της πατριωτικής του ψυχής.

Όταν τελείωσε τόν κυβερνητικό του έργο και πήγε στόν Παλάτι για να παραδώση την έξουσία στόν Άλέξανδρο Ζαΐμη, διέκρινε μεταξύ των νέων ύπουργών και τόν μακαρίτη Δημ. Αλγινίτη, καθηγητή της Άστρονομίας.

Γυρίζει, τότε, και λέει ό Λάμπρος στόν νέο πρωθυπουργό Άλ. Ζαΐμη:

— Ο κ. Αλγινίτης, κύριε πρόεδρε, είναι για σήμερα, ή καλύτερα έκλογη διά την σκοπιάν τού θολού όρίζοντος!

Από τότε ό Σπυρίδων Λάμπρος, άφοδ ύπηρετήσε, όπως είδαμε, την πατρίδα του, στις πιο κρίσιμες περιστάσεις, με όλη την εύσυνειδησία και τόν πατριωτισμό πού τον διέκριναν, ένα-νύρισε στις προσφιλείς του ιστο-ρικές μελέτες.

Τά τελευταία χρόνια είχε σχεδόν άποσυρθή από κάθε κίνησι και τις περισσότερες ώρες του τις περνούσε στη βιβλιοθήκη του. Είπε ίσως άτύχημα ότι ό Σπυρίδων Λάμπρος δεν άφησε άπομνημονεύματα.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Άλληλογραφία

Α ν α γ ν ω σ τ η ν, Ένταυθα: Αί προσωπογραφίαι των Κυβερνητών της Ελλάδος άφο-ρούν, φυσικά, τους ανήκοντας στην Ιστορίαν και όχι τους έπι-ζώντας, των όποιών πιθανόν, τόν έργον να μη έτελειώσεν άκόμη.

Δ. Γ.

Καταργούνται οι θερμάστρες, τα παλτά και οι γούνες...

Οι ιππότες του Μεσαίωνα φορούσαν, ως γνωστόν, έναν άλυσσιδωτο θώρακα, που ήταν φτιασμένος από ένα λεπτό σιδερένιο σύρμα. Αυτός ο θώρακας δεν τους εξυπηρετούσε, βέβαια, για ν' αμύνονται εναντίον του κρύου. Άλλα τους προστάτευε με αποτελεσματικότητα από τις επιθέσεις των εχθρών τους και τους επέτρεπε ν' άσπουν όλους τους κινδύνους.

Αυτός ο άλυσσιδωτος θώρακας των μεσαιωνικών ιπποτών είναι το πρώτο μεταλλικό ένδυμα που έφευρε, ο άνθρωπος.

Ένα νέο τύπο άλυσσιδωτού ενδύματος βρήκε ένας σύγχρονος Άμερικανός επιστήμων, ο Τζάιμς Χ. Ράντ.

Ο Άμερικανός επιστήμων δνόμασε την έφευρήσι του: «ύφασμα Χ». Αυτό το ύφασμα αποτελείται από μία πλαστική ουσία, που χρησιμοποιεί ως «βάσις» και που σκεπάζεται από μία λεπτότατη σκόνη αλουμινίου.

Η σκέψις απ' όπου ξεκίνησε ο Άμερικανός επιστήμων σ' αυτή την έφευρήσι ήταν η ακόλουθη:

«Γιατί, ανθρωπότης, ένα μάλλινο ένδυμα είναι θερμότερο από ένα βαμβάκερό του ίδιου βάρους;» Όλοι ξέρουμε από πείρα πως τα μάλλινα ύφασματα είναι θερμότερα από τα βαμβάκερα. Άλλά, οι επιστήμονες δεν μπόρεσαν ως σήμερα να εξηγήσουν τους λόγους κι' άρκέστηκαν μόνο σ'ε μερικές υποθέσεις. Ο Τζάιμς Ράντ όμως κατάφερε να δώσει μία ικανοποιητική εξήγησι αυτού του φαινομένου.

«Αυτό συμβαίνει ίσως, απάντησε ο Άμερικανός επιστήμων στο ερώτημα που είχε θέσει στον εαυτό του, γιατί το μαλλί αντανάκλα καλύτερα από το βαμβάκι, τη θερμότητα του ανθρωπίνου σώματος».

Απ' αυτή τη σκέψι, ο δόκτωρ Ράντ άδωγήθηκε σε μία άλλη:

«Πολλές άλλες ουσίες, σκέφτηκε, έχουν την ιδιότητα ν' αντανάκλουν τη θερμότητα του ανθρωπίνου σώματος σ'ε πολύ μεγαλύτερο βαθμό από το μαλλί. Γιατί, λοιπόν, δεν θα μπορούσαμε να κατασκευάσουμε ένδυματα απ' αυτές τις ουσίες και γιατί δεν θα μπορούσαμε να ντύσουμε τα δωματία μας με τέτοιο τρόπο, ώστε τη θερμότης του σώματος μας να μην χάνεται και να δημιουργη ένα είδος προστατευτικού θώρακος όλόγυρά μας; Στην περίπτωση αυτή, οι θερμάστρες κι' όλα τα μέσα που χρησιμο-

ποιούμε για τη θέρμανσί μας τ'ο χειμώνα θα ήταν ολότελα περιττά. Γιατί την θερμότητα που μας χρειάζεται θα την παρείχαμε μόνοι μας στον εαυτό μας. Η προϋπόθεσις γι' αυτό είναι να μην αφήνωμε τη θερμότητα του σώματος μας να χάνεται, όπως συμβαίνει κατά μέγα μέρος με τα συνήθη ένδυματα».

Απ' αυτές τις σκέψεις, ο Άμερικανός επιστήμων βρήκε τέλος το «ύφασμα Χ»:

Ένας συνάδελφος και φίλος του, ο δόκτωρ Νικόλλ θέλησε να δοκιμάσει την έφευρήσι του και βγήκε μία παγερή νύχτα του περασμένου Φεβρουαρίου στην ταράσσα του σπιτιού του, αφού έλαβε την πρόνοια να φορέσει κάτω από τα συνήθη ένδυματά του ένα πουκάμισο με περισκελίδα από ύφασμα Χ. Έπειτα από μία ώρα, αναγκάστηκε να γυρίσει στο εσωτερικό του σπιτιού του και να βγάλει το πουκάμισο. Γιατί κινδύνευε να σκάσει από τη ζέστη. Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι η φυσική θερμοκρασία του σώματος μας κυμαίνεται γύρω στους 37 βαθμούς. Συμβαίνει, λοιπόν, το εξής: Αυτή η θερμοκρασία αντανάκλαται πάνω στο ένδυμα από ύφασμα Χ. Άλλ' απ' αυτό αντανάκλαται πάλι στο σώμα μας. Η απώλεια έτσι είναι ελάχιστη. Ένώ με τα συνήθη ένδυματα το μεγαλύτερο μέρος της θερμότης του σώματος μας χάνεται και γι' αυτό κρυώνουμε.

Αν τώρα ντύσωμε τους τοίχους του δωματίου μας με «ύφασμα Χ», η θερμότης του σώματος των ανθρώπων που βρίσκονται μέσα σ' αυτό θα είναι άρκητη για να δημιουργήσει μία θερμότητα άνωτερη από 25 βαθμούς. Αν, μάλιστα, βάλωμε 5 ανθρώπους ντυμένους με «ύφασμα Χ» μέσα σ' ένα δωμάτιο 5Χ5, η θερμοκρασία θα υπερβεί πολύ σύντομα τους 40 βαθμούς και θα χρειασθ ν' ανοίξωμε τα παράθυρα για να την μετριάσωμε κάπως.

Έτσι το «ύφασμα Χ» θα είναι ένα θαυμάσιο μέσον άμυνας εναντίον του κρύου το χειμώνα. Δεν θα χρειαζόμαστε ούτε θερμάστρες στο εσωτερικό των σπιτιών μας, ούτε βαρεία παλτά και γούνες όταν βγαίνωμε έξω.

Ένα άλλο πουκάμισο από «ύφασμα Χ» θα είναι άρκετό. Μ' ένα τέτοιο πουκάμισο και αυτό ακόμη το κρύο των πολιτών έκτασεων θα μας φαίνεται ανεπαίσθητο...

Πρωτότυπη δικαιοσύνη

Η Άμερικανίς κ. Λίλιαν Α. Σένκερ, άνάλαβε πριν από μερικές μέρες τα καθήκοντα εισηγητικού στην πολιτού Σαιν Λιούις.

Κατά την πρώτη της δικάσιμο, επέβαλε ένα πρόστιμο 50 δολλαρίων σ' έναν άντρα που έλυκοπούσε τη γυναίκα του και άπληλαξε έναν πατέρα, που έδερνε την κόρη του.

Διαιολογώντας, ζήτη την απόφασι της, είπε τα εξής:

«Μία σύζυγος ξέρει πως πρέπει να υπακούη στον άντρα της και, στην ανάγκη, να υπομένη τις βιαιότητες του, γιατί, αν επιχειρήσει να φύγει, θα του δώσει επιχειρήματα για να ζητήσει διαζύγιο. Ένώ μία κόρη δεν είναι υποχρεωμένη να δέχεται τις βιαιότητες του πατέρα της και μπορεί να φύγει από το πατρικό σπίτι, χωρίς κανείς να έχη το δικαίωμα να την εμποδίση. Τιώρησα, λοιπόν, το σύζυγο, που έλυκοπούσε ένα ανυπεράσπιστο πλάσμα και, από τ' άλλο μέρος, απάλλαξα τον πατέρα, γιατί η κόρη του, αντί να υπομένη τα χτυπήματά του, μπόρεσε να σηκωθεί και να φύγει από το πατρικό σπίτι».

Χιούμορ

Στό γεύμα

Ο μπαμπάς: 'Από ποιά ζω, παιδί μου, προμηθευόμαστε το ζαμπόν;

Ο μικρός: 'Απ' τον άντικρυνό μπακάλη!

— Έγώ πιστεύω πάντα τα μισά από όσα ακούω.

— Κι' εγώ πιστεύω πάντα τα διπλά από όσα ακούω.

— Είσαστε συγγραφείς φανταστικών μυθιστορημάτων;

— Όχι. Έφοριακός έλεγχτής.

Ο πρώτος ξενύχτης: Τί θα πής στη γυναίκα σου όταν γυρίσης στο σπίτι;

Ο δεύτερος ξενύχτης: Δεν έχει σημασία τί θα πώ, αλλά τό τί θ' ακούσω.

Η δασκάλα: 'Αν βάλω το χέρι μου μέσα στην τσέπη ενός κυρίου και του πάρω το πορτοφόλι, τί είμαι;

Ο Τοτός: Γυναίκα του!

Ο πρόεδρος: Όμολογείτε ότι είπατε τον κύριο ήλιο;

Ο καθηγορούμενος: Όσο τον κυττάζω, τόσο πιο πολύ πιστεύω πως μπορεί να τον είπα...

— Είσαι παντρεμένος και δεν ντρέπεσαι να ράβης μόνος σου τα κουμπιά του παντελονιού σου;

— Λάθος κάνεις! Το παντελόνι δεν είναι δικό μου...

— Τίνος είναι;

— Της γυναίκας μου... Το φορεί όταν πηγαίνει στην πλάς.

— Φοδάμαι πως με τα τραντάγματα του τρένου ή βαλίτσα που έχετε στο δικτυωτό θα πέση πάνω στο κεφάλι μου.

— Μην άνησυχείτε. Δεν περιέχει τίποτε το εύθραυστο.

Ο κ. Ριρής πολιορκεί στενώς την ώραιότητα και δυναμική κυρία Ανδίου:

— Κυρία μου, σάς αγαπώ... σάς λατρεύω!... Λυπηθήτε με... Αφήστε με να ελπίζω...

— Άδύνατον, κύριε. Είμαι τίμια γυναίκα. Δεν θ' άπατήσω το σύζυγό μου, ούτε τό... φίλο μου!...

Η κυρία: 'Αντάμωσα χδές στο δρόμο τη γυναίκα σας και δεν με χαιρέτησε.

Ο κύριος: Δεν πρέπει να την πορξζηγήτε. Μου είπε, όταν γύρισε σπίτι... ότι δεν σάς είδε!...

Συζητούν δυο μαυραγορίτες.

— Αυτό, κάτω απ' το σπίτι μου, είναι το γκαράζ μου. Βάζω μέσα το αυτοκίνητό μου που είναι 60 ιππών.

— Τότε μην το λές γκαράζ, να το λές... σταύλο!

Ο επιβάτης του αεροπλάνου ρωτάει με άνησυχία τον πιλότο, πριν απ' την απογειώσι:

— Τί θα γίνη, αν συμβή να πάθω ολάθι το αεροπλάνο, καζώς πέταει;

— Θα σάς δώσουμε ένα άλεξιπτώτο, για να πηδάτε έξω.

— Κι' αν δεν άνοιξη το άλεξιπτώτο;

— Θα σάς δώσουμε τότε άλλο, καλλίτερο.

Ο πόλιςμαν σταματάει έν' αυτοκίνητο, γιατί ο άδηνός σ'αφρίζει με τό ένα μόνο χέρι, ενώ με τ' άλλο κοστρώσε άγκαλιασμένη απ' τη μέση τη νεαρή που κα'όταν δίπλα του.

— Να μεταγειρίζεθε και τό δυο σάς χέρια! του λέει άυστηρά.

— Μα τότε με ποιά θα άδηγήσω; ρωτάει εκείνος μ' άπορία.

— Έραβα, κύριε καζηγά, πως η γυναίκα σας απέκτησε δίδυμα. Είναι άγόρια ή κορίτσια;

— Κι' ο άσηρημένος καθηγητής:

— Πιστεύω, έν' άγόρι κι' ένα κορίτσι. Μπορεί όμως νανε και τό αντίθετο...

Μεταξύ συζύγων.

Εκείνη: Άύριο, άγάπη μου, είναι η επέτειος των νάων μας και λέω να σ'αφάσουμε την κόττα.

Εκείνος: Γιατί την κακομοίρα;... Τί φοβεί αυτή;...

Η Ρίτα Χαίτηγουαρθ στο τελευταίο της φιλμ «Κάτω στη γη».

Νέα και ανέκδοτα ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Τ'ο άστρο της Μάρθας Έγγερθ λάμπει πάντα

Ένα από τα πιο παλιά και πιο συμπληθητικά ζευγάρια του κινηματογράφου είναι και το άνδρόγυνο Μάρθα Έγγερθ — Ζάν Κεπούρα. Το ζευγάρι βρίσκεται από καιρό στο Παρίσι όπου γυρίζει τώρα το φιλμ «Τ'ο λαμπρό βάθος». Η Μάρθα διέψευσε κατ' επανάληψιν τις διαδόσεις τ'ο άμερικανικού τύπου για τό προσεχές διαζύγιο της και παρ' όλο ότι οι δυο καλλιτέχνες είναι 13 χρόνια παντρεμένοι, η συμβίωσις τους είναι πάντα υποδειγματική. Η Μάρθα, που είναι σήμερα 32 χρονών, θα μπορούσε να χρησιμεύσει σ'α μία μοναδική διερμηνεύς σ'ε μία διασκευή των εθνών, γιατί ξέρει καλά δέκα γλώσσες. Η Μάρθα Έγγερθ μπορεί να μη γνωρίζει σήμερα τους θριάμβους της προπολεμικής περιόδου και ίδιως των χρόνων 1935-36, αλλά εξακολουθεί να είναι τό είδωλο πολλών φαντατικών θαυμαστών της που την λατρεύουν πάντοτε. Αυτό τό αποδεικνύει και τό εξής μοναδικό περιστατικό που δεν έχει να επιδείξη καμιά στάρ της οδούνης ή του θεάτρου: Η Μάρθα λαμβάνει καθημερινώς εδώ και δέκα χρόνια, από ένα μυστηριώδη άγνωστο θαυμαστή, μία τεραστιά ανθοδέσμη από κόκκινα τριαντάφυλλα.

Οι Άμερικανοί για την Ρίτα και τον Άλχ

Ο άμερικανικός τύπος δεν φαίνεται καθόλου ένθουσιασμένος από τό γάμο της Ρίτας Χαίτηγουαρθ με τον Άλχ Χάν. «Πρέπει να προσέχη πολύ η Ρίτα, λέει η «Άμερικανική Έπιήκηπς» της έπιφύλαξης ασφαλώς μεγάλης έκπληξης.

Φαίνεται πως η έξέγερσις αυτή όφειλεται στο ότι, στίς Κάννες, ο Άλχ κακομεταχειρίστηκε τρεις Άμερικανούς δημοσιογράφους κα' φωτογράφους, με τρεξ των οποίων και μία γυναίκα. Γιατί η ίδια έφημερίδα συνεχίζει:

«Ο Άλχ Χάν έβριζε, κιάλας τό προσωπείο και εξατερίκεσε τό δεσποτισμό που εινε άδύνατον να έερριζώθ από την κα-

διά ενός άνατολίτη σ'ατράτη». Ο άμερικανικός τύπος λέει πως δεν πρόκειται στο μέλλον ν' άσχοληθ με τον Άλχ Χάν και να δημοσιεύσει φωτογραφίες του και δηλώνει κατηγορηματικά:

«Ποτέ ο φωτογραφικός φακός ενός δημοσιογράφου δεν αναγκάστηκε να φωτογραφήσει τόσο ταπεινό υποκείμενο. Αν ο άξεστος αυτός άνατολίτης θέλει να τον άφίνουν ήσυχο δεν έχει παρά να κυκλοφορή όλομνησχος. Έτσι θα εινε βέβαιος πως κανείς δεν θα τον ένοχλήσει, όπως δεν τον ένοχλήσε και κατά τό παρελθόν, πριν η Ρίτα τον βγάλη απ' την άφάνεια».

Αδιαιχρίσιες

Έπρότειναν στην Σίρλεϊ Γέμπλ τό ρόλο της πρωταγωνίστριας στο φιλμ «Χαριτωμένο μωρό» μα εκείνη δεν δέχτηκε άκόμα την πρότασι. Θέλει για παρτενάρ της τον άνδρα της Τζόν Άγκαρ. Να μία θαυμασία περίπτωσησις συζυγικής αλληγγύης.

Η Λιλή Πάλμερ εξακολουθεί να μην αποδέχεται τις προτάσεις που της κάνουν στο Λονδίνο και τό Χόλλυγουντ για τό γύρισμα διαφόρων φιλμ. Προτιμά να μένη στη Νέα Υόρκη μαζί με τον σύζυγό της Ρεξ Χάρρισον.

Η Μπέττυ Γκρέιμπλ δεν έμεινε καθόλου ικανοποιημένη από τό κοντά μαλλιά που της επέβαλε η μόδα. Τ' άφνει τώρα να μακρύνουν ελεύθερα και τους έδωσε και τό πλατινένιο χρώμα που είχαν στο ντεμπούτο της καριέρας της.

Η Μαίη Γουέστ, παρ' ό τό 52 χρόνια της — γεννήθηκε στίς 17 Αύγουστου τ'ο 1897 —, πρόκειται να ξαναεμφανισθ στον κινηματογράφο. Θα υποδυθ τον τύπο της μοιραίας γυναίκας, που, έπειτα από μία σειρά σκανδαλωδών περιπτειών, πεθαίνει φτωχή, άρρωστη και δυστυχισμένη σ'ε μία σοφίτα. (Θα είναι τό μυθιστόρημα της ζωής μου, έδήλωσε η ήθοποιός. Μόνο τό τέλος του θα είναι διαφορετικό από εκείνο που λογαριάζω να έχω). Σ' αυτό τό φιλμ, η Μαίη Γουέστ θ' άρχιση τη ζωή της από την ηλικία των 13 χρόνων, όταν είχε την πρώτη έρωτική περιπέτειά της. Άλλά θα ρωτήσετε πως θα κατορθώθ τό θαύμα μία ηλικιωμένη γυναίκα 52 χρόνων να υποδυθ τό ρόλο ενός κοριτσόπουλου 13; Οι τεχνικοί τ'ο μακιγιάζ του Χόλλυγουντ άπαντούν ότι αυτό τό πράγμα δεν παρουσιάζει την παραμικρή δυσκολία με τα μέσα που διαθέτουν σήμερα, άρκει η ήθοποιός να έχη τον αέρα τ'ο κοριτσόπουλου. Η Μαίη Γουέστ φαίνεται, λοιπόν, πως τον έχει με τό παραπάνω.

Η Λορέττα Γιούγκ σ'ε μία συνέντευξι που έδωκε τελευταία στην έφημερίδα «Νιού Γιόρκ Τάιμς» έδήλωσε ότι δεν θ' άπομακρυνθ από τον κινηματογράφο, προτού πραγματοποιηθ τό μεγάλο σκοπό της ζωής της, που είναι ν' άποχτήση πέντε άγόρια! Σήμερα έχει μόνον τρία: τό Τζορτζ, ηλικίας 13 χρόνων, τον Κριστόφερ 4 χρόνων και τον Πέτερ 3 χρόνων. Υπολείπονται άλλα δυο. Κι' ως που να τ' άποχτήση είναι πολύ πιθανόν ότι η συμπάθος καλλιτέχνις θα έχη γυρίσει μισή τουλάχιστον δεκαδάδα καινούργια φιλμ.

Εκείνη με είδε και μ' άγάπησε. Έγώ δεν την είχα δη. Εκείνη με είδε γιατί είχε γερά μάτια κι' έβλεπε περίφημα. Έγώ δεν την είχα δη γιατί ήμουνα μύωψ και δεν έβλεπα πολλά πράγματα πιο πέρα από τη μύτη μου. Ήμασσε σ'ε μία βεγγέρα και καθόμουνα σ'ε μία γωνία γεμάτος άδιαφορία για τους πλησίον μου. Σ'ε μία στιγμή, λοιπόν, ξεχωρίζω μία γυναίκα σιλουέττα νάρεται κοντά μου και μ'ου λέει:

—Τί όνειροπολείτε;

—Τίποτα! άπάντησα έξυπνα.

—Και όμως. Έχετε μάτια τόσο όνειροπόλα. Σας παρακολουθώ τόσην ώρα που καθόσαστε με βλεμμα άπλανές, χαμένο ποιάς ξέρει σ'ε τι νοσταλγίες και όραματισμούς. Δεν γελιέμαι έγώ. Όνειροπολείτε. Κι' έμένα, ξέρετε, μ' άρέσουν οι όνειροπόλοι τύποι. Γιατί είμαι κι' εγώ όνειροπόλα...

—Έτσι εινε συνήθως τό βλέμμα μου!

Πραγματικά τό βλέμμα μου φαίνεται όνειροπόλο, αυτό μου τό είχαν πη κι' άλλοι. Άλλά ήταν χωρίς να τό θέλω. Μια που δεν μπορούσα να διακρίνω καθαρά τα πρόσωπα και τα πράγματα, παρ' ό μόνον σιλουέττες σ'ε χοντρές γραμμές, γιατί να δοδεύω άδικα τις λίγες δυνάμεις όράσεως που είχα; Άφνην λοιπόν, τό βλέμμα μου σταθερό σ'ε ένα ώρισμένο σημείο κι' έτσι έδινε την έντύπωσι τ'ο όνειροπόλου, που χανόταν σ'ε κόσμους.

Δεν έβλεπα και πολύ καθαρά τη φυσιογνωμία της αίσθηματικής αυτής κοπέλλας, όμως από την κρυστάλλινη φωνή της κι' απ' τις γενικές γραμμές...

—Καλά είμαι κι' έτσι, εί-

της. Έδωχα τό συμπέρασμα πως ήταν αξιόλογο κομματάκι και καλά θα έκανα να δουλεύω την ύποθεσι.

—Να σας πώ την αλήθεια, είπα, όνειροπόλα βέβαια λιγάκι. Άλλά δεν εινε μόνο αυτό που κάνει τό βλέμμα μου άπλανές. Είμαι και μύωψ! Και προχωρημένος μάλιστα.

—Άπλοδή πόσους βαθμούς έχετε;

—Πέντε από τό άριστερό, και πεντέμισι από τό δεξι. Κι' έχω και λίγο άστιγματισμό για γαονιτούρα!

—Και γιατί δεν φοράτε γυαλιά;

—Δεν μου πάνε. Μου άλλαζουν τη φυσιογνωμία. Άφνην και τό σπουδαιότερο. Ότι μ' αυτό τό όνειροπαρμένο ύφος προκαλώ τό ενδιαφέρον. Νά, παραδειγματος χάριν, έσείς.

—Αν φορούσα γυαλιά και δεν έδειχνα όνειροπόλος, θα μου δίνετε σημασία;

—Για να είμαι ειλικρινής, μάλλον όχι!

—Βλέπετε, λοιπόν; Η μωπαία έχει κι' αυτό τό καλό. Αντί να προσέχη, σ'ε προσέχουν!

—Και σάς έχει τύχει πολλές φορές αυτή η περίπτωσι;

—Όχι. Είνε η πρώτη!

Έτσι γίναμε σχεδόν φίλοι και δώσαμε και ραντεβού οι δυο μας, να μιλήσωμε κάπως περισσότερο γι' αυτό τό θέμα και για άλλα μερικά. Κι' έτσι στο πρώτο ραντεβού βρεθήκαμε έρωτευμένοι.

Στό δεύτερο ραντεβού όμως η Άλέκα έπέμενε σώνει και καλά να φορέσω γυαλιά.

—Καλά είμαι κι' έτσι, εί-

πα. Γιατί να χαλάσω τον τύπο μου;
—Ιρώτα - πρώτα, είπε, είναι ζήτημα ασφαλείας. Στους δρόμους που κυκλοφορείς, τρέχουν ένα σωρό αυτοκίνητα. Αν σε κόψω κανένα κασώ πάς να περάσεις από το ένα πεζοδρόμιο στο άλλο;

—Δεν με κόβει! την καθησύχασα. Μπορώ να περάσω άναμεσα σε τριάντα αυτοκίνητα, χωρίς να διατρέξω τον παραμικρό κίνδυνο.

—Και πώς γίνεται αυτό το θαύμα;

—Προσέχουν οι σωφέρ. Έκείνοι που κινδυνεύουν, είναι όσοι βλέπουν καλά!

—Έστω. Αλλά χωρίς γυαλιά δεν με βλέπεις έμένα. Μπορείς να με γνωρίζεις κι αν περάσω δίπλα σου;

—Μάλλον όχι.

—Ορίστε και η απόδειξη. Είχα δέκα λεπτά της ώρας σχεδόν κοντά σου, είχες τα μάτια σου σπληνισμένα πάνω μου κι όμως δεν με γνώρισες!

—Με γνώρισε όμως εσύ! Όποτε αυτός δεν είναι σοβαρός λόγος, για να χαλάσω τον τύπο μου.

—Ας το παραδεχθούμε κι αυτό. Αλλά χάνεις τις όμορφιες της ζωής. Ένα ωραίο τοπίο, έναν ανθισμένο κήπο, ένα όμορφο φόρεμα που θα φοράς. Είναι κατάρτασι αυτή; Βάλε γυαλιά και θα ιδής τον κόσμο αλλοιωτικό!

Εγώ επέμενα να μη βάλω ταμπαρία, αλλά εκείνη τό χαβά της. Σε κάθε συνάντησή μας είχαμε τα ίδια. Ένα απόγευμα με ρώτησε:

—Δεν μου λές, Έλπιδοφόρε. Τι μάτια έχω;

—Γαλανά!

—Τόσο με προσέχεις! Μαύρα έχω! Κιτάζε τα!

Κόλλησα τη μύτη μου στη δική της και κιτάξα τα μάτια της. Αλήθεια, μαύρα ήταν.

—Με συγχωρείς, δικαιολογήθηκα. Τα υπέρεψα με τον ουρανό!

—Και βάζω στοίχημα, πως δεν έχεις ξεκαθαρίσει τα χαρακτηριστικά μου!

Πώς με καταλάβαινε! Είσαι εκείνη που αγαπώ. Είσαι άγγελος ομορφιάς. Είσαι το τελειότερο πλάσμα της δημιουργίας! Κι αν σε βλέπω λίγο φλου, αυτό δεν παίζει κανένα ρόλο στην αγάπη μας. Σε βλέπω με τα μάτια της ψυχής μου!

—Τίποτα! Θα βάλεις γυαλιά. Άλλωιώς θα χωρίσουμε!

Η απειλή ήταν πολύ σοβαρή για μένα. Να χάσω τον αγαρό μου; Κουβέντισα το ζήτημα με τον εαυτό μου. Αυτός ήταν ένας λόγος. Ο άλλος ήταν οι όμορφιες της ζωής που έχανα. Ο κόσμος έχει πολλά ωραία πράγματα που αξίζει να βλέπη κανείς και να χαίρεται. Γιατί τάχα εγώ να τα στερούμαι; Θα χαλούσα τον τύπο μου; Κι έπειτα; Εγώ τον άνθρωπό μου τον είχα βρή, έστω και στο στραβά. Κρημάτινα να γίνω ο τύπος μου. Έπρεπε να κάνω τη θυσία για να μη χάσω την Άλεια μου, που με ήθελε με τσαμπαρία.

—Θα γίνω το θέλημά σου! είπα.

Πήγα στον οφθαλμίατρο, μουγράψε κάτι σνέδια και νούμερα και πήρα τα γυαλιά. Ένας μοντέρνος σκελετός, σε στυλ αμερικάνικο

Κιτάξα, όν εαυτό μου στον καθρέφτη κι έμεινα πολύ ευνα-

ριστημένος. Είπε αλήθεια, τα γυαλιά μου άλλαξαν τη ρομαντική και ονειροπόλα φυσιογνωμία που είχα, αλλά μου έδιναν μια που είχα, αλλά μου έδιναν έναν άλλο τύπο, που είχε κι αυτός το ενδιαφέρον του. Μου έδιναν πνευματική προσωπικότητα, τα γυαλιά μου ήταν γεμάτα σκέψεις και ιδέες.

Ήταν βράδυ όταν τ' αγόρασα και το πρωί, αφού έκανα την τουαλέττα μου, τα φόρεσα κι άνοιξα το παράθυρο για να ιδώ τις πρώτες ομορφιές της ζωής.

Το παράθυρό μου έβλεπε στη γωνία του δρόμου... Κι η πρώτη ομορφιά που αντίκρισα ήταν ένας όγκος σκουπίδια, μαζεμένα από μέρες εκεί. Ζήτησα πληροφορίες από ένα γείτονα. Ποιος έριξε τα σκουπίδια του εκεί;

—Τώρα τα βλέπετε; μου άπάντησε. Όλη η γειτονιά εδώ τ' αδειάζει, για να τα πάρη το κάρο της καθαριότητας, όταν περνάει.

—Και τότε περνάει;

—Δεν περνάει!...

Έκλεισα το παράθυρο του δρόμου για να μη βλέπω αυτή την ομορφιά κι άνοιξα το άλλο, που έβλεπε στον από πίσω δρόμο. Και είδα μια γυναικεία σιλουέττα με κομπινάζιν. Αυτή τη σιλουέττα την έβλεπα κάθε μέρα. Δεν μπορούσα να ξεχωρίσω αν ήταν άντρας ή γυναίκα, μα κάτι μου έλεγε μέσα μου πως μάλλον το δεύτερο ήταν. Τώρα όμως μπορούσα να κατασταλάξω σε οριστική συμπεράσματα. Ναι, γυναικεία ήταν κι έβλεπα τα κατασπαραγμένα της, που έβγαζαν από μια κίτρινη κομπινάζιν, κίτρινη σαν κροκός αύγου δύο μηνών. Πρόσωπο δεν μπόρεσα να ιδώ ακόμα, γιατί ήταν γυμνό μέσα στη ντυλάττα. Όμως τα μπράτσα τα λαχταριστά, μου έλεγον καθαρά πως το πρόσωπο θα ήταν ενδιαφέρον και αξιόλογο. Πάντα άρχιζα καλά ή μέρα σου, όταν βλέπεις ένα χαριτωμένο και γελαστό γυναικείο προσώπακι, πρωί - πρωί, να σε καλημερίζει. Έμεινα εκεί σπληνισμένος... Τι έχανα, αλήθεια τόσο καιρό.

Αν είχα τα γυαλιά μου από τότε που έπρεπε, ποιος ξέρει αν δεν πετύχαινα μια διαλεχτή κατάρτη, από το ένα παράθυρο στο άλλο. Πόσα είδύλλια δεν έχουν άρχισει έτσι, ανάμεσα σε δυο αντικρινά παράθυρα...

Περίμενα. Και να το.

Το γυναικείο πρόσωπο αποσύρεται από τα βάθη της ντυλάττας και προβάλλει σαφές στα μάτια μου. Απογοήτευσι!

Είπε μια γρήα ως έξηντα πέντε χρόνων, τη βλέπω καθαρά. Διακρίνω άκουα, τις ουτιδες της και τα βαμένα της μαλλιά. Με κυττάζει και μου χαμογελά.

—Σαν δεν ντρέπεσαι, κυρά Καπνικαρέα! Λέω και κλείνω το παράθυρο. Γρήα γυναικεία και νύχη τα μπράτσα της σε δημοσία θέα. Όχι, δεν το ξανανοιώ!

Στέκομαι σε μια κολόνα και περιμένα. Ποιό είν αυτό το νούμερο που έρχεται γελαστό κατά πάνω μου; Από κάπου θα με νυνωρίζη. Διάλεξε την ώρα.

—Δόξα σοι ο Θεός! Είσαι έρχος με τα γυαλιά, Έλπιδοφόρε!

Είναι η Άλεια, την αναγνωρίζω από τη φωνή της. Ναι, εγώ είμαι έρχος, αλλά αυτή πολύ απέχει από την έρχοτήτα. Η απογοήτευσι ζωγραφίζεται στο πρόσωπό μου. Με

Και βλέπω και μια μύγα, κολημένη στη σοκολάτα.

—Γκαρσόν! Τι είν αυτό; Αίσχος! Μύγα μέσα στην παστα!

—Έτυχε! Τόσα χρόνια που τρώτε πάστες στο μαγαζί μας, είδατε καμμιά άλλη μύγα, ποτέ;

—Όχι, δεν είχα ιδή, γιατί δεν φορούσα γυαλιά. Ο Θεός ξέρει πόσες μύγες είχα καταβροχθίσει, χωρίς να τις δω! Μ' έπιασε μια αναδρομική άηδία, για όσες μύγες λογάρισα πως είχα καταναλώσει τόσα χρόνια... Τι βλέπει κανείς, αλήθεια, όταν βλέπη καλά!

Σηκώθηκα κι έφυγα καταγαναχτισμένος. Είπε να περάσω στο αντικρινό πεζοδρόμιο. Αυτοκίνητα έρχονται με ταχύτητα, ένα, μάλιστα, τρέχει κατά πάνω μου. Λίγη απόστασι μάς χωρίζει. Κάνω δεξιά για ν' αποφυγώ τον κίνδυνο, δεξιά κι ο σωφέρ. Κάνω άριστερά, άριστερά κι εκείνος. Υπάρχει συγχισι ανάμεσά μας, κανείς από τους δυο δεν ξέρει τις προθέσεις του άλλου για να κανονισή την πορεία του. Όταν εγώ νομίζω πως ο σωφέρ θα κόψη άριστερά, κόβει δεξιά και αντίθετως. Ένα συνεχές ζιγκ - ζαγκ, μέσ σε δέκα δευτερόλεπτα. Τέλος το αυτοκίνητο περνάει ξυστά στο πλευρό μου. Κι άκούω το σωφέρ που μου φωνάζει:

—Στραβάδι!

Στραβάδι, ακριβώς την ημέρα που έβαλα γυαλιά! Έ, όσον καιρό δεν φορούσα, κανένας δεν μου είχε πη αυτή τη λέξη. Κατέβαινα στο δρόμο, τραβούσα άδιόφορος προς την κατευθυνσί μου κι οι σωφέρ που έρχόντουσαν, έδλεπαν έναν άνθρωπο που πήγαινε άποφασιστικά προς το σκοπό του, χωρίς να κάνει ούτε μπρός, ούτε πίσω. Και ήμασταν σίγουροι όλοι. Κι αυτοί κι εγώ.

Λίγο πιο πάνω, βλέπω μια άλλη ομορφιά της ζωής. Περνούσε μια κηδεία. Αντικρύζω στα πρώτα αυτοκίνητα τη μαυροντυμένη χίρα και τους συγγενείς να κλαίνε και σπαράζει η καρδιά μου. Με πιάνει όπελπισία για τη ζωή. Ήταν θεάμα αυτό, πρωί-πρωί; Ναι, κι άλλες φορές θα περνούσαν κηδείες στο δρόμο μου, αλλά ποτέ δεν τις κατάλαβα. Πάντα θα νόμιζα πως ήταν αυτοκίνητα που περιμέναν το σινιάλο του πόλισμαν για να περάσουν. Χάλασε το κέφι μου.

Τ' απόγευμα είχα ραντεβού με την Άλεια. Έπί τέλους θα μ' έδλεπε με γυαλιά και θα χαίροταν τη νίκη της. Κι επί τέλους θαδλεπα κι εγώ τα λεπτά της χαρακτηριστικά, τα μαύρα μάτια της, τη γραμμή των χειλιών της, τις όρεκτικές καμπύλες της, όλη την ομορφιά της, έτσι όπως την είχα φαντασθή.

Στέκομαι σε μια κολόνα και περιμένα. Ποιό είν αυτό το νούμερο που έρχεται γελαστό κατά πάνω μου; Από κάπου θα με νυνωρίζη. Διάλεξε την ώρα.

—Δόξα σοι ο Θεός! Είσαι έρχος με τα γυαλιά, Έλπιδοφόρε!

Είναι η Άλεια, την αναγνωρίζω από τη φωνή της. Ναι, εγώ είμαι έρχος, αλλά αυτή πολύ απέχει από την έρχοτήτα. Η απογοήτευσι ζωγραφίζεται στο πρόσωπό μου. Με

Και βλέπω και μια μύγα, κολημένη στη σοκολάτα.

—Γκαρσόν! Τι είν αυτό; Αίσχος! Μύγα μέσα στην παστα!

—Έτυχε! Τόσα χρόνια που τρώτε πάστες στο μαγαζί μας, είδατε καμμιά άλλη μύγα, ποτέ;

—Όχι, δεν είχα ιδή, γιατί δεν φορούσα γυαλιά. Ο Θεός ξέρει πόσες μύγες είχα καταβροχθίσει, χωρίς να τις δω! Μ' έπιασε μια αναδρομική άηδία, για όσες μύγες λογάρισα πως είχα καταναλώσει τόσα χρόνια... Τι βλέπει κανείς, αλήθεια, όταν βλέπη καλά!

Και βλέπω και μια μύγα, κολημένη στη σοκολάτα.

—Γκαρσόν! Τι είν αυτό; Αίσχος! Μύγα μέσα στην παστα!

—Έτυχε! Τόσα χρόνια που τρώτε πάστες στο μαγαζί μας, είδατε καμμιά άλλη μύγα, ποτέ;

—Όχι, δεν είχα ιδή, γιατί δεν φορούσα γυαλιά. Ο Θεός ξέρει πόσες μύγες είχα καταβροχθίσει, χωρίς να τις δω! Μ' έπιασε μια αναδρομική άηδία, για όσες μύγες λογάρισα πως είχα καταναλώσει τόσα χρόνια... Τι βλέπει κανείς, αλήθεια, όταν βλέπη καλά!

Σηκώθηκα κι έφυγα καταγαναχτισμένος. Είπε να περάσω στο αντικρινό πεζοδρόμιο. Αυτοκίνητα έρχονται με ταχύτητα, ένα, μάλιστα, τρέχει κατά πάνω μου. Λίγη απόστασι μάς χωρίζει. Κάνω δεξιά για ν' αποφυγώ τον κίνδυνο, δεξιά κι ο σωφέρ. Κάνω άριστερά, άριστερά κι εκείνος. Υπάρχει συγχισι ανάμεσά μας, κανείς από τους δυο δεν ξέρει τις προθέσεις του άλλου για να κανονισή την πορεία του. Όταν εγώ νομίζω πως ο σωφέρ θα κόψη άριστερά, κόβει δεξιά και αντίθετως. Ένα συνεχές ζιγκ - ζαγκ, μέσ σε δέκα δευτερόλεπτα. Τέλος το αυτοκίνητο περνάει ξυστά στο πλευρό μου. Κι άκούω το σωφέρ που μου φωνάζει:

—Στραβάδι!

Στραβάδι, ακριβώς την ημέρα που έβαλα γυαλιά! Έ, όσον καιρό δεν φορούσα, κανένας δεν μου είχε πη αυτή τη λέξη. Κατέβαινα στο δρόμο, τραβούσα άδιόφορος προς την κατευθυνσί μου κι οι σωφέρ που έρχόντουσαν, έδλεπαν έναν άνθρωπο που πήγαινε άποφασιστικά προς το σκοπό του, χωρίς να κάνει ούτε μπρός, ούτε πίσω. Και ήμασταν σίγουροι όλοι. Κι αυτοί κι εγώ.

Λίγο πιο πάνω, βλέπω μια άλλη ομορφιά της ζωής. Περνούσε μια κηδεία. Αντικρύζω στα πρώτα αυτοκίνητα τη μαυροντυμένη χίρα και τους συγγενείς να κλαίνε και σπαράζει η καρδιά μου. Με πιάνει όπελπισία για τη ζωή. Ήταν θεάμα αυτό, πρωί-πρωί; Ναι, κι άλλες φορές θα περνούσαν κηδείες στο δρόμο μου, αλλά ποτέ δεν τις κατάλαβα. Πάντα θα νόμιζα πως ήταν αυτοκίνητα που περιμέναν το σινιάλο του πόλισμαν για να περάσουν. Χάλασε το κέφι μου.

Τ' απόγευμα είχα ραντεβού με την Άλεια. Έπί τέλους θα μ' έδλεπε με γυαλιά και θα χαίροταν τη νίκη της. Κι επί τέλους θαδλεπα κι εγώ τα λεπτά της χαρακτηριστικά, τα μαύρα μάτια της, τη γραμμή των χειλιών της, τις όρεκτικές καμπύλες της, όλη την ομορφιά της, έτσι όπως την είχα φαντασθή.

Στέκομαι σε μια κολόνα και περιμένα. Ποιό είν αυτό το νούμερο που έρχεται γελαστό κατά πάνω μου; Από κάπου θα με νυνωρίζη. Διάλεξε την ώρα.

—Δόξα σοι ο Θεός! Είσαι έρχος με τα γυαλιά, Έλπιδοφόρε!

Είναι η Άλεια, την αναγνωρίζω από τη φωνή της. Ναι, εγώ είμαι έρχος, αλλά αυτή πολύ απέχει από την έρχοτήτα. Η απογοήτευσι ζωγραφίζεται στο πρόσωπό μου. Με

Και βλέπω και μια μύγα, κολημένη στη σοκολάτα.

—Γκαρσόν! Τι είν αυτό; Αίσχος! Μύγα μέσα στην παστα!

—Έτυχε! Τόσα χρόνια που τρώτε πάστες στο μαγαζί μας, είδατε καμμιά άλλη μύγα, ποτέ;

—Όχι, δεν είχα ιδή, γιατί δεν φορούσα γυαλιά. Ο Θεός ξέρει πόσες μύγες είχα καταβροχθίσει, χωρίς να τις δω! Μ' έπιασε μια αναδρομική άηδία, για όσες μύγες λογάρισα πως είχα καταναλώσει τόσα χρόνια... Τι βλέπει κανείς, αλήθεια, όταν βλέπη καλά!

Σηκώθηκα κι έφυγα καταγαναχτισμένος. Είπε να περάσω στο αντικρινό πεζοδρόμιο. Αυτοκίνητα έρχονται με ταχύτητα, ένα, μάλιστα, τρέχει κατά πάνω μου. Λίγη απόστασι μάς χωρίζει. Κάνω δεξιά για ν' αποφυγώ τον κίνδυνο, δεξιά κι ο σωφέρ. Κάνω άριστερά, άριστερά κι εκείνος. Υπάρχει συγχισι ανάμεσά μας, κανείς από τους δυο δεν ξέρει τις προθέσεις του άλλου για να κανονισή την πορεία του. Όταν εγώ νομίζω πως ο σωφέρ θα κόψη άριστερά, κόβει δεξιά και αντίθετως. Ένα συνεχές ζιγκ - ζαγκ, μέσ σε δέκα δευτερόλεπτα. Τέλος το αυτοκίνητο περνάει ξυστά στο πλευρό μου. Κι άκούω το σωφέρ που μου φωνάζει:

—Στραβάδι!

Στραβάδι, ακριβώς την ημέρα που έβαλα γυαλιά! Έ, όσον καιρό δεν φορούσα, κανένας δεν μου είχε πη αυτή τη λέξη. Κατέβαινα στο δρόμο, τραβούσα άδιόφορος προς την κατευθυνσί μου κι οι σωφέρ που έρχόντουσαν, έδλεπαν έναν άνθρωπο που πήγαινε άποφασιστικά προς το σκοπό του, χωρίς να κάνει ούτε μπρός, ούτε πίσω. Και ήμασταν σίγουροι όλοι. Κι αυτοί κι εγώ.

Λίγο πιο πάνω, βλέπω μια άλλη ομορφιά της ζωής. Περνούσε μια κηδεία. Αντικρύζω στα πρώτα αυτοκίνητα τη μαυροντυμένη χίρα και τους συγγενείς να κλαίνε και σπαράζει η καρδιά μου. Με πιάνει όπελπισία για τη ζωή. Ήταν θεάμα αυτό, πρωί-πρωί; Ναι, κι άλλες φορές θα περνούσαν κηδείες στο δρόμο μου, αλλά ποτέ δεν τις κατάλαβα. Πάντα θα νόμιζα πως ήταν αυτοκίνητα που περιμέναν το σινιάλο του πόλισμαν για να περάσουν. Χάλασε το κέφι μου.

Τ' απόγευμα είχα ραντεβού με την Άλεια. Έπί τέλους θα μ' έδλεπε με γυαλιά και θα χαίροταν τη νίκη της. Κι επί τέλους θαδλεπα κι εγώ τα λεπτά της χαρακτηριστικά, τα μαύρα μάτια της, τη γραμμή των χειλιών της, τις όρεκτικές καμπύλες της, όλη την ομορφιά της, έτσι όπως την είχα φαντασθή.

Στέκομαι σε μια κολόνα και περιμένα. Ποιό είν αυτό το νούμερο που έρχεται γελαστό κατά πάνω μου; Από κάπου θα με νυνωρίζη. Διάλεξε την ώρα.

—Δόξα σοι ο Θεός! Είσαι έρχος με τα γυαλιά, Έλπιδοφόρε!

Είναι η Άλεια, την αναγνωρίζω από τη φωνή της. Ναι, εγώ είμαι έρχος, αλλά αυτή πολύ απέχει από την έρχοτήτα. Η απογοήτευσι ζωγραφίζεται στο πρόσωπό μου. Με

Και βλέπω και μια μύγα, κολημένη στη σοκολάτα.

—Γκαρσόν! Τι είν αυτό; Αίσχος! Μύγα μέσα στην παστα!

—Έτυχε! Τόσα χρόνια που τρώτε πάστες στο μαγαζί μας, είδατε καμμιά άλλη μύγα, ποτέ;

—Όχι, δεν είχα ιδή, γιατί δεν φορούσα γυαλιά. Ο Θεός ξέρει πόσες μύγες είχα καταβροχθίσει, χωρίς να τις δω! Μ' έπιασε μια αναδρομική άηδία, για όσες μύγες λογάρισα πως είχα καταναλώσει τόσα χρόνια... Τι βλέπει κανείς, αλήθεια, όταν βλέπη καλά!

Σηκώθηκα κι έφυγα καταγαναχτισμένος. Είπε να περάσω στο αντικρινό πεζοδρόμιο. Αυτοκίνητα έρχονται με ταχύτητα, ένα, μάλιστα, τρέχει κατά πάνω μου. Λίγη απόστασι μάς χωρίζει. Κάνω δεξιά για ν' αποφυγώ τον κίνδυνο, δεξιά κι ο σωφέρ. Κάνω άριστερά, άριστερά κι εκείνος. Υπάρχει συγχισι ανάμεσά μας, κανείς από τους δυο δεν ξέρει τις προθέσεις του άλλου για να κανονισή την πορεία του. Όταν εγώ νομίζω πως ο σωφέρ θα κόψη άριστερά, κόβει δεξιά και αντίθετως. Ένα συνεχές ζιγκ - ζαγκ, μέσ σε δέκα δευτερόλεπτα. Τέλος το αυτοκίνητο περνάει ξυστά στο πλευρό μου. Κι άκούω το σωφέρ που μου φωνάζει:

—Στραβάδι!

Στραβάδι, ακριβώς την ημέρα που έβαλα γυαλιά! Έ, όσον καιρό δεν φορούσα, κανένας δεν μου είχε πη αυτή τη λέξη. Κατέβαινα στο δρόμο, τραβούσα άδιόφορος προς την κατευθυνσί μου κι οι σωφέρ που έρχόντουσαν, έδλεπαν έναν άνθρωπο που πήγαινε άποφασιστικά προς το σκοπό του, χωρίς να κάνει ούτε μπρός, ούτε πίσω. Και ήμασταν σίγουροι όλοι. Κι αυτοί κι εγώ.

Λίγο πιο πάνω, βλέπω μια άλλη ομορφιά της ζωής. Περνούσε μια κηδεία. Αντικρύζω στα πρώτα αυτοκίνητα τη μαυροντυμένη χίρα και τους συγγενείς να κλαίνε και σπαράζει η καρδιά μου. Με πιάνει όπελπισία για τη ζωή. Ήταν θεάμα αυτό, πρωί-πρωί; Ναι, κι άλλες φορές θα περνούσαν κηδείες στο δρόμο μου, αλλά ποτέ δεν τις κατάλαβα. Πάντα θα νόμιζα πως ήταν αυτοκίνητα που περιμέναν το σινιάλο του πόλισμαν για να περάσουν. Χάλασε το κέφι μου.

Τ' απόγευμα είχα ραντεβού με την Άλεια. Έπί τέλους θα μ' έδλεπε με γυαλιά και θα χαίροταν τη νίκη της. Κι επί τέλους θαδλεπα κι εγώ τα λεπτά της χαρακτηριστικά, τα μαύρα μάτια της, τη γραμμή των χειλιών της, τις όρεκτικές καμπύλες της, όλη την ομορφιά της, έτσι όπως την είχα φαντασθή.

Στέκομαι σε μια κολόνα και περιμένα. Ποιό είν αυτό το νούμερο που έρχεται γελαστό κατά πάνω μου; Από κάπου θα με νυνωρίζη. Διάλεξε την ώρα.

—Δόξα σοι ο Θεός! Είσαι έρχος με τα γυαλιά, Έλπιδοφόρε!

Είναι η Άλεια, την αναγνωρίζω από τη φωνή της. Ναι, εγώ είμαι έρχος, αλλά αυτή πολύ απέχει από την έρχοτήτα. Η απογοήτευσι ζωγραφίζεται στο πρόσωπό μου. Με

Και βλέπω και μια μύγα, κολημένη στη σοκολάτα.

Και βλέπω και μια μύγα, κολημένη στη σοκολάτα.

—Γκαρσόν! Τι είν αυτό; Αίσχος! Μύγα μέσα στην παστα!

—Έτυχε! Τόσα χρόνια που τρώτε πάστες στο μαγαζί μας, είδατε καμμιά άλλη μύγα, ποτέ;

—Όχι, δεν είχα ιδή, γιατί δεν φορούσα γυαλιά. Ο Θεός ξέρει πόσες μύγες είχα καταβροχθίσει, χωρίς να τις δω! Μ' έπιασε μια αναδρομική άηδία, για όσες μύγες λογάρισα πως είχα καταναλώσει τόσα χρόνια... Τι βλέπει κανείς, αλήθεια, όταν βλέπη καλά!

Σηκώθηκα κι έφυγα καταγαναχτισμένος. Είπε να περάσω στο αντικρινό πεζοδρόμιο. Αυτοκίνητα έρχονται με ταχύτητα, ένα, μάλιστα, τρέχει κατά πάνω μου. Λίγη απόστασι μάς χωρίζει. Κάνω δεξιά για ν' αποφυγώ τον κίνδυνο, δεξιά κι ο σωφέρ. Κάνω άριστερά, άριστερά κι εκείνος. Υπάρχει συγχισι ανάμεσά μας, κανείς από τους δυο δεν ξέρει τις προθέσεις του άλλου για να κανονισή την πορεία του. Όταν εγώ νομίζω πως ο σωφέρ θα κόψη άριστερά, κόβει δεξιά και αντίθετως. Ένα συνεχές ζιγκ - ζαγκ, μέσ σε δέκα δευτερόλεπτα. Τέλος το αυτοκίνητο περνάει ξυστά στο πλευρό μου. Κι άκούω το σωφέρ που μου φωνάζει:

—Στραβάδι!

Στραβάδι, ακριβώς την ημέρα που έβαλα γυαλιά! Έ, όσον καιρό δεν φορούσα, κανένας δεν μου είχε πη αυτή τη λέξη. Κατέβαινα στο δρόμο, τραβούσα άδιόφορος προς την κατευθυνσί μου κι οι σωφέρ που έρχόντουσαν, έδλεπαν έναν άνθρωπο που πήγαινε άποφασιστικά προς το σκοπό του, χωρίς να κάνει ούτε μπρός, ούτε πίσω. Και ήμασταν σίγουροι όλοι. Κι αυτοί κι εγώ.

Λίγο πιο πάνω, βλέπω μια άλλη ομορφιά της ζωής. Περνούσε μια κηδεία. Αντικρύζω στα πρώτα αυτοκίνητα τη μαυροντυμένη χίρα και τους συγγενείς να κλαίνε και σπαράζει η καρδιά μου. Με πιάνει όπελπισία για τη ζωή. Ήταν θεάμα αυτό, πρωί-πρωί; Ναι, κι άλλες φορές θα περνούσαν κηδείες στο δρόμο μου, αλλά ποτέ δεν τις κατάλαβα. Πάντα θα νόμιζα πως ήταν αυτοκίνητα που περιμέναν το σινιάλο του πόλισμαν για να περάσουν. Χάλασε το κέφι μου.

Τ' απόγευμα είχα ραντεβού με την Άλεια. Έπί τέλους θα μ' έδλεπε με γυαλιά και θα χαίροταν τη νίκη της. Κι επί τέλους θαδλεπα κι εγώ τα λεπτά της χαρακτηριστικά, τα μαύρα μάτια της, τη γραμμή των χειλιών της, τις όρεκτικές καμπύλες της, όλη την ομορφιά της, έτσι όπως την είχα φαντασθή.

Στέκομαι σε μια κολόνα και περιμένα. Ποιό είν αυτό το νούμερο που έρχεται γελαστό κατά πάνω μου; Από κάπου θα με νυνωρίζη. Διάλεξε την ώρα.

—Δόξα σοι ο Θεός! Είσαι έρχος με τα γυαλιά, Έλπιδοφόρε!

Είναι η Άλεια, την αναγνωρίζω από τη φωνή της. Ναι, εγώ είμαι έρχος, αλλά αυτή πολύ απέχει από την έρχοτήτα. Η απογοήτευσι ζωγραφίζεται στο πρόσωπό μου. Με

Και βλέπω και μια μύγα, κολημένη στη σοκολάτα.

—Γκαρσόν! Τι είν αυτό; Αίσχος! Μύγα μέσα στην παστα!

—Έτυχε! Τόσα χρόνια που τρώτε πάστες στο μαγαζί μας, είδατε καμμιά άλλη μύγα, ποτέ;

—Όχι, δεν είχα ιδή, γιατί δεν φορούσα γυαλιά. Ο Θεός ξέρει πόσες μύγες είχα καταβροχθίσει, χωρίς να τις δω! Μ' έπιασε μια αναδρομική άηδία, για όσες μύγες λογάρισα πως είχα καταναλώσει τόσα χρόνια... Τι βλέπει κανείς, αλήθεια, όταν βλέπη καλά!

Σηκώθηκα κι έφυγα καταγαναχτισμένος. Είπε να περάσω στο αντικρινό πεζοδρόμιο. Αυτοκίνητα έρχονται με ταχύτητα, ένα, μάλιστα, τρέχει κατά πάνω μου. Λίγη απόστασι μάς χωρίζει. Κάνω δεξιά για ν' αποφυγώ τον κίνδυνο, δεξιά κι ο σωφέρ. Κάνω άριστερά, άριστερά κι εκείνος. Υπάρχει συγχισι ανάμεσά μας, κανείς από τους δυο δεν ξέρει τις προθέσεις του άλλου για να κανονισή την πορεία του. Όταν εγώ νομίζω πως ο σωφέρ θα κόψη άριστερά, κόβει δεξιά και αντίθετως. Ένα συνεχές ζιγκ - ζαγκ, μέσ σε δέκα δευτερόλεπτα. Τέλος το αυτοκίνητο περνάει ξυστά στο πλευρό μου. Κι άκούω το σωφέρ που μου φωνάζει:

—Στραβάδι!

Στραβάδι, ακριβώς την ημέρα που έβαλα γυαλιά! Έ, όσον καιρό δεν φορούσα, κανένας δεν μου είχε πη αυτή τη λέξη. Κατέβαινα στο δρόμο, τραβούσα άδιόφορος προς την κατευθυνσί μου κι οι σωφέρ που έρχόντουσαν, έδλεπαν έναν άνθρωπο που πήγαινε άποφασιστικά προς το σκοπό του, χωρίς να κάνει ούτε μπρός, ούτε πίσω. Και ήμασταν σίγουροι όλοι. Κι αυτοί κι εγώ.

Λίγο πιο πάνω, βλέπω μια άλλη ομορφιά της ζωής. Περνούσε μια κηδεία. Αντικρύζω στα πρώτα αυτοκίνητα τη μαυροντυμένη χίρα και τους συγγενείς να κλαίνε και σπαράζει η καρδιά μου. Με πιάνει όπελπισία για τη ζωή. Ήταν θεάμα αυτό, πρωί-πρωί; Ναι, κι άλλες φορές θα περνούσαν κηδείες στο δρόμο μου, αλλά ποτέ δεν τις κατάλαβα. Πάντα θα νόμιζα πως ήταν αυτοκίνητα που περιμέναν το σινιάλο του πόλισμαν για να περάσουν. Χάλασε το κέφι μου.

Τ' απόγευμα είχα ραντεβού με την Άλεια. Έπί τέλους θα μ' έδλεπε με γυαλιά και θα χαίροταν τη νίκη της. Κι επί τέλους θαδλεπα κι εγώ τα λεπτά της χαρακτηριστικά, τα μαύρα μάτια της, τη γραμμή των χειλιών της, τις όρεκτικές καμπύλες της, όλη την ομορφιά της, έτσι όπως την είχα φαντασθή.

Στέκομαι σε μια κολόνα και περιμένα. Ποιό είν αυτό το νούμερο που έρχεται γελαστό κατά πάνω μου; Από κάπου θα με νυνωρίζη. Διάλεξε την ώρα.

—Δόξα σοι ο Θεός! Είσαι έρχος με τα γυαλιά, Έλπιδοφόρε!

Είναι η Άλεια, την αναγνωρίζω από τη φωνή της. Ναι, εγώ είμαι έρχος, αλλά αυτή πολύ απέχει από την έρχοτήτα. Η απογοήτευσι ζωγραφίζεται στο πρόσωπό μου. Με

Και βλέπω και μια μύγα, κολημένη στη σοκολάτα.

—Γκαρσόν! Τι είν αυτό; Αίσχος! Μύγα μέσα στην παστα!

—Έτυχε! Τόσα χρόνια που τρώτε πάστες στο μαγαζί μας, είδατε καμμιά άλλη μύγα, ποτέ;

—Όχι, δεν είχα ιδή, γιατί δεν φορούσα γυαλιά. Ο Θεός ξέρει πόσες μύγες είχα καταβροχθίσει, χωρίς να τις δω! Μ' έπιασε μια αναδρομική άηδία, για όσες μύγες λογάρισα πως είχα καταναλώσει τόσα χρόνια... Τι βλέπει κανείς, αλήθεια, όταν βλέπη καλά!

Σηκώθηκα κι έφυγα καταγαναχτισμένος. Είπε να περάσω στο αντικρινό πεζοδρόμιο. Αυτοκίνητα έρχονται με ταχύτητα, ένα, μάλιστα, τρέχει κατά πάνω μου. Λίγη απόστασι μάς χωρίζει. Κάνω δεξιά για ν' αποφυγώ τον κίνδυνο, δεξιά κι ο σωφέρ. Κάνω άριστερά, άριστερά κι εκείνος. Υπάρχει συγχισι ανάμεσά μας, κανείς από τους δυο δεν ξέρει τις προθέσεις του άλλου για να κανονισή την πορεία του. Όταν εγώ νομίζω πως ο σωφέρ θα κόψη άριστερά, κόβει δεξιά και αντίθετως. Ένα συνεχές ζιγκ

Η Ζάν Λαφωρί χρησιμοποιεί για την κατασκευή κουμπιών αληθινά μάτια θηρίων...

ΕΞΟΦΡΕΝΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ στο ζήτημα των κουμπιών

Από μάτια ζώων, τσόφλια καρυδιών, κλπ.

Τα κουμπιά ξανάγιναν φαίνεται της μόδας. Προχθές ακόμα ήταν κάτι το δευτερεύον, το ασήμαντο ίσως, που δεν είχε απασχολήσει ποτέ στα σοβαρά τους μεγάλους οίκους ραπτικής. Τά χρησιμοποιούσαν μονάχα όταν δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά. Οι σούστες, οι άγκραφες ήταν στην ημερησία διάταξη.

Η σημερινή μόδα όμως έδωσε στα κουμπιά την πρώτη θέση στα φορέματα, σπηρίζοντας σ' αυτά μερικές από τις πρωτοτυπίες της. Παράδειγμα το φόρεμα «νοσοκόμου» του Ζάκ Φάτ, που κουμπώνει με μία ατέλειωτη σειρά κουμπιών από πάνω ως κάτω. Η ή διπλή πάλι σειρά των κουμπιών που πρόσθεσε ο Μπρυγιέρ στο κλασικό ταγιέρ του για να το έκμοντερνίσει. Η τα μεγάλα κουμπιά - δίσκοι που βάζει ο Σκιαπαρέλλι στα μαντλά - σπόρ για να τους δώση κάτι το φανταχτερό. Η τα φορέματα του Πακέν που ανοίγουν από τα μανίκια.

Σ' άλλες περιπτώσεις, οι σύγχρονοι ράφτες χρησιμοποιούν τα κουμπιά για να υπογραμμίσουν ένα καινούργιο κόψιμο ή μία λεπτομέρεια, που θα περνούσε χωρίς αυτά απαρατήρητη.

Τα κουμπιά που συνηθίζονται σήμερα είναι αληθινά κοσμήματα και συχνά αυτά και μόνο δίνουν την αξία στο φόρεμα.

Μία μεγάλη καινοτομία σ' αυτό το κεφάλαιο ήταν της Παρισινής ράφτρας Ζάν Λαφωρί που χρησιμοποιεί για την κατασκευή κουμπιών αληθινά μάτια από λύκους, λύγκες, ζαρκάδια, σκιδούρους, τίγρεις, πάνθηρες, σκαρδαίους χωρίς να περιφρονή ούτε τα μάτια «αυ σκώου» ή της γαλάζιας μινιάς (στις δυο τελευταίες περιπτώσεις χρησιμοποιούνται για κάθε κουμπί περισσότερα από ένα μάτι). Όλα αυτά τα μάτια τοποθετούνται μέσα σε μία διαφανή θήκη από «πλεξιγκλάς» και ράβονται πάνω στο ύφασμα.

«Άλλοι ράφτες προτιμούν τα κουμπιά από ανθρώπινα. Για τα βραβυνά φορέματα συνηθίζονται πολύ τα κουμπιά από πολύχρωμα πετράδια ή από σπέντε μπράσε, που στολίζονται με πούλιες ή στράς.

Τα κουμπιά από εκάίγ, καθώς και τα μετάλλια, είναι κι αυτά πολύ της μόδας. Τα δεύτερα συνηθίζονται επάργυρα και όχι επιχρυσωμένα, όπως πριν.

«Αλλά πώς πρέπει να ράβονται τα κουμπιά; Η σημερινή μόδα καινοτόμησε και σ' αυτό το ζήτημα. Για το ράψιμο τους μπορείτε π.χ. να χρησιμοποιήσετε χρωματιστές κλωστές, που να έρχονται σ' αντίθεση με το ίδιο το κουμπί, αλλά και με το ύφασμα. Να ένα παράδειγμα: «Αν το φόρεμά σας είναι μαύρο ή μπλε μαρέν, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε κουμπιά από το ίδιο χρώμα και να τα ράψετε με κορδονέτο κόκκινο ζωρό. Σ' ένα φόρεμα βέρ άμάν μπορείτε να βάλετε κιτρινωπά κουμπιά και να τα ράψετε με κλωστή σάξ. Μπορείτε ακόμα να χρησιμοποιήσετε χρυσές κλωστές για τα μπλε. Η σημερινή μόδα συγχωρεί όλες τις ιδιοτροπίες ή καλύτερα τις θεωρεί απαραίτητες. Η παλιά μονοτονία αποτελεί κάτι το αντίθετο με τις σύγχρονες τάσεις στο κεφάλαιο της γυναικείας αμφίεσης.

Η σημερινή μόδα καινοτόμησε ακόμα και στο σχήμα των κουμπιών. Η αυστηρή γραμμή δεν συνηθίζεται πια. Έπικρατούν τα ακανόνιστα σχήματα, που παρουσιάζουν παντός είδους ανωμαλίες και που φαίνονται σαν καμωμένα στην τύχη, χωρίς καμιά προσπάθεια, χωρίς καμιά κεντρική ιδέα. Μία σοβαρή καινοτομία σ' αυτό το κεφάλαιο ήταν του Ζάκ Φάτ που παρουσίασε κουμπιά από... τσόφλια αμυγδάλων ή καρυδιών! Αυτά τα κουμπιά είναι περιτριγυρισμένα με λεπτά σύρματα, που απομιμούν διαφορά βυζαντινά σχέδια. Μία άλλη καινοτομία είναι τα κουμπιά που έχουν τις τρύπες τους στην άκρη και που σάς επιτρέπουν να τα διευθύνετε προς όποια κατεύθυνση θέλετε: πάνω, κάτω, πλάγια, κτλ.

Όπως βλέπετε, η σημερινή μόδα σας αφήνει ένα μεγάλο περιθώριο ελευθερίας στο ζήτημα των κουμπιών. Τόσο μεγάλο, ώστε να μπορεί να η κανείς να βεβαιωθεί πως δεν μπορεί να εύρεθι καμιά ιδέα που να μη είχε δυνατόν να ικανοποιηθι. Άρκει να ακολουθή τις ιδιοτροπίες της φαντασίας της.

Επισημειώθη, λοιπόν, ωραίες μου κυρίες, απ' αυτή την καταπληκτική ιδιορρυθμική μόδα για να δώσετε έναν αέρα πρωτοτυπίας και ιδιορρυθμίας στην τουαλέττα σας...

ΖΑΝ ΣΑΒΑΝ

Ήταν πιο έξυπνη από τον άντρα της

Ο Φράνκ Σούρακ, κάτοικος του Νιούδερκ των Ήνωμένων Πολιτειών, έσπασε χωρίς λόγο το τζάμι μιας από τις αυτόματες συσκευές για την ειδοποίηση της πυροσβεστικής υπηρεσίας, που βρισκόταν στη μέση μιας πλατείας. Στους αστυνομικούς που τον έπιασαν, είπε:

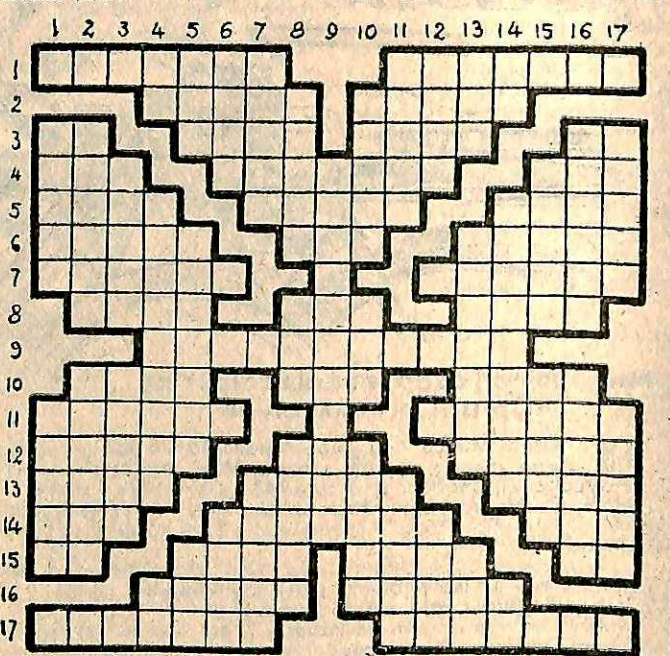
«Είμαι ένας δυστυχισμένος σύζυγος. Έσπασα αυτό το τζάμι, για να δώ αν η γυναίκα μου θα είχε τον ήρωισμό να μείνει κοντά μου, ως τη στιγμή που θα με πνίγανε. Άλλ' αυτή, όπως βλέπετε, τσάλα στα πόδια.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 232

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Βάραθρον.— Νησί των Κυκλάδων.
- 2) Παλαιά ελληνική αποικία.— Θαλασσινά (δημοτ.).
- 3) Δυό θμοια σύμφωνα.— Αποκομίζει τα μαρά.— Επίνειον της Αμφιάρας.— Νότα.
- 4) Άγγλος θαλασσοπόρος.— Επύθετο που δίνωμε καμιά φορά στη βροχή.— Λέξεις γνωστού σπαρτιάτικου ρητού.

- 5) σιμεύει στη μεταφορά νερού και κραιοιού, στα χωριά.
- 6) Νότα.— Τέτοιος λαός είναι οι ταγγάνοι.— Χαρακτηριστικά έλκεκτης ποιότητας.
- 7) Ποταμός της Γαλλίας.— Μουσικές συθέσεις.— Ο οργανισμός λιμένων Πειραιώς.
- 8) Κάτι που βλέπουμε με κλειστά μάτια (καθ.).— Άς είναι.
- 9) Έχουν κι αυτοί έμφύλιο

- 5) ... ντέ Κάρλο : γνωστή στάρ.— Μεταδοτική αρρώστεια.— Κακόμειος σωρός κασιμίων.
- 6) Έγερθς της αεροπορίας.— Άρχαία θεά.— Το σύνολο των ζωικών ειδών μιας περιοχής.
- 7) «Ήσυχος».— Γυναικείο όνομα, μα και τίτλος ελληνικού φίλι.
- 8) Ήγεμονικός οίκος της Βουλγαρίας.— Άρθρο (πληθ.— καθ.).— Άν και μαύρα, δεν φοριούνται για πένθος.
- 9) Άνικανότης του ματιού να διακρίνει τα χρώματα και ιδίως το κόκκινο.
- 10) Τερέζα... : στάρ της δόβης.— Ειδήσεις.— Χώρα της Ν. Αμερικής.
- 11) Τις χρησιμοποιούν συχνά οι κακοποιοί (δημοτ.).— Αντικείμενο συζητήσεως.
- 12) Μεγάλη επιχείρηση.— Στο «Θησαυρό» υπάρχει άβρονη και, έλκεκτη.— Σεισί... : παρίγνωστη και ήλικωμένη πιά Γαλλίδα ήθοποιός.
- 13) Καμπούρα.— Σύγολο δημοειδών πραγμάτων.— Περίφημο έργο του Ίψεν.
- 14) Κτητική αντίληψη.— Τα παιδιά αυτά θα τα βρθε στη 2α ή 3η του Δημοτικού.— Κτητική αντίληψη (οδό.).
- 15) Λεπτό νημάτι.— Εθρωπική πρωτεύουσα.— Ενδιαιερίε προ πάντων τις γυναίκες.— Νότα.
- 16) Άγωνίζεται στο στίβο.— Δεν έχουν πιά καμιά αξία.
- 17) Υπέρτης.— Ασιατικό κράτος της αρχαιότητας.

- 1) Είχε ξετρελλάνει με την όμορφιά της τους αρχαίους Άθηναιούς.— Θά το βρθε στο πρόσωπο του αειμνήστου Βενιζέλου.
- 2) Έκφοδισμός (δημ.).— Στρεβλός.
- 3) Τέτοιες συμβουλές δίνει ένας άνθρωπος με μεγάλη πείρα.— Χρησ

ΠΑΝ. ΕΜΜ. ΓΑΛΗΝΟΣ
Η λύσις του 231ου
στη σελ. 76

Λάμπες χωρίς ηλεκτρισμό

Εφευρέθηκαν στην Αμερική λάμπες «νεόν» καινούργιου τύπου, που παράγουν φως χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα. Περιέχουν λίγο υδρόγγρα, φωσφόρο και μία μικρή ποσότητα σπαιών αερίων (νέου ή άργου). Αν αυτά τα χημικά σώματα αναταραχθούν δυνατά, ενώνονται μεταξύ τους και παράγουν φως. Οι λάμπες λοιπόν αυτές μπορούν να χρησιμοποιηθούν μόνο σε αυτοκίνητα, τράινα, αεροπλάνα, πλοία, κλπ., γιατί χρειάζεται να βρισκονται σε συνεχή κίνηση για να φωτίζων. Φαίνεται πως η διάρκεια τους είναι απεριόριστη, μπορούν δε να κατασκευασθούν σε οποιοδήποτε σχήμα και χρώμα.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Με το φακό του ματιού

ΕΡΩΤΗΣΙΑΝ, κατά τις ημέρες των «κυβερνητικών ζυμώσεων», τον κ. Γ. Παπανδρέου:

—Δεν θα μετάσχετε, κύριε Πρόεδρε της Κυβερνήσεως υπό τον κ. Διομήδη;

—Οχι! απάντησε ξεράς.

—Μά γιατί; Σεις προσωπικώς τον είχατε προτείνει άλλοτε για πρωθυπουργό!

—Άκούστε, κύριοι! Δυνατόν να έχη κανείς μίαν μνηστήν και να την εγκωμιάζη! Όταν όμως η μνηστή αυτή αποκτήση εν τώ μεταξύ πλήθος... έραστών δεν την νυμφεύεται πλέον!... Την αποκρούει!

Και έτσι η τέως... «μνηστή» του κ. Παπανδρέου, δηλαδή ο κ. Διομήδης, απέκρουσθη δια τον πολιτικόν γάμον! Και έμεινε... με τους παλαιούς θαυμαστάς!

Το νού σας όσοι ταξιδεύετε με τον ηλεκτρικό Άθηνών — Πειραιώς. Σε διάφορα σημεία της διαδρομής, ένεδρεύουν μερικά χαριτωμένα παιδιά — να τα χαίρυνται οι γονείς τους — που κάνουν το εξής διασκεδαστικό παίγνιδι: Πετροβολούν τα τράινα. Και το γέλοιο που γίνεται, είναι άλλο πράμα!

Η αστυνομία κατάρθωσε να συλλάβη μερικά από αυτά τα θαυμάσια παιδιά. Και έπειδη, ως ανήλικα δεν μπορούν να δικασθούν, παρεπέμφθησαν άρμοδίως οι γονείς τους.

—Τα παιδιά παίζει! Είπε ένας από τους συλλαβθέντας κηδεμόνας στο Πταιροματοεικό.

Τα παιδιά παίζει, σύμφωνοι. Άλλά όταν τα παιδιά παίζει και σπαζεί τζάμια και κεφάλια, τότε τα... σπασμένα τα πληρώνουν οι μπαμπάδες.

Άμαρτία τέκνων, παιδεύουσι γονείς!

ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΝ και όμως αληθές. Παρατηρείται άδρα προσέλευσις φορολογουμένων στα δημόσια ταμεία, που κάνουν ούρα από το πρωί, με τα λεφτά στο χέρι, για να καταβάλουν τους φόρους των. Και είναι τόση η φορολογουμενοκαταστροφή, ώστε ο Υπουργός των Οικονομικών αναγκάσθηκε να δώση παράτασι της προεδρίας.

Εφθάσαμε, λοιπόν, στο πρωτοφανές και ευχάριστο σημείο, να πληγνής στην έφορεία με το μάτσο για να δώσης λεφτά και να σου λένε:

—Δεν παίρνουμε σήμερα! Περάστε την άλλη Δευτέρα!

Αν έξακολουθήση αυτή η συγκινητική προθυμία, δεν είναι άπιαστον ν' άργίσουν να... επιστρέφουν οι φόροι! Η παρουσία του κ. Χέλμη στο υπουργείο των Οικονομικών, μάς το έγγγυάται!

ΑΘΗΝΑΙΟΣ, έπιθυμώ ν' αγοράσι οικόπεδο, είδε στη στήλη των μικρών άγγελιών μία ένδιαφερούσα σχετική είδοποιήσι: «ΠΩΛΕΙΤΑΙ οικόπεδον 540 πήχων, εις τιμήν πραγματικώς μεγάλην εύκαιτηνν πραγματικώς μεγάλην εύκαιτηνν...» Επήγε ο άνθρωπος, είδε το ρίος.

—Μά η άγγελία γράφει «τιμήν μεγάλης εύκαιρίας».

Ο δε μεσίτης, που έτυχε να έχη και χιούμορ, απάντησε: —Μάλιστα. Μεγάλης εύκαιρίας για τον... ιδιοκτήτη!

ΑΘΗΝΑΙΟΣ, μάς πληροφορεί ότι ο ιδιοκτήτης του σπιτιού που ένοίκιασε στην Κηφισού — έχει και άλλο ένα στο Μαρούσι — με τις λίρες που εισέπραξε ως ένοίκια, αγόρασε... ολόκληρο διαμέρισμα στην Άθήνα! Καιρός είναι μετά τους άγοράσαντας και πωλήσαντας επί Κατοχής να έχουμε και τους... «ένοικιασαντας επί Άπελευθερώσεως»!

ΝΕΟΣ «τύπος» εμφανίζεται. Ζητάει «πεντακόσιες δραχμές» για να σχηματίση κεφάλαιο να ίδρυση... έργοστάσιο! Και σάς αναπτύσσει το επιχείρημά του:

—Ένα εκατομμύριο Άθηναίοι, αν μου δώσουν ένα πεντακοσάριο, το πρόβλημα το έλυσα!

Μήπως αν... όλοι κάνουμε το ίδιο, λύεται γενικώς το πρόβλημα; Είν' ένα οικονομικό μέτρον που ως γνωστόν... το εφαρμόζει, και ο κ. Χέλμης! Όταν έχη ανάγκη από λεπτά, βάζει ένα φόρο και τα μαζεύει. Άλλά, δυστυχώς, όχι μόνον πεντακοσάρικο!...

Ο νέος πρωθυπουργός κ. Διομήδης είναι προσηνεστάτος στους δημοσιογράφους, αλλά δεν έχει μεγάλη διάθεσι για χιούμορ, όπως ο αειμνήστος Θεμιστοκλής Σοφούλης. Οι πολιτικοί συντάκτες όμως έπιμένουν να διανθίζουν την ώρα του πρωθυπουργικού ρεπορτάζ και με όλην... ψυχαγωγία. Έτσι το τέταρτο βράδυ από της άρκμοσίας του, ο κ. Πρωθυπουργός είπε:

—Κύριοι! Είπαμε ν' αντικαταστήσω το μακαρίτη στην πρωθυπουργία. Άλλά στο χιούμορ... δεν τα καταφέρνω!

Ο ύπουργός της Δημοσίας Τάξεως κ. Ρέντης λαμβάνει διάφορα περίεργα τηλεφωνήματα από άγνωστους, οι οποίοι προφανώς παίρνουν κατά λάθος τον αριθμό του κ. Υπουργού.

—Γεια σου, μπράβο, καλά τα κατάφερες έσύ! του είπε προχθές κάποιος. Φηνά η γλ'όττωρες, έ:

—Ναι, ναι, φηνά! λέει ο κ. Υπουργός και... διασκεδάει.

Άλλά δεν τους λέει ότι έκαναν λάθος! Τους αφήνει με την εντύπωση ότι τηλεφώνησαν στο πρόσωπο που ζητούσαν κι έτσι... τους εκδικείται για την ένοχλησι που ύφίσταται!

Ο γνωστός στους κύκλους των κέντρων του Συντάγματος νέος «πολιτικός ηγέτης» κ. Χαλάς, έδηλωσεν ότι θα φιάξη και ύμνον του κόμματός του — το όποιον είναι άκρως φεμινιστικόν — αφιερωμένον, φυσικά, στις γυναίκες. Και κάποιος φίλος του ευθυμογράφος είπεν ότι ο ύμνος είναι έτοιμος:

«Μη μου χαλάς τα γούστα μου και πάρε μου τα ούρα!»

ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ εις κοσμικόν υπάρ. (Αυθεντική).

—Πάλι αύξήθηκε το ούισκι! Δεκαπτά χιλιάδες έφτασε με τη σόδα και το πουρμπουά!

—Είπε τραγικό!

Τραγικάτατον πράγματι! Πώς... θα ζήση ο κόσμος; Δεκαπτά χιλιάδες το ούισκι; Που πάμε δηλαδή; Το σκέπτεσθε; Έμεις, — και οι «τρείς συνεργάτες» — δε θα κοιμηθούμε όποτε!...

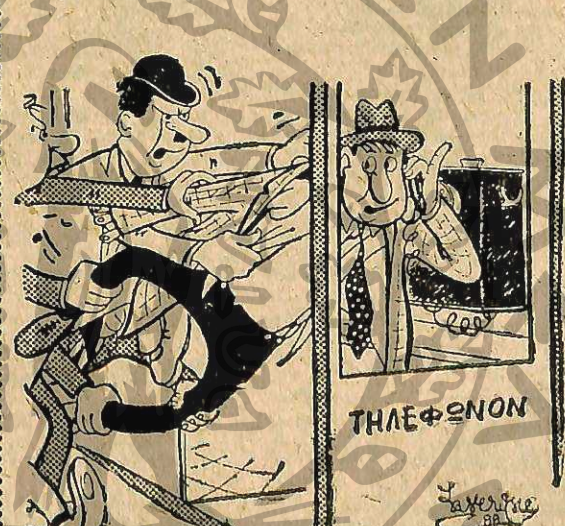
ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

ΑΓΕΝΕΙΑ! —Εγώ δεν γελιέμαι στα ύφασματά... Πάρε π.χ. αυτό το κοστούμι του κυρίου... Είναι 70% μαλλι και το υπόλοιπον τσουβάλι!...

ΤΟΝ ΚΑΝΟΝΙΣΕ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ! —Αν σ' ένοχλή ο Γιαννάκης, πές μου το, για να τον μαλώσω!...

ΜΕ συγχωρείς, αγάπη μου, αλλά πρέπει να διακόψω γιατί περιμένουν κι άλλοι έξω απ' το θάλαμο, και φαίνεται πως άνυπομονούν!...

(Από την «Batilles»)

Το περιστατικό της ζωής

Ένας αποτυχημένος «ΝΤΥΒΑΛ»!

(Η σκηνή στο μικρό συμπληρωτικό ατελιέ γλυπτικής. Ο πυρετός της δουλειάς με τη χαριτωμένη του αταλάνη δίνει στο εργαστήριο την προσωπική του σφραγίδα. Η ατμόσφαιρα μυρίζει πηλό. Έκείνη, μια υπέρκοιμη σιλουέττα που άδικα προσπαθεί να την άδικησει το άχαρο κοστούμι της μπλούζας, με λεία μαύρα μαλλιά και ίδια ματιά, γλυκό βυσσινί στόμα κι αθόρυβη πλαστική νιούτσα, άνοιγει την πόρτα, στο τραβήγμα της αλυσίδας, με τα χέρια γεμάτα λάσπη, απ' αυτή τη λάσπη που μοχθεί να της δώσει πνοή. Έκείνος: Ένας πενηντάρης, σοβαρός κι άψογα ντυμένος κύριος που δύσκολα μπορεί να τον κάνει κανείς περισσότερο από σαράντα. Μπαίνει ευγενικά, τυπικά, κοσμικά...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σας ζητώ συγγνώμη... Σας διακόπτω απ' τη δουλειά σας.

ΕΚΕΙΝΗ (στο ίδιο ύφος): Παρακαλώ, κύριε... Πείτε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μπαίνει μέσα σχεδόν δεξιά, σχεδόν θορυβημένος): Μεροί. Δεν ήξερα ποιά είναι η κατάλληλη ώρα για σας. Και δεν ήθελα να σας τηλεφωνήσω γιατί τηλεφωνικά, νομίζω, πως δεν συνεννοούνται πολύ εύκολα δυο άνθρωποι. Λέει... ή προσπαθεί ακτινοβολία. Δεν είν' έτσι;

ΕΚΕΙΝΗ: Καθήστε. (Τον κυττάζει ερωτηματικά σ' αν θέλει να του θυμίσω πως δε συτηθήκε).
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μεροί. (Κάθεται και βγάζει τα γάντια του). Μπορούσα, βέβαια, να σας πω στο τηλέφωνο για να σας ζητήσω ένα ραντεβού. Το βρήκα πολύ... τυπικό. Σχεδόν επίσημο. Τι λέτε;

ΕΚΕΙΝΗ: Σας άκούω πολύ προσεκτικά (κάθεται).
ΕΚΕΙΝΟΣ (χαϊδεύει με το βλέμμα το εργαστήριο): Πολύ συμπληρωτικό είν' εδώ.
ΕΚΕΙΝΗ (άπλά): Είν' ένα φτωχό και στεγνό ατε-

λιέ. Σπίτι της δουλειάς. Έδω μέσα κατοικούμε οι δυο μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιοί, αν επιτρέψετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Η δουλειά κι' εγώ. Συγκατοικούμε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (στενοχωρημένος που δεν το κατάλαβε άμέσως): Ά, ναι. Το βλέπω. Κι' είσαστε ευχαριστημένη απ' αυτή τη συγκατοικία;

ΕΚΕΙΝΗ: Γι' αυτό και τη συνεχίζω!...

(Μικρή παύση).
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είν' ευγενικά ή ασχολία σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε κάτι με γάλο! Έγώ μόνο είμαι μικρή.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στα χρόνια.

ΕΚΕΙΝΗ: Και στην τέχνη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έργάζεσθε πολύ;

ΕΚΕΙΝΗ: Όλη την ημέρα. Κάποτε και τη νύχτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δεν κουράζεσθε;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν προφταίνω να το σκεφτώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (που την κυττάζει γεμάτος θαυμασμό): Με συγχωρείτε για την ερώτησή... Δεν έχετε τίποτ' άλλο στη ζωή που να σας ενδιαφέρει;

ΕΚΕΙΝΗ (ξαφνιασμένη): Σας συγχωρώ για την ερώτησή, αλλά δε θα συγχωρούσα στον εαυτό μου την απάντησή!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παντύν!

ΕΚΕΙΝΗ (σ' αν του λέει «φτάστε στο προκείμενο»): Είμαι στη διάθεσή σας. Για τι πρόκειται;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κάποια δόση αμηχανίας): Ήθελα...

ΕΚΕΙΝΗ: Ήθελα να μου κάνετε την προτροπή μου δεσποινίς. Γι-νεται;

ΕΚΕΙΝΗ: Φυσικά. Αυτή είνε η δουλειά μου. (Τον κυττάζει με το μάτι του καλλιτέχνη). Κι' έχετε, άδρά, χαρακτηριστικά. Είσαστ' εύκολος.

ΕΚΕΙΝΟΣ (που έχει ξαναβρή τον έμπειρο εαυτό του): Και... πόσο θα στοιχίσει;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν εργάστηκα ποτέ με παραγγελίες. Βιάζεστε να σας πω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Μου λέτε κι' αύριο.

ΕΚΕΙΝΗ: Θέλετε μπορού-στο, φυσικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, βέβαια. Κεφάλι.

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιές ώρες μπορείτε να ποζάρετε, κύριε... (σταματάει σ' αν προφορικά αποσιωπητικά)... Με συγχωρείτε... Δε θυμάμαι τ' όνομά σας!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είνε πολύ φυσικό, αφού δε σας τόχα πη!...

ΕΚΕΙΝΗ: Επιμένετε να το μάθετε;

ΕΚΕΙΝΗ (μ' άρκετη έκπληξη): Διόλου. Σας θέλω-μαι σαν πελάτη. Παντως... στους γλυπτές, συνήθως δεν διατηρούν ίνκοντο. Άλλ' αν υπάρχει λόγος...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σδαρά): Με συγχωρείτε... Υπάρχει λό-γος.

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται): Όπως θέλετε. Τι ώρα να σας περιμένω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άυριο, τέ-τοια ώρα. (Σηκώνεται).

ΕΚΕΙΝΗ: Σύμφωνοι. (Χα-ριτωμένα). Δε μπορώ να σας πω πώς... χάρηκα πολύ που δε σας γνώρισα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ίσως θα-πρεπε!... Όρεβούαρ. Έ-γώ είν' εύτυχης που μπορώ να μιλω μαζί σας. (Προχω-ρεί δυο βήματα κι' ύστερα στέκει και την κυττάζει σ' αν μάτια)... Δεν αντέχω να φύγω, δεσποινίς, χωρίς να σας πω ποιος είμαι. Ήθελα εδώ με τις χειρότερες δια-θέσεις. Ήθελα με το σκοπό να σας γίνω αφάνταστα δυ-σάσατος.

ΕΚΕΙΝΗ (κατάπληκτη): Έσείς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγώ, ναι. Μ' άφελίσσατε όμως. Μ' ά-φελίσσαν τα μάτια σας που καθρεφτίζουν την ωραιότερη κι' ελκρινέστερη ψυχή... μ' άφελίσσε το ύφος σας... (ρίχνει μια ματιά γύρω)... ή ζωή σας... τα λόγια σας... Όλα!...

ΕΚΕΙΝΗ (άπλά): Δεν καταλαβαίνω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σας μισού-σα. Τώρα όμως... δικαιο-λογώ το γυίο μου.

ΕΚΕΙΝΗ (εμβρόντητη): Ά, είσαστε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι ο πα-τέρας του Νίκου, ναι!... (Την κυττάζει γεμάτος στο-ργή). Κι' αύριο θα είμαι... κι' ο δικός σας πατέρας. (Βυθίζει το βλέμμα του μέ-σα σ' αν βουρκωμένα της μα-τιά). Τι να τις κάνη τις προίκες και τα μεγάλα όν-οματα, όταν βρήκε στη ζωή του τέτοιο θησαυρό... Μου τόλγε και τον βασάνισα. Έφτασαν λίγα λεπτά της ώρας για να με πείσουν... (σ' αν λίγο). Τον αγαπάτε;

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά και συγ-κινωμένα): Πολύ! (Κυττάζει αλλού).

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεί να λύση με βιασμένο χιού-μορ τον κόμπο που του φρά-ζει το λαιμό): Τυχρός ήταν ο κατεργάρης!... Άν δεν ήταν αυτός... θα σας έρω-τευόμουν εγώ!... Πάντως ελπίζω να μη ζηλέψη γι' αυτό. (Της παίρνει το λα-σπωμένο χεράκι και το φι-λεί στην άκρη του μπρά-τσου). Χάρηκα πολύ, γλυ-κειά μου κορούλα!

ΕΚΕΙΝΗ (κρατώντας με κόπο τα δάκρυα τον φιλέι σ' αν μαλλιά. Ένώ εκείνος σκύβει στο χέρι της): Κι' εγώ! Είμ' εύτυχισμένη σή-μερα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και θα είσαι πάντα! Γιατί τ' άξιζεις! Και το μπορούστο... θα μου τον κάνης στο σπίτι!... με την ησυχία σου... (Γελεί βιασμένα και φεύ-γει γρήγορα, τεντώνοντας τα βλέφαρα για να εμποδίση ε-να θρασύ δάκρυ που άπει-λεί να τον εκθέσει).

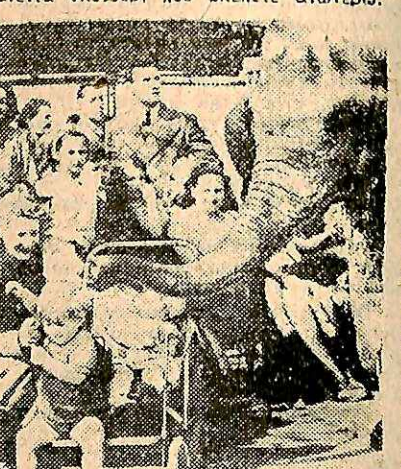
Αυλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

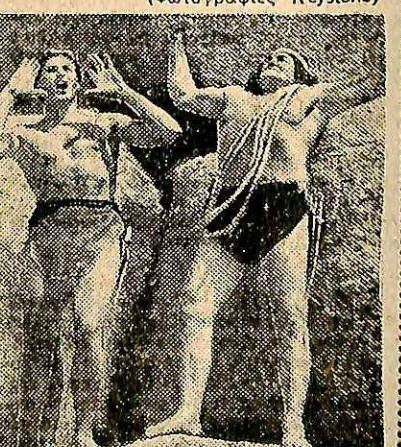
Η ΝΕΩΤΕΡΗ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ ΣΚΑΚΙΟΥ

Στο Λονδίνο έγινε ένα πρωτάθλημα σκα-κιού όπου έλασαν μέρος παίκτες κάτω τώ, 14 χρόνων. Νικήτρια έδειχσε η Άντου-ανέττα Φλένσερ, που βλέπετε ανωτέρω.

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΠΟΥ ΤΙΜΩΡΕΙ

Αυτό το αγοράκι, ηλικίας τριών χρονών, μπορεί να χαρακτηριστεί σαν το πιο κακό παιδί του Λονδίνου. Σε μια παιδική πα-ράστασι όμως τιμωρήθηκε. Άνθεσαν στον τεράστιο αυτό ελέφанта να δείξη το πιο κακό παιδί της συγκέντρωσής και τότε χωρίς κανένα διαταγμό, το παχύδερμο σκαμάτησε μπροστά στον αντίπαλο πι-τσιρίκο.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΙ' Ο ΔΕΚΑΤΟΣ «ΤΑΡΖΑΝ»

Ο δέκατος «Ταρζάν» του Χόλλυγουντ είνε ο νεαρός Λέε Μπάρερ που τον βλέπετε να ποζάρη δίπλα στον πρώτο «Ταρζάν» (δε-ξιά) Έλμο Λίνκολν.

Αθηναϊκά Εδώ και ρα

Πρωθυπουργός

Για να γινής πρωθυπουργός πρέπει να είσαι Άρχηγός κι' ενός μεγάλου κόμματος πρωτίστως να ήγησαι και νάχης πάρει και «σταυρούς», πλειοψηφών να είσαι!

Μα είν' τα χρόνια μας αυτά τα ταραγμένα κι' έξαλλα είν' όλα κουραφέαλα! Κι' αν είσαι όξω απ' τη Βουλή, τρέχουν και σ' αν και γίνεσαι πρωθυπουργός... και σ' αν παρακαλάνε!

Στο Διομήδη δώσανε, λοιπόν, την Ήγεσία κι' πήγα και στην τελετή και στην όρκωμοσία αλλά διερωτόμουν, ενώ ή «μπάντα» Βάραγε: Αυτοί που πήραν τους «σταυρούς»... γιατί τους (πήραν άραγε;

Ήγεσία

Οι Βενιζελικοί, λοιπόν, ενώθηκαν στο τέλος κι' ανηγορεύθη Άρχηγός ο Σίγμα Βενιζέλος κι' ο Ρέντης έδοκίμασε κάποια μικρή πικρία γιατί ούτω πως απέμεινε... είν' του λουτρού τ' αν (κρύα.

Την αρχηγία θέλανε, νομίζω, δ' αν για πάρτη τους: και ο Βαρδούτης τώρριξε στην «άνεξαρτησία». Έμεινε φιλελεύθερος, μα με τους «άνεξαρτητους», που του έαυτού του ο καθεός θάχη την ήγεσία.

Συνοικέσια

Ζη-άει κάποια «δεσποινίς» «καλή κι' εύπαρουσία- (στος) σύζυγο με «καλό μισθό» και άρετές, με κέφι μ' αν θέλη προίκες και λοιπά, τότε της είν' άρχεια (στος) γιατί «δε θάναν ικανός για να τη διατρέψη!»

Άλλα στην άγγελία της τ' αν έχει κάνει ρόιδο: Αυτή δε θέλει σύζυγο! Αυτή ζητάει κοροϊδο!

Σκουπίδια

Πάλι τ' αν ίδια έχουμε, τ' αν ίδια και τ' αν ίδια βρωμάνε ό' αν οι δρόμοι μας με στίδες τα σκουπίδια κι' αυτό το δόλιο κάρρο ποτέ μου δε συνέπεσε κάπου να το τρακάρω!

Παντού τη μύτη μου κρατώ και σκουπιδιάρη άποζητώ. Βρωμάει ή Άθνη γενικώς και θέλω να μπαρκάρω ζω μέσ' το «άστ' αν κλεινό» και συνεχώς αναφωνώ: — Πού είσαι... μ' αν ο κάρρο; Χ.—

Νέα ήδη

Να τί μας κάνει ο έρωτας, αν είναι φλογερός: Είν' το Λαγκάδι των Πατρών, αυτός ο νεαρός που μια κοπέλλα αγάπησε, μια πιστολιά της δίνει, γιατί δεν τον αγάπησεν, άπλουστα κι' εκείνη.

Καινούργια μόδα είν' αυτή. Σαν αγαπάμε κάποιο κι' εκείνη μας περιφρονεί και κάνει και την πάπια χωρίς με λόγια άνάφελαι κι' αυτήν να την παιδεύωμε, θα της τραβέμε πιστολιές... κι' έτσι θα ξεμπερδεύωμε.

Η λίμνη

Η στάθμη καθημερινώς της Λίμνης ελαττώνεται και το νεράκι σώνεται. Μέτρα πολλά έλέχθησαν πως θα ληφθούν συντάνας, προτού στεγνώση ή άτυχης λίμνη του Μαραθώνος

Έφ' αν, ψάξια φέρνουνε απ' το εξωτερικό, καθώς κι' αυγά όλλανδικά κι' άρνάκι τουρκικό, δεν κάνουν μια προσπάθεια — να λείψη αυτή ή λα (χτάρα— να γίνη εισαγωγή νερού από τον Νιαγάρα;

ΔΗΜ. ΓΙΑΝ.

Εύτυχές γεγονός

Μιά είδησις εύχάριστος που θα σας συγκινήση και ίσως είν' το Χόλλυγουντ να φέρη επανάστασι. Η Ρίτα Χαίηγουορθ, καθώς άγγέλλει το Παρίσι, τώρα είν' ενδιαφέρουσας εύρίσκεται κατάστασι!

Προχθές που ήταν στο Λόν Σάν, είν' τας ίπποδρο- (μίας) εξαίφνης καταλήφθηκε υπό λιποθυμίας. Και πρέπει ν' αναμένουμε νομίζω σ' αν λιγάκι πως θ' άποχτήση ο Άλφ-Χαν κι' ένα Άλφχανάκι.

Πολλά γίνονται σχόλια, κουτσομπολιά και ντόρος, γιατί αυτό το γεγονός ήρθε πολύ προάωρως. Κ' έτσι εξηγείται το γιατί παντρεύτηκε με φούρια. Γιατί φοβόντουσαν πολύ ή Ρίτα κι' ο Άλφ μήπως τυχόν στο γάμο τους και είχαν... γεννη- (τούρια!

Μειδιάματα

Τους νέους είδαμε ύπουργούς σ' αν στάσι θαυμασία, που έποζάραν ύστερα απ' την όρκωμοσία. Αισιοδόξως το φακό κυττάχανε κατάματα με λαμπόντα τ' αν βλέμματα και... Διομηδία- (μ' αν τ' αν.

Πώς φαίνονται χαρούμενοι! Τί συλλογιούνται τάχα; Τους είδα και τους χάρηκα — το λέω λόγω τιμής. Μα δεν άρκει να μειδιούν οι ύπουργοι μονάχα. Πρέπει να μειδιάσουμε όλίγον τι κι' έμεις...

Άπαγωγή

Ήτο εισπράκτωρ νεαρός ενός λεωφορείου που έκτελούσε τη γραμμή Όμόνοια - Κοκκινιά. Και έρωτεύθηκε σφοδρώς δι' έρωτος άγρίου μια κοπελλίτσα όμορφη έτών δέκα έννιά.

Δεν είχαν που να μένουνε οι άλληλοαπαχθέντες. Δι' ο και άπεφάσισαν χωρίς πολλές κουβέντες, τη νύχτα σ' αν αυτοκίνητο να πέσουν στρωματοδά και ναχουν τη σουσπανσιόν για νυχτική πασάδα.

Μα οι πόλισμαν τους βρήκανε εκεί που είχαν πέσει. Τ' αν ορόιο δρομολόγιο τους τόκοψαν σ' αν μεση. Κι' έτσι τελείωσε άδοξα το τρυφερό μυστήριο με νέο δρομολόγιο: Όμόνοια - Κρατήτρια!

Συνέπεια

Ο κύριος Διομήδης, σοφός παρακαλώ έσκεφθηκε να κάνη στον τόπο του καλό και έπτε στον Τσαλδάρη και είν' το Βενιζέλο: — Κυβέρνησι αν κάνω, τον Χέλημ δεν τον βέλω!

Πλην όμως μετεπείσθη προτού περάση ώρα, ο κύριος Διομήδης που κυβερνά την χώρα, και έπτε, διαφεύδων εύθους τ' αν παραπάνω: — Ο Χέλης αν δεν είναι... κυβερνήσι δεν κάνω!

Οι θησαυροί

Δεν ξέρω πως καβένος σας το νέο θα το βρή. Να έλθουν προκειται είν' φώς του Ντούτσε οι θη- (σαυροί. Αίρεται το μυστήριο που ως τώρα τους καλύπτει κι' ανεκαλύφθη ή μυστική των θησαυρών ή κρυπτή.

Ο Ντούτσε ο κοσμοκράτορας, δοξάζων το Ίμπερο, και το δικό του κύτταζε, εξόπλων, το συμφέρο. Μαζευε και καταχωνε σ' αν μυστικό κατόψ' ώστε, είν' πατρίτζε, να έχη και να τρώη! Μα άλλωώς οι μούρες ήθελαν που τυχές κυβερνάνε: Έκείνος τ' αν μαζέυε και... άλλοι θα τ' αν είνε!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Η ευτυχία της Άννας

Ο ΤΑΝ ό Σταύρος πληροφορήθηκε πως ή μοναχοκόρη του, ή Άννα, είχε έρωτικές σχέσεις με τόν Στέφανο, έγινε έξω φρενών. Καί ήταν πολλοί οι λόγοι που τον έκαναν νά έξαγριωθή. Πρώτα-πρώτα, ό κ. Σταύρος ήταν άνθρωπος με παλιές αίστηρες άρχες, κι' έτσι είχε αναθρέψει τά παιδιά του. Κι' ή ιδέα πως ή κόρη του είχε έρωτα με κάποιον που δέν τον ήξερε μάλιστα, τον έξώργισε σέ ασάνταστο βαθμό. Έπειτα, οι πληροφορίες που ζήτησε γι' αυτό τόν «υποκείμενο» όπως τότε λεγε, τόν νέο δηλαδή που είχε ξεμυαλίσει την Άννα, ήταν πολύ κακές, κατά τή γνώμη του. Ναι, ό Στέφανος ήταν ένας τίμιος νέος, μα τίποτε περισσότερο. Ήταν ένας απλός υπάλληλος σέ κάποια εταιρεία. Ένας ξερός μισθός αποτελούσε όλο του τόν έσοδο. Σ' έναν τέτοιο θάδινε τήν κόρη του; Όχι δά! Ό κ. Σταύρος είχε μεγάλες ιδέες γιά τήν Άννα. Της είχε δώσει κιάλας τόν γαμπρό που της ταίριαζε. Τόν Χρηστάκη, τόν γιό του φίλου του τού βιομηχάνου. Γαμπρός που θά τιμούσε τήν οικογένεια. Με περιουσία καί με κοινωνική θέσι ζηλευτή. Κι' ακριβώς τόν καιρό που λογάριζε νά κάνει αυτό τόν συνοικέσιο, μάθαινε πως ή κόρη του είχε ξεμυαλιστή!

Τήν κάλεσε καί της ζήτησε εξηγήσεις. Ήταν αλήθεια αυτό που έμαθε;

— Ναι! απάντησε με θάρρος ή Άννα. Τόν αγαπώ καί μ' αγαπά. Σκεπτόμαστε νά παντρευτούμε. Πού βλέπετε τόν κακό;

Κεραυνός ήταν ή όργη τού πατέρα. — Όχι. Αυτό δέν θά γινόταν ποτέ! Της έδωσε τή διαταγή νά διακόψη μαζί του. Νά μὴν τόν ξαναϊδή. Νά τού στείλῃ ένα γράμμα που θά τούγραφε νά μὴν τή ξαναζητούσε ποτέ πιά. Ή Άννα ἀνέηθη.

Έγινε μιά δραματική σκηνή. — Αυτόν δέν θά τόν πάρῃς ποτέ! της είπε. Βγάλτο ἀπ' τόν νοῦ σου. Θά πάρῃς αυτόν που θά σου δώσω ἐγώ. Καί όχι τόν πρώτον τυχόντα μορφονιό που έβαλε στο μάτι τήν προίκα σου!

— Δέν θέλει προίκα! είπε ή Άννα. Θά δουλέψω κι' ἐγώ καί θά ζήσουμε!

— Άκουσε τί σου εἶπα; φώναξε ό πατέρας. Αυτό που λογαριάζετε δέν πρόκειται νά γινῇ ποτέ! Πληγαίνει!

Τήν έκλεισε στο σπίτι. Με κανένα τρόπο δέν τήν άφινε νά βῃ έξω. Είχε δώσει αὐστηρές διαταγές γι' αυτό. Καί κάλεσε σέ οικογενειακό συμβούλιο τούς δυο γιουούς του, που τόν έέβοντο, τόν υπάκουον καί τόν έτρεμαν.

— Θά πάρῃ τόν Χρηστάκη! τούς είπε. Τήν ευτυχία της αδελφής σας ἐγώ θά τήν

έξασφαλίσω, όπως ξέρω. Κι' όσο γιά τόν άλλον, θά πάμε μαζί νά τόν βρούμε... καί θά τού μιλήσουμε όπως τού χρειάζεται!

Πραγματικά τόν βρήκαν. Έμίλησε πρώτος ό πατέρας.

— Άκουσε ἐδῶ, τού είπε. Έμαθα ότι τάχεις με τήν κόρη μου. Έχεις σκεφτῇ ποτέ ποιά εἶνε ή κόρη μου καί ποιά εἶσαι σύ;

— Μάλιστα, είπε ό νέος. Κι' επειδή δέν θέλω νά νομιζετε πως αποβλέπω στην προίκα της κόρης σας, έχουμε αποφασίσει νά μὴ δεχτούμε τίποτα. Πρόκειται νά ζήσετε πως τήν κόρη σας τήν αγαπώ καί μ' αγαπά από καιρό. Καί ακριβώς αυτές τις μέρες σκόπευα νάρθω νά τή ζητήσω.

— Ό γέρος γέλασε σαρκαστικά.

— Ό Θεός σέ φώτισε καί δέν ἤρθε! τού είπε. Άλλοιώς θά μέτραγες τίς σκάλες τού σπιτιού μου. Καί δέν εἶνε λίγες!

— Γιατί ἐμποδίζετε νά ἐνωθῶν δυο ἄνθρωποι που αγαπιούνται; τόλμησε νά παρατηρήσει ό νέος.

— Δέν θά σου δώσω τόν λόγο! απάντησε ό γέρος.

— Στην οικογένειά μας καμμιά κόρη δέν παντρεύεται χωρίς τήν άδεια τού πατέρα! είπε ό ένας γιός.

— Καί εἴμαστε ἐδῶ γιά νά τόν μάθῃς! συμπλήρωσε ό άλλος.

— Με τί θά τή ζήσης; ρώτησε ό πατέρας με εἰρωνικό ύφος.

— Με τόν μισθό που παίρνω.

— Δέν πρόκειται νά τόν παίρνης γιά πολύ! τού απάντησε. Ξέρεις ότι ἐγώ δύναμαι. Καί ἀπό τή θεσούλα που έχεις, θά παυθῇς άμέσως, ἄν δέν βγάλῃς ἀπό τόν μυαλό σου τήν ιδέα που έβαλες. Θά σέ κυνηγήσω παντού. Καί δέν θά σταθῇς σέ χλωρό κλαρί.

— Καί στην ανάγκη θά λάβουμε καί άλλα μέτρα! πρόσθεσε ό μεγάλος γιός, σφίγγοντας τις γροδιές του.

Τότε ό μικρότερος ανάλαβε τόν ψυχολογικό έκδασμό. Μαύρη φτώχεια θά τούς έδερνε καί τούς δυο. Κι' ας άφήσουμε πως αὐτός ό γάμος δέν θά γινόταν με κανέναν τρόπο. Ό γέρος θ' αποκλήρωνε τήν κόρη του, θά της έδινε τήν κατάρα του, δέν θάθελε νά τή ξαναϊδή.

Στην πρώτη συνάντησι τά πράγματα έμειναν έτσι. Ή δεύτερη έγινε μόνο με τόν γιό. Αὐτός τόν κάλεσε ἐμπιστευτικά τάχα. Προσπάθησε νά τόν συγκινήσει. Ό πατέρας — τού είπε — ήταν πολύ άρρωστος

ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

Ό δημοφιλής καλλιτέχνης καί άσος τού έλαφρού μουσικού θεάτρου κ. Πέτρος Κυριακός με τή χαριτωμένη παρεναιό του, τήν κ. Μπέμπα Δάδα, στο όραίο καί πατριωτικό νούμερο «Ό Μωρής ξαναζῇ» της θεαματικής επθεωρήσεως «Δώδεκα παρά πέντε» τών κ. κ. Άσπρακοπούλου, Σπυροπούλου, Παπαδούκα, που παίζεται κάθε βράδυ στο «Άκροπόλ» καί σημειώνει εξαιρετικήν επιτυχία, χάρις στα έξυπνα καί μπριζάρια νούμερα, τή λαμπρή σκηνοθεσία καί τά όραία κοστούμια. Εἶνε αληθινά ένα πολιτισμένο θέαμα που πρέπει νά τόν δούν όλοι οι θεατράφιοι.

ἀπό τήν καρδιά του. Αὐτός ό γάμος θά ήταν ένα χτύπημα που δέν θά τόν άντεχε. Καί θάπταιγε αὐτός. Έγιναν πολλές ψυχολογικές πιέσεις στο Στέφανο, ως που εκάμφθηκε. Αποφάσισε νά πνίξη τόν αίσθημά του.

— Δέν άρκεῖ αυτό! είπε ό πατέρας. Χρειάζεται καί κάτι άλλο άκόμα.

Καί τού εξήγησε. Ή Άννα τόν αγαπούσε πολύ. Αὐτή ή αγάπη όμως έπρεπε νά σβύση στην καρδιά της. Γιατί αλλιώς, ήταν ικανή νά προτιμήσῃ νά πεθάνῃ, παρά νά υποταχθῇ στην πατρική θέλησι καί νά πάρῃ τόν Χρηστάκη.

— Καί τί πρέπει νά κάνω;

— Θα τή στείλῃς ένα γράμμα που θά της λές ότι σκεφτηκες καλῶς τόν ζήτημα καί βλέπεις ότι με τόν μισθό σου δέν μπορείς νά ζήσεις. Πως ἄν καταφέρῃ τόν πατέρα της νά δώσῃ τήν προίκα καί νά σας εξασφαλίσῃ οικονομικά γιά μιά άνετη ζωή, τότε θά πᾶς νά τή ζητήσης. Άλλοιώς καλλίτερα νά σέ ξεχάσῃ, όπως θά τήν ξεχάσης κι' ἐσύ. Γιατί φτώχεια καί έρωτας δέν ταιριάζουν. Κάπως έτσι θά τή γράψῃς, ώστε ν' απογοητευθῇ. Άν τήν αγαπάς, όπως λές καί θέλεις νά τή δῇς ευτυχισμένη, έτσι θά κάνῃς. Κατάλαβες;

Ό Στέφανος δέχτηκε. Έβρισκε κι' αὐτός πως έτσι έπρεπε νά γινῇ. Ή Άννα θά καταλάβαινε ἀπ' αὐτό τόν γράμμα πως ό Στέφανος ήταν ένας προκομῆρας, που τής παρίστανε τόν έρωτευμένο γιά νά πετύχῃ τόν σκοπό του. Καί ή αγάπη της θά σβυνε, θά πνιγόταν στα τελευταία δάκρυα...

Κι' έτσι έγινε.

Ή Άννα, όταν πήρε τόν γράμμα, έκλαψε. Έπρεσε σέ βαθειά μελαγχολία, έχασε τήν αὐτοπεποίθησί της, τήν πίστι της στον έρωτα. Τόν χαμόγελο χάθηκε ἀπό τόν πρόσωπό της. Κι' έγινε ένα ρομπότ, που σ' ό,τι έλεγε ό γέρος, δέν έφερνε αντίρρηση.

Κι' έτσι ἤρθε ό Χρηστάκης στο σπίτι. Οι άρραβῶνες ώρίστηκαν πολύ σύντομα.

Κι' εκείνη τήν Κυριακή τόν σπίτι ήταν στις χαρές του. Λουλούδια, γέλια, χαρούμενος κόσμος. Καί πῶς χαρούμενος ό γέρος που πνιγνύριζε τόν θρίαμβό του. Επitéλους ή θέλησί του γινόταν σεβαστή. Καί ήταν βέβαιος ό κ. Σταύρος πως χάρις αληθινά τήν ευτυχία στην κόρη του με αὐτό τόν γάμο.

Κάθισαν όλοι στο τραπέζι. Οι συγγενείς κι' οι διαλεκτοί, προσκεκλημένοι. Μελαγχολική πάντα ή Άννα, φαίνονταν σαν χαμένη μέσα στο άσπρο φόρεμά της. Κάπου-κάπου χαμογελούσε μηχανικά. Σέ μιά στιγμή ό γέρος έπήρε τόν ποτήρι καί σηκώθηκε. Έγινε σιωπή.

— Εἶμαι ευτυχής, είπε ό κ. Σταύρος, άπόψε, που έχω νά σας άναγγείλω μιά ευχάριστη είδησι. Τους άρραβῶνες της κόρης μου, με τόν κ. Χρηστάκη Α. Πίνω στην υγεία τών παιδιών μου!

— Νά ζήσουν! φώναξαν όλοι.

Καί τότε ένα γέλιο τράταξε τήν γραπεζαρία. Ένα γέλιο αλλοιώτικο, παράξενο, τραγικό. Ήταν ή Άννα που γελούσε έτσι. Όλοι σώπασαν άνήσυχτοι καί τρομαγμένοι καί κύτταξαν στα μάτια τήν Άννα. Εκείνη εξακολουθούσε νά γελά. Ύστερα άρχισε νά τραγουδά. Άνέθηκε στο τραπέζι καί χόρευε... Τά μάτια της ἤσαν άπληνη κι' έλαμπαν αλλόκοτα. Όλοι πάγωσαν, σαν ν' άπλώθηκε μιά σύμφωρά στο σπίτι.

— Τρελλάθηκε! ψιθύρισε κάποιος.

Κι' αὐτή ήταν ή αλήθεια... Ή Άννα είχε χάσει τά λογικά της!

Δυστυχώς δέν έχω νά σας δώσω πολλές ελπίδες ότι θά ξαναβρῇ τόν λογικό της, είπε τήν άλλη μέρα ό ειδικός γιατρός που έφεραν. Τόν γράμμα ήταν αὐτό που της σάλεψε τόν νοῦ. Τώρα πρέπει νά τήν κλείσετε σ' ένα θεοραπευτήριο... Ίσως με τόν καιρό... ποῖος ξέρει... Τή λυπᾶμαι τήν καυμένη. Τόσο νέα καί τόσο όμορφη...

Ό γέρος κλείστηκε στο γραφείο του κι' έκλαψε πικρά. Ναι, ή θέλησί του είχε γίνει σεβαστή.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ό γαμπρός: ...Τό... «ή γυνή νά φοβῆται τόν άνδρα», πήδα τό, πάτερ μου... γιατί της τό εξήγησα ἐγώ πρὶν ἔρθουμε στην ἐκκλησία! (Τού Άρχέλαου)

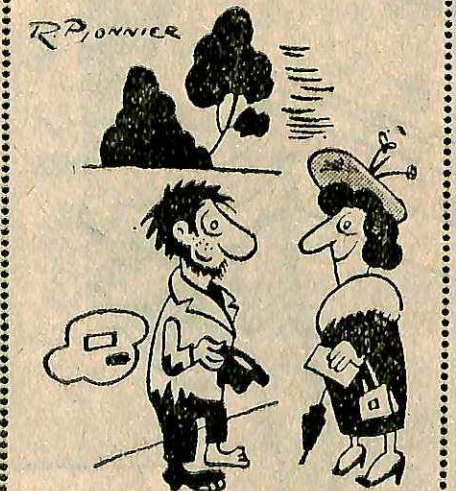
ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο νεαρός Ραούλ ζή με το θετό του πατέρα, το Μαρκήσιο Ντε Τραμπλέρ, εύχιστος. Μία μέρα, ο γέρο μαρκήσιος κουνιάει αγριόχοιρους και στο γυρισμό πεθαίνει από κεραυνό-βολό αποπληξία.
Μετά την ταφή, τρεις μακρυνοί συγγενείς του μαρκήσιου ἀμφισβητούν τη γνησιότητα του εγγράφου, που μ' αυτό ο μαρκήσιος υιοθετούσε το Ραούλ. Πραγματικά, το έγγραφο αυτό είν' ανυπόγραφο και είνε, φυσικά, άκυρο. Ο Ραούλ αναγκάζεται τότε να φύγ' απ' τον Πύργο, παίρνοντας μαζί του ό,τι του άνηκε σε πράγματα, κομμάτια και χρυσά νομίσματα.
Φτάνει έτσι στο δρόμο της Άμπελ και μένει σ' ένα ξενοδοχείο για να περάση τη νύχτα του. Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί συνεχίζει το δρόμο του.

Υπολόγισε ότι, για να φτάσει στο Παρίσι, χωρίς να κουράσει πολύ το άλογό του, ούτε κι' αυτός να ταλαιπωρηθώ, χρειάζοταν τέσσερες μέρες. Άφισε λοιπόν το άλογό του να πηγαίνει με δόση κανονικά, κι' αυτός ευχιστική σε σκέψεις.
Τον βασάνισε πολύ το πρόβλημα του μέλλοντος. Τέλος, αφού συλλογίστηκε πολύ, κατάληξε στο συμπέρασμα ότι συμπεριφέρωτο που ήταν ν' αγοράσει με τα χρήματα που διέθετε, ένα δαμάλο υπολογαγού, και ν' ακολουθήσει το στρατιωτικό στάδιο.
Αφού πήρε αυτή την απόφαση, ένοιωσε τον εαυτό του πιο ήρεμο.
Πέρασαν έτσι δυο μέρες, χωρίς να του συμβεί τίποτα.
Το πρωί της τρίτης μέρας, από τότε που είχε φύγει από το ξενοδοχείο, δρέθηκε στους πρόποδες ενός λόφου, με απότομη πλαγιά. Για να ξεκουράσει το άλογό του, ξεκαβαλλίκεψε κι' αποφάσισε να τον ανέβει πεζός.
Όταν έφτασε στην κορυφή, κι' ήταν έτοιμος να καβαλλίκεψη ξανά, είδε ένα νεαρό χωρικό, σχεδόν παιδί, που καθόταν στην άκρη μιας τάφρου.
Ήταν δεκατέντε χρονών περίπου, με πρόσωπο εξυπνότατο, αλλά κάτωχρο. Έσφιγγε με το χέρι του το στήθος, σά να θέλε να συγκρατήσει ένα δριμύ πόνο.
Όταν είδε το Ραούλ, που τον κυττούσε προσεχτικά, το παιδί χαμήλωσε ντροπαλά τα μάτια του και κοκκίνισε. Έμεινε για μία στιγμή διστακτικό, κι' έπειτα άπλωσε το χέρι του και ψιθύρισε:
— Πεινάω...
Ο Ραούλ πήγε κοντά του και του έδωσε ένα χρυσό νόμισμα.
— Ο Θεός να σ' ευλογήσει, αφέντη, ψιθύρισε ο μικρός... Δεν θα πεθάνω σήμερα όπως το φερόμουν...
— Γιατί να πεθάνεις, παιδί μου; τώ ρώτησε ο Ραούλ, συγκινημένος. Είσαι λοιπόν τόσο φτωχός;
— Ναι, αφέντη μου...

— Δεν έχεις να φας;
— Είμαι από προχτές δλονήστικός...
— Θεέ μου... ψιθύρισε ο Ραούλ.
Και, παίρνοντας από το σάκκο του ένα παγούρι με ρακή, έδωσε στο παιδί να πιή, που άμεσα φάνηκε να συνέχεται.
Έπειτα συνέχισε τις ερωτήσεις του:
— Από πού είσαι, παιδί μου;
— Έξη λεύγες μακριά από δω, αφέντη.
— Και γιατί έφυγες από το χωριό σου;
— Ο μικρός αντί ν' απαντήσει, άρχισε να κλαίει.
— Δεν έχεις πατέρα, μητέρα; ξαναρώτησε ο Ραούλ.
— Δεν έχω πιά, ψιθύρισε ο μικρός.
— Είσαι όρφανός;
— Τη μητέρα μου δεν τη γνώρισα ποτέ μου, κι' ο πατέρας μου πέθανε πριν από όχτώ μέρες.
— Κι' έφυγες τότε;
— Τί νάκανα, αφέντη μου;
— Γιατί έφυγες;
— Ο πατέρας μου είχε ένα μικρό σπιτάκι και δυο χωράφια, όπου δούλευε και τον βοηθούσα κι' εγώ όσο μπορούσα. Έτσι ψευτοζούσαμε. Αλλά όταν πέθανε ο πατέρας μου, ήρθαν κάτι άνθρωποι, που του είχαν δανείσει λεφτά, και πήραν και το σπίτι και τα χωράφια για το χρέος, κι' έμένα με πέταξαν στο δρόμο... Δεν ήθελα να γίνω ζητιάνος... Ζήτησα δουλειά, αλλά παντού μου έλεγαν πώς είμαι αδύνατος και μ' έδιωχναν. Τί να κάνω λοιπόν κι' εγώ; Πήρα τα μάτια μου κι' έφυγα. Ήρθα χτες εδώ, κι' έπεσα κάτω γιατί δεν με βαστούσαν τα πόδια μου... Έλεγα πως θα πεθάνω... Όταν φωνήκατε σεις... άπλωσα το χέρι μου... γιατί πεινούσα πολύ... Με τα λεφτά που μου δώσατε θα μπορέσω να φάω... Αλλά αύριο σεις δεν θα περάσετε... κι' εγώ θα πεθάνω...

Η θλιβερή αυτή ιστορία του παιδιού έκανε θαυμάσια εντύπωση στο Ραούλ, γιατί του θυμίζει τη δική του περιπέτεια.
— Άς βοηθήσω αυτό το παιδί, είπε μέσα του, όπως άλλοτε ο μαρκήσιος ντε Τραμπλέρ με βοηθήσε έμένα... Ίσως αυτό να μου φέρη τύχη...
Και ξαναρώτησε το νεαρό χωρικό:
— Πώς λέγεσαι, παιδί μου;
— Ζάκ, απάντησε ο μικρός.
— Πόσων χρονών είσαι;
— Δεκατέντε.
— Άκουσε, Ζάκ, δεν θέλω καθόλου να πεθάνεις αύριο, όπως έλεγες πριν από λίγο. Άν δεν σε δέχτηκε κανείς, θα σε δεχτώ εγώ. Δεν έχεις καμιά ανάγκη πια να ζητιανεύεις, κι' αν θέλεις να μ' ακολουθήσεις δεν θα στερήσεις πια το ψωμί σου.
— Να σάς ακολουθήσω; επανέλαβε κατάπληκτος ο μικρός. Άλήθεια μου το λέτε;
— Ναι, απάντησε ο Ραούλ. Θα σε πάρω μαζί μου.

ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΕΙΣ
— Μήπως έχεις να μου χαλάσης ένα εικόναχίλιο, για να σου δώσω ένα εκατοστάριο;

Το παιδί πήρε το χέρι του Ραούλ και το φίλησε, δρέχοντάς το με τα δάκρυά του.
— Ζάκ, του είπε ο Ραούλ, πάμε στο Παρίσι.
— Θα σάς ακολουθήσω όπου θέλετε, απάντησε ο νεός.
— Ξέρεις να διαβάσεις;
— Λίγο, αφέντη.
— Να γράφεις;
— Ναι. Γράφω όμως πολύ άσχημα.
— Πόσο απέχει από δω το πρώτο χωριό;
— Δυο λεύγες.
— Είνε αδύνατο να περπατήσης ως εκεί. Δεν θα μπορέσης. Ξέρεις να καβαλλίκευες;
— Μάλιστα.
— Τότε καβαλλίκεψε το άλογό μου. Είνε πολύ ήμερο. Εγώ θα πάω πεζός. Άμα φας, θα δυναμώσης. Μόλις δρώ την ευκαιρία, θα σου αγοράσω ρούχα κι' ένα άλλο για να μ' ακολουθήσεις.
Ο Ζάκ δεν μπορούσε να πιστέψη στ' αυτά του. Νόμιζε πως όνειρευόταν.
Όταν έφτασαν στο χωριό σταμάτησαν σ' ένα πανδοχείο. Ο Ζάκ έφαγε καλά, κι' αυτό τον δυνάμωσε. Έπειτα συνέχισαν το δρόμο τους, και, το βράδυ, έφτασαν σ' ένα άλλο χωριό, μεγαλύτερο από το πρώτο.
Η πρώτη φροντίδα του Ραούλ ήταν να ζητήσει από τον ξενοδόχο, όπου θαμεναν, να του υποδείξει ένα κατάστημα, όπου αγοράσει ένα κοστούμι για το Ζάκ. Έπειτα του αγόρασε κι' ένα αλόγο. Πληρώσε για όλα έντεκα λουδοβίκια, και, μ' αυτό το ποσό απέκτησε έναν υπηρέτη, που θα τον ακολουθούσε παντού.

★
Κοιμήθηκαν εκείνο το βράδυ στο ξενοδοχείο, και, το άλλο πρωί, συνέχισαν το δρόμο τους για το Παρίσι.
Μόνο όχτώ λεύγες είχαν να κάνουν. Ο Ραούλ καβαλλίκεψε το άλογό του, κι' ο Ζάκ ανέβηκε στο δικό του, με τούση χαρά, ώστε φαινόταν ότι είχε ξεχάσει τα βασάνια του.
Ύστερα από δυο ώρες πορεία ο γιός του λαθροθήρα, που προχωρούσε ως τότε σιωπηλός, στράφηκε προς τον υπηρέτη του και του είπε:
— Ζάκ, όταν θα μου μιλάς, δεν θα με λές αφέντη, όπως το συνηθίζεις.
— Πώς πρέπει να σάς λέω λοιπόν; ρώτησε ο νεός.
— Θα με λές «κύριο Ιππότη».
— Πολύ καλά, κύριε Ιππότη, απάντησε ο όρφανός.
— Κι' όταν σε ρωτάει κανείς — ξεκαλούθησε ο Ραούλ — πώς λέγεται, ο κύριός σου, θα λές: «Ιππότης Ραούλ ντε Τραμπλέρ».
— Θα το θυμώμαι, υποσχέθηκε ο Ζάκ.

★
Νωρίς το απόγευμα, ο Ραούλ, ακολουθούμενος πάντοτε από το Ζάκ, έφτασε στο Παρίσι, όπου το μέλλον του ανοιγόταν γεμάτο ελπίδες, αλλά και παγίδες...
Θα τον παρακολουθήσουμε τώρα, σ' αυτή την καινούργια περίοδο της ζωής του, που ήταν γεμάτη περιπέτειες, πάθη, περιπληνήσεις, έρωτες, χαρές και θλίψεις...
Το σπίτι της οδού Ζιντρό
Το ρολόι του Άγιου Σουλπικίου σήμαινε έννια. Πυκνή ομίχλη άπλωνόταν πάνω στο Παρίσι. Κι' ήταν πιο πυκνή σ' ένα στενό δρομάκι, κοντά στην πλατεία.
Ο στενός και λασπερός αυτός δρόμος λεγόταν — και λέγεται ακόμα — οδός Ζιντρό. Την εποχή όμως εκείνη ήταν πραγματικά δρόμος δολοφονών.
Είχε παμπάλαια σπίτια, μαυρισμένα από την πολυκαιρία, όπου, αντί για παράθυρα, ύπληχαν μικρά στενά ανοίγματα. Οι πόρτες τους ήσαν χαμηλές, σά να ντρέπονταν να δεχτούν όσους έμπαιναν μέσα σ' αυτά τα σπία.
Οι τίμιοι άνθρωποι αναγκάζονταν, ακόμα και μέρα μεσημέρι, να κάνουν όλοκληρο γύρο, για να μην περάσουν απ' αυτό το δρόμο.
Το βράδυ λοιπόν εκείνο, στις έννια, πολλά άτομα, που τα χαρακτηριστικά τους δεν διακρίνονταν, έξ αιτίας της πυκνής ομίχλης, μπήκαν διαδοχικά στο σκοτεινό δρόμο και χτύπησαν μία πόρτα, συνηθιαστικά. Η πόρτα άνοιξε, και ξανά-

κλινε άμέσως, μόλις εκείνος, που είχε χτυπήσει, έμπαινε μέσα.
Ήσαν όχτώ έν όλω.
Πίσω από την εξορτορα, άρχισε ένας βρωμερός διάδρομος, που οι πλάκες του εξαφανίζονταν κάτω από ένα πηχτό στρώμα λάσπης. Ο διάδρομος αυτός ήταν βυθισμένος στο σκοτάδι.
Σε απόστασι σαράντα βημάτων περίπου, άρχισε μία σάπια σκάλα, που, αντί για κιγκλιδώμα, είχε ένα λυγρισμένο σχοινί. Είχε δεκαοχτώ σκαλοπάτια, ως το πρώτο πάτωμα, κι' άλλα δεκαοχτώ ως το δεύτερο.
Ο τελευταίος από τους όχτώ άγνωστους, που μπήκε μέσα σ' αυτό το μυστηριώδες σπιτί, όταν έφτασε στο δεύτερο πάτωμα, στάθηκε και χτύπησε τρεις φορές σε μία πόρτα, που άνοιξε άμέσως, όπως είχε ανοίξει, πριν από λίγο, κι' η πόρτα του διαδρόμου. Έπειτα έκλεισε πάλι.
Ο άγνωστος μπήκε σ' ένα χώλ, που φωτιζόταν αρκετά. Πέντε έξη καπέλλα, κι' άλλοι τόσοι μανδύες ήταν κρεμασμένοι στον τοίχο. Τη στιγμή, που ένας καμαριέρης, με οικόστολη, πήρε το καπέλλο του και τον μανδύα του, για να τα κρεμάσει, μαζί με τ' άλλα, άκουστηκε θόρυβος από ποτηρία, που τσουγγιζόνταν. και ήχος χαρούμενων φωνών.
— Μαυ φαίνεται πως άργησα, είπε ο νεοφερμένος στον καμαριέρη.
— Μάλιστα, κύριε υποκόμη... Άργήσατε λίγο, απάντησε εκείνος.
— Είναι όλοι μέσα;
— Μάλιστα, κύριε υποκόμη.
— Κι' η δεσποινίς;
— Η δεσποινίς ήρθε πριν απ' όλους.
Ο άγνωστος δεν έκανε άλλη ερώτηση, αλλά μπήκε στο δωμάτιο, απ' όπου άκούγονταν οι φωνές.
Το δωμάτιο αυτό ήταν συγχρόνως σαλόνι και τραπέζα. Οι τοίχοι ήσαν σκεπασμένοι με μεταξωτά υφάσματα, το πλακοστρώτο δαπέδο τόνκρυδε ένα παχύ χαλί, και τα έπιπλα ήσαν όλα από πολυτίμο ξύλο.
Πάνω σ' ένα μεγάλο τραπέζι, ύπληχαν άσημενια σερβίτσια, με εκλεκτά φαγητά, και ακριβά κρασιά σπινθηρίζαν μέσα σε κρυστάλλινα ποτήρια.
Το περιεργό όμως ήταν πως τα σερβίτσια δεν ήσαν ομοιόμορφα, αλλά διαφόρων σχημάτων και, σε καθενα απ' αυτά ύπληχε χαραγμένο και διαφορετικό όικόσημο.
Άλλα κανένας, απ' όσους καθόνταν γύρω απ' το τραπέζι, δεν φαινόταν να δίνει σημασία σ' αυτή τη μικρολεπτομέρεια.
Ήσαν όλοι έφτα εκεί μέσα: Μία γυναίκα κι' έξη άντρες.
Αν τους έκρινε κανείς από τα ρούχα τους, θα νόμιζε πως άνηκαν σε διάφορα επαγγέλματα, και θ' άπορούσε γιατί είχαν συγκεντρωθί εκεί μέσα.
Ένας ήταν ντυμένος με στολή ταγματάρχη, ο δεύτερος φορούσε ράσο μοναχού, ο τρίτος οικόστολη, ο τέταρτος κι' χού, οι άλλοι φαινόταν σαν υπάλληλοι, ή σαν μικροεισοδηματίες, κι' ο έκτος φαινόταν ευγενής, κι' αυτός που είχε έρθει τελευταίος, ήταν παχύς κι' έμοιαζε επίστατης σε κανένα πλουσιόσπιτο.
Τέλος, ύπληχε κι' η «δεσποινίς».

Η δεσποινίς

Είναι αδύνατο να φανταστή κανείς πρόσωπο πιο γοητευτικό και άνάστημα πιο λυγρό από της δεσποινίδος αυτής. Δεν ήταν παραπάνω από δεκαοχτώ, το πολύ είκοσι χρονών, και το πρόσωπό της ήταν λευκορόδινο, πλασιωμένο από τις μπουκλές των κατάρμων μαλλιών της.
Ο στρατιωτικός, έκείνος που φορούσε την οικόστολη κι' ο ευγενής ήσαν νέοι. Οι άλλοι φαινόταν σαν αραυτάρηδες.
Τη στιγμή, που μπήκε ο όγδοος της συντροφίας στο δωμάτιο, οι άλλοι τών ύποδέχτηκαν με χαρούμενες φωνές:
— Καλησπέρα, υποκόμη.
— Πώς είσαι, υποκόμη;
— Πώς υγεία σου, υποκόμη.
— Καλησπέρα, αγαπητοί μου, καλησπέρα άραία μου Σμαράγδα, απάντησε ο νεοφερμένος.
Και κάθισε σ' ένα κάθισμα κοντά στη νέα, που τη φίλησε στο μάγουλο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

Θ' άρχισή να δημοσιεύεται μία εξαιρετική σειρά από πρωτότυπες και συναρπαστικές άφηγήσεις με το γενικό τίτλο:

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πρόκειται για τις καταληκτικές ενδιαφέροντες και άγνωστες μέχρι σήμερα περιπέτειες των ήρωικών ανθρώπων που έπολεμησαν στην Ελλάδα τον καιρό της Κατοχής ως μυστικοί πράκτορες σε έλληνικές και συμμάχικες οργανώσεις.

Τ' άπόκρυφα δίχτυα της συμμαχικής κατασκοπείας στις πιο άπρόσιτες και στις πιο σατανικά οργανωμένες υπηρεσίες των Γερμανών.

Ηρωικές γυναίκες και άτρόμητοι άνδρες που θυσιάσαν τη ζωή τους για την άπελευθέρωση της Ελλάδος και της Ευρώπης.

Εκπληκτικές άποδράσεις από σκοτεινές φυλακές και ύπέργους ατόθυσεις για την επίτευξη της Νίκης.

Σαμποτάς σ' έχθρικά αεροδρόμια, ανατινάξεις βάσεων, ώρολογιακές βόμβες στις άποθήκες και στα πλοία του έχθρου.

Ελληνές πειραταί στα νησιά του Αιγαίου που τά είχαν στην κατοχή τους οι Γερμανοί κι' έχθρικές νηιοπομπές που δεν έφτασαν ποτέ στον προορισμό τους.

Ελληνίδες άλεξιπτωτίστριες που έδρασαν με άπίστευτη γενναίότητα και άφάνταστο θάρρος, κλπ. κλπ.

Η νέα πρωτότυπη αυτή σειρά μας

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

που έγραψε από το συνεργάτη μας κ. Ι. Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ, ο όποιος έζησε τις περισσότερες από τις περιπέτειες αυτές με τους ήρωες και τις ήρωίδες των άφηγήσεών του, ως μέλος διαφόρων οργανώσεων κατασκοπείας («Μπουμπουλίνα», «Αντίθετος Φόρος 133» κ. ά.) θα ένθουσιασθή και θα συναρπάσει τους άναγνώστας μας.

Έπειτα, αφού γέμισε το πιάτο του με φαγητό και το ποτήρι του με κρασί, ξεκαλούθησε:
— Είναι άλήθεια πως άργησα λίγο, άλλ' έννοια σας, θα σάς φτάσω.
Και, πραγματικά, με τον τρόπο που άρχισε να καταβροχθίζει το φαγητό του και ν' άδειάζει το ποτήρι του, έδειχνε ότι ζητούσε όχι μόνο να φάση τους άλλους, αλλά και να τους ξεπεράσει.
Οι άλλοι τών κύτταξαν για λίγες στιγμές σιωπηλοί. Έπειτα ξαναάρχισαν οι συζητήσεις, τα γέλια και τα τραγούδια.
Ο μοναχός λάβαινε μέρος στην σίνωποσία και στα τραγούδια, κι' η «δεσποινίς» έλεγε λόγια που θα μπορούσαν να κάνουν και τών πιο άναίδη να κοκκινίσει.

★
Κατά τα μεσάνυχτα, ο υποκόμης σηκώθηκε από το τραπέζι, κάθισε κοντά στο τζάκι και είπε:
— Τώρα, αγαπητοί μου, άς άσοληθώ με και με σοβαρότερα ζητήματα.
— Ναι, ναι, απάντησαν με μία φωνή οι άλλοι.
— Πώς πήγε η μέρα σήμερα; ρώτησε ο υποκόμης. Τί κάνατε;
Κανένας όμως δεν μίλησε.
— Άς δούμε, ξεκαλούθησε ο υποκόμης. Άς άρχίσουμε με τη σειρά: Λοιπόν, έσυ διορφή μου Σμαράγδα;
— Άφιστε με έμένα, απάντησε η νέα.
Ο καιρός που πήγε χαμένος...
— Όπως κι' αν έινε όμως, κάτι θέκανε...
— Μόνο αυτό, απάντησε η νέα.

Κι' έβγαλε από την τσέπη της ένα μικρό κουτάκι και το άνοιξε. Μέσα ύπληχαν λίγα διαμάντια.
— Από πού το πήρες αυτό; ρώτησε ο υποκόμης.
— Από το κοσμηματοπωλείο, που έινε στην οδό Βάκ. Άλλά πρέπει να το πάρετε άποφασί. Δεν βγαίνει πια τίποτα απ' αυτό το μαγαζί. Ύστερα από τις τελευταίες μου έπισκέψεις, ο καταστηματάρχης άνοιξε τα μάτια του. Να τών όπτε πως στραβοκυντάει όποιον μπαινί μέσα...
Ο υποκόμης εξέτασε τα διαμάντια προσεχτικά κι' έπειτα είπε:
— Είναι πολύ φτηνοπράγματα... Δεν δίνω παραπάνω από ένα λουδοβίκιο γι' αυτά. Άύριο, κορίτσι μου, κύτταξε να είσαι πιο τυχερή...
— Θα προσπαθήσω, απάντησε η Σμαράγδα.

— Σύ, Έλαφοπόδη; ρώτησε ο υποκόμης, έκείνον που έμοιαζε σαν υπάλληλος.
— Εγώ, απάντησε έκείνος, πήγα χειρότερα. Κάθισα κοντά στ' Ανάκτορα και περιμένα κανένα «πελάτη». Έκει ήρθαν από ένα σπιτί και μου ζήτησαν να τους κουβαλήσω ένα μπουσούλ. Νόμιζα πως είχα κάνει τη δουλειά μου...
— Και πού είναι αυτό το μπουσούλ;
— Στο μαγαζί.
— Λοιπόν;
— Λοιπόν δεν έχει τίποτα μέσα... Κάτι παλιόρουχα μόνο... Την έπαθα καθώς βλέπετε...
Ο υποκόμης έδρισε να γελή κι' οι άλλοι τών μιμήθηκαν.

— Πραγματικά, είπε, βλέπω ότι δεν βγάλατε το μεροκάματό σας. Και σύ, πάτερ Βονιφάτιε;
Ο ψευτοκαλόγερος έβγαλε από την τσέπη του κι' άκούμπησε πάνω στο τραπέζι ένα παγγί με λίγα χρυσά νομίσματα, ένα ρολόι κι' ένα μενταγιόν με μικρά διαμάντια.
— Αυτά τα πήρα από κάτι θεοσεβούμενες, έπλε. Δεν το κρύβω πως έινε τιποτένια πράγματα, άλλα τί να σάς πώ, παιδιά μου. Έσδυσε πια η ευλάβεια από τον κόσμο... Όπου κι' αν πάω με δέχονται στο χώλ... Μου φαίνεται πως πρέπει ν' αλλάξω το στήμα μου, γιατί το ράσο δεν άξίζει πια τίποτα...
Ολοι γέλασαν δυνατά με τα λόγια αυτά του ψευτοκαλόγερου.
— Μπράβο, Τουρνεσόλ, είπε ο υποκόμης. Αυτό που λές, έινε πιο εύκολο να γίνη. Θα σκεφτόμην να σου δώσουμε καμμιάν άλλη μεταφίσει.
— Θα με υποχρεώσετε, απάντησε ο Τουρνεσόλ. Τον τελευταίο καιρό όλο με

κοροϊδεύουν με τὰ ράσα που φοράω και θέλω να τα περάσω από πάνω μου.
— Έχεις τίποτα άλλο υπ' όψιν σου;
— Και βέβαια έχω.
— Τι πράγμα;
— Νά: Τα χεριά μου είναι δυνατά. Έχω μάλιστα καλό και η καρδιά μου το λέει. Το παραδέχεστε;
— Φυσικά. Αλλά τί διάβολο θέλεις να πεις;

— Θέλω να γίνω μαχαιροβγάλτης.
— Που το διάλεξες το επάγγελμα; Είπε ο υποκόμης, σουφρώνοντας τα χείλη του περιφρονητικά.
— Πρώτα-πρώτα γιατί, με το φυσικό που έχω, και μ' ένα σπαθί, που θα κρεμάσω στο πλευρό μου, θα τρομάζω τους χαριάτες και θα κάνω τις γυναίκες τους να μ' αγαπούν. Και δεν υπάρχει καλλίτερος τρόπος για να παίρνης λεφτά από τους άντρες με το φόβο κι' από τις γυναίκες με τον έρωτα... Κι' έπειτα θα συγχάζω στα πανηγύρια, θα δημιουργώ καυγάδες, κι' επειδή οι χαριάτες προτιμούν να λύσουν το πουγγί τους παρά να διακινδυνεύουν το τομάρι τους, θα κερδίζω κι' απ' αυτό αρκετά. Και μην ξεχνάτε ότι μπορεί κανείς να σκοτώσει και για λογαριασμό άλλων, όταν καλοπληρώνεται. Τί λέτε, κύριε υποκόμης;
— Ίσως έχεις δίκιο, Τουρνεσόλ, απάντησε ο υποκόμης. Κάνε λοιπόν όπως ξέρεις. Βγάλε τα ράσα και φόρεσε σπαθί.
— Ευχαριστώ, απάντησε ο ψευτοκαλόγερος. Από αύριο θα είμαι έτοιμος. Και θα δπτε πως θα είμαι πιστός στην εταιρεία μας.

Ο υποκόμης στράφηκε τότε προς τους άλλους και τους ρώτησε για τ' αποτελέσματα της «έργασίας» τους. Καθένας απ' αυτούς άφησε στο τραπέζι όσα είχε κλέψει στο διάστημα της ημέρας.
Μόνο εκείνος που φαινόταν σαν μικροεισοδηματίας, όταν ήρθε ή σειρά του, είπε ντροπαλά:

— Εγώ δεν έφερα τίποτα...
— Πώς; φώναξαν δυο-τρεις μαζί.
— Άσχημο αυτό, κύριε Μπενεντίκτ, ψιθύρισε ο υποκόμης.
— Ακούστε με, φίλοι μου, είπε ο Μπενεντίκτ, και μη με καταδικάζετε τόσο εύκολα. Αν ένας κυνηγός πάει στο σπίτι του με άδεια χέρια, αλλά έχει εξασφαλίσει το κυνήγι του της άλλης μέρας, τον κατηγορούν ως ανάξιο;
— Τί θέλεις να πεις, Μπενεντίκτ; ρώτησε περιέργως ο υποκόμης.
— Τώρα θα το μάθετε. Κι' είμαι βέβαιος, πως, αντί να με κατηγορήσετε, θα μ' επαίνεσετε κιόλας, είπε ο Μπενεντίκτ. Όλοι περίμεναν με περιέργεια την εξήγησή του.

Τὰ σχέδια του Μπενεντίκτ

— Η τύχη, άρχισε να λέει ο Μπενεντίκτ, μ' έριξε προς το παρεκλήσι του Σαιν-Λουί, και πήγαινα μήπως βρω κανένα κελεπούρι. Δυστυχώς όμως δεν βρήκα τίποτα, και γυρνώντας στο Παρίσι πεζός κι' αποκαμωμένος. Κοντά στο Σαιν Ντενί, είδα πολλά αμάξια που είχαν σταματήσει, γιατί τους έφραζε το δρόμο ένα άλλο, που του είχε σπάσει ο ένας τροχός. Πήγα και στάθηκα κοντά σ' έναν τοίχο, για να ιδώ τί γίνεται.
— Τό άμαξι το τράβηξαν σέ λίγο και τὰ άλλα εξακολούθησαν το δρόμο τους.
— Ήμουν έτοιμος να φύγω, όταν είδα νύρχεται προς το μέρος μου ένας καβαλάρης. Θά ήταν ως δεκαοχτώ χρονών, ντυμένος κατάμαυρα. Τό άλογό του ήταν τόσο λασπωμένο, ώστε φαινόταν πως είχε κάνει πολύ δρόμο. Πίσω του έρχόταν ένας υπηρέτης, καβάλα κι' αυτός.
— Ο καβαλάρης ήρθε κοντά μου, σταμάτησε το άλογό του και μου είπε ευγενικά:

— Με συχωράτε, κύριε, μπορώ να σας κάνω μίαν ερώτηση;
— Τού αποκρίθηκε πως ήμουν στις διαταγές του.

— Είσαστε από το Παρίσι, κύριε; με ρώτησε.

— Όχι, του απάντησα, είμαι από τὰ περίχωρα, από το Σαιν-Ντενί, όπου, τρακόσια χρόνια τώρα, η οικογένειά μου ασχολείται με το εμπόριο τών μαλλιών. Λέγομαι Νικολά Μπενεντίκτ, και το κατστημά μας έχει έπιγραφή: «Το χρυσό κριάρι».

— Τότε, κύριε, θα ξέρετε καλά τὸ Παρίσι, μου είπε ο άγνωστος.
— Όσο γι' αυτό, δεν υπάρχει αμφιβολία.
— Έχετε λοιπόν την καλωσύνη ν' με βοηθήσετε;
— Πείτε μου τί μπορώ να κάνω για να σας βοηθήσω.
— Είμαι ξένος, κύριε.
— Τό κατάλαβα.
— Έρχομαι για πρώτη φορά στο Παρίσι, και δεν γνωρίζω κανένα. Σας παρακαλώ λοιπόν να μου υποδείξετε κανένα ξενοδοχείο, μέτριο αλλά σίγουρο, όπου να μη φοβάμαι ότι θα μου κλέψουν τη μικρή περιουσία που έχω μαζί μου.
— Όταν άκουσα αυτά τὰ λόγια, κατάλαβα πως υπήρχε «ψητό». Πρόσεξα τότε καλλίτερα, κι' είδα ότι, πάνω στη σέλλα του άγνώστου, ήταν κρεμασμένος ένας δερματίνος σάκκος, απ' όπου ακουγόταν μεταλλικός ήχος, κάθε φορά που κουνιόταν το άλογο.

— Τό μόνο εύκολο, κύριε, έσπευσα να τόν διαβεβαιώσω. Ξέρω ένα μικρό ξενοδοχείο, ήσυχο και φτηνό. Αυτός που τόχει είναι άνθρωπος τιμιώτατος.
— Και πού είναι αυτό το ξενοδοχείο; με ρώτησε ο άγνωστος.
— Κοντά στην Ψαραγορά, του απάντησα. Τό λέν «Χρυσό Δέρας».

— Όα μου κάνετε τη χάρη να μου υποδείξετε, κύριε, ποιο δρόμο πρέπει να πάρω;
— Ευχαριστώ, κύριε, αλλά μόνος σας δεν θα μπορέσετε να το βρείτε.
— Πώς θα γίνη λοιπόν;
— Ίδια-ίδια, πηγαίνω κι' εγώ προς τὰ εκεί, κι' αν θέλετε μπορώ να σας οδηγήσω.

— Πώς, κύριε; Θα κάνετε αυτόν τόν κόπο;
— Δεν είναι καθόλου κόπος. Θά ευχαριστηθώ πολύ να σας διευκολύνω.
— Ξεκίνησαμε και στο δρόμο; μίλησαμε για πολλά και διάφορα.
— Καταλαβαίνετε, φίλοι μου — συνέχισε ο Μπενεντίκτ — γιατί συνέστησα στον άνθρωπο εκείνον το ξενοδοχείο «Χρυσό Δέρας». Έχει πολύ κακή φημή, κι' ο ξενοδόχος είναι άνθρωπος που μπορεί να συνεννοηθή κανείς μαζί του.
— Όταν φτάσαμε στο ξενοδοχείο, προσέστηκα πως ήθελα να φύγω. Αλλά ο άγνωστος μ' έμποδισε.

— Πώς; μου είπε. Θα μ' αφήσετε έτσι; Καθίστε να πιούμε κάτι μαζί.
— Προφασίστηκε πως είχα πολλές δουλειές, ότι ήμουν βιαστικός, αλλά εκείνος έπαινε, και, τέλος δέχτηκε.
— Ένας υπηρέτης ετοιμάστηκε να πάρη τ' άλογα για να τὰ πάη στο σταύλο.

— Στάσου μιά στιγμή, του είπε ο νέος.
— Κι' έσπευσε να ξεκρεμάση από τη σέλλα του το δερματίνο σάκκο.
— Έχει χρήματα μέσα; τόν ρώτησα σιγά, τη στιγμή που ένας άλλος υπηρέτης έτοιμαζόταν να τόν μεταφέρει.
— Μάλιστα, μου απάντησε.
— Τότε, του είπα, μην αφήσετε κανέναν να τόν αγγίξη. Ναί μὲν τὸ ξενοδοχείο αυτό είναι πολύ τιμίο, αλλά προτιμότερο είναι να μη βάλετε κανένα σε πειρασμό... Θα σας βοηθήσω εγώ να τόν άνεβάσετε άπάνω.

— Μ' ευχαρίστησε και δέχτηκε τήν προσφορά μου μ' ευγνωμοσύνη.
— Επίασα με τόνα μου χέρι τὸ σάκκο κι' είδα πως ήταν πολύ βαρύς. Ανεβήκαμε στο πρώτο πάτωμα, σ' ένα δωμάτιο, που ήταν ελεύθερο, και κάθησα σ' ένα καθίσμα, αντίκρυ από τὸ νέο που παραγγείλε και μὰς έφεραν μιά μπουτίλλια κρασί.
— Στην υγεία σας, κύριε Μπενεντίκτ, μου είπε, τσουγκρίζοντας τὸ ποτήρι του με τὸ δικό μου.

— Στην υγεία σας, κύριε, του απάντησα.

— Κι' αφού άδειασα τὸ ποτήρι μου, τόν ρώτησα:

— Μπορώ να μάθω κύριε, με ποιόν έχω τήν τιμή.
— Είμαι ο ίππότης Ραούλ ντε Τραμπλέιγ, μου απάντησε ο νέος βιαστικά.

— Σηκώθηκε άμέσως άπάνω και τόν χαιρέτησα με σεβασμό.
— Είναι μεγάλη μου τιμή, κύριε ίππότη, τόν είπα.

— Αφήστε τα αυτά, κύριε Μπενεντίκτ, μου είπε ο ίππότης και καθίστε να πιούμε.

— Σας άναφερα όλες αυτές τις λεπτομέρειες, φίλοι μου — εξακολούθησε ο Μπενεντίκτ — για να καταλάβετε με τί τρόπο κατάρβωσα να κερδίσω τη συμβαίεια και τήν εμπιστοσύνη του ντε Τραμπλέιγ.

— Πάε σας φαίνεται το κρασί του Παρισίου; τόν ρώτησα.
— Έπινα πολύ καλλίτερο στον πύργο του πατέρα μου, μου απάντησε, άναστενάζοντας.

— Κι' έχετε μέρες που χωριστήκατε από τόν πατέρα σας; τόν ρώτησα.
— Δυστυχώς ο πατέρας μου πέθανε, ψιθύρισε, και γι' αυτό με βλέπετε να φοράω μαύρα.

— Η περιέργεια του Μπενεντίκτ

— Φρόντισα να πάρω μίαν έκφραση συμπαγόνιας — συνέχισε ο Μπενεντίκτ — κι' ο ίππότης μου είπε σφιγγοντας μου τὸ χέρι:

— Βλέπω, κύριε, πως είστε καλός

άνθρωπος, και σας εύχαριστώ για τή συμβαίεια σας.

— Προσφέρθηκε να τόν βοηθήσω, αν είχε ανάγκη, για να κερδίσω έτσι περισσότερο τήν εμπιστοσύνη του.

— Σας εύχαριστώ, μου απάντησε χαμογελώντας. Ευτυχώς, δεν έχω καμμία ανάγκη. Έχω αρκετά για να ζήσω, για ένα διάστημα τουλάχιστον.

— Από διάφορες ερωτήσεις που τού έκανα με τρόπο, έμαθα πως ήταν έντελώς μόνος στον κόσμο, κι' ότι στο Παρίσι δεν είχε κανένα φίλο, ούτε γνωστό.

— Τότε έπιτρεψτε μου να σας ρωτήσω, γιατί ήρθατε στο Παρίσι, αφού δεν έχετε κανένα γνωστό; τού είπα.

— Έρχομαι για να κερδίσω τή ζωή μου, απάντησε ο ίππότης.

— Άλλά μου είπατε πως έχετε χρήματα.

— Ναί, αλλά δεν θα με φτάσουν για να εξασφαλίσω τὸ μέλλον μου.

— Μὰ δεν έχετε εισοδήματα από τήν περιουσία του πατέρα σας;

— Ο Ραούλ ντε Τραμπλέιγ δίστασε για μιά στιγμή, κι' έπειτα μου είπε:

— Ό,τι έχω, είναι μέσα σ' αυτό τὸ σάκκο.

— Πόσα δηλαδή; τόν ρώτησα.

— Με κύτταξε κατάματα, σά νόρχιζε να δυσπιστή. Φοβήθηκε άμέσως μήπως χαλάσω τή δουλειά κι' έσπευσα να συνεχίσω:

— Αν σας κάνω αυτή τήν αδιάκριτη ερώτηση, κύριε ίππότη, είναι για να μπορέσω να σας δώσω καμμία συμβουλή... Είμαι, καθώς βλέπετε, άνθρωπος ήλικιωμένος, κι' έχω πείρα... Τό Παρίσι τό ξέρω καλά. Ξέρω τους κινδύνους που διατρέχει ένας νέος άπειρος όπως ξέρω και τί μπορεί να κερδίση... Ίσως, αν ήξερα τί ποσόν διαθέτετε, να μπορούσα να σας δώσω μιά καλή συμβουλή πως να τὸ μεταχειρισθώ καλύτερα. Αλλά επειδή ίσως ή ερώτησή μου να σας φάνηκε αδιάκριτη, άς σταματήσουμε αυτή τή συζήτηση.
— Σηκώθηκε από τή θέσι μου προσποιημενος ότι θελω να φύγω, κι' εξακολούθησε:

— Αν τυχόν με χρειασθήτε σέ τίποτε, κύριε ίππότη, θα είμαι πάντοτε πρόθυμος να σας εξυπηρετήσω. Τό κατστημά μου είναι στην οδό Γκρενάτ. Όποιον και να ρωτήσετε εκεί θα σας τὸ δείξη. Στη συμβαίεια του Σαιν Ντενί ή οικογένειά μου είναι πολύ γνωστή. Λοιπόν καλὴν ἀντάμωσι, κύριε ίππότη.

— Αλλά ο Ραούλ ντε Τραμπλέιγ-δεν με άφισε να φύγω.

— Καθίστε, κύριε Μπενεντίκτ, μου είπε ευγενικά.

— Μὰ βιάζομαι, ξέρετε...

— Μόνον πέντε λεπτά.

— Άς είναι, είπα και ξανακάθησα.

— Κύριε Μπενεντίκτ, επανέλαβε ο νέος, είστε από τους ανθρώπους που κρατούν τὸ λόγο τους:

— Φυσικά, είπα.

— Μου ύποσχεθήκατε μιά συμβουλή, πριν από λίγο...

— Μάλιστα.

— Έχετε τήν καλωσύνη να μου δώσετε αυτή τή συμβουλή;

— Τί πράγμα θέλετε να σας συμβουλέψω;

— Πώς να χρησιμοποιήσω καλύτερα τή μικρή μου περιουσία.

— Ευχαριστώ.

— Έχω σαράντα χιλιάδες φράγκα, περίπου μέσα στο σάκκο μου, σε χρυσά νομίσματα.

— Μόνον αυτά έχετε; Δεν έχετε τίποτε άλλο;

— Έχω και μερικά κοσμήματα, που σκοπεύω να τὰ φυλάξω. Είναι μικρά τὸ ποσό.

— Βέβαια, δεν είναι πολλά, αλλά με σαράντα χιλιάδες φράγκα μπορεί κανείς να κλην καμμία δουλειά...

— Τί είδους δουλειά;

— Αυτό άφορά σας, κύριε ίππότη.

— Σας παρακαλώ να μου υποδείξετε σείς.

— Θέλετε ασφαλώς να χρησιμοποιήσετε αυτό τὸ μικρό κεφάλαιο, που έχετε, για να εξασφαλίσετε μιά ζωή σχετικά άνετη, δεν είν' έτσι;

— Αυτό άκριβώς ζητώ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Από τή Ζωή του ΣΟΦΟΥΛΗ

ΟΣΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΝΩΣΤΑ

Τα ανέκδοτα της επαναστατικής ζωής του

Για πρώτη φορά γνώρισα τὸ Σοφούλη τὸ 1926. Ήταν Πρόεδρος τής Βουλής επί Οικουμενικής. Έμενε στο ξενοδοχείο τών «Αθηνών» τής οδού Κοραή κι' όταν τόν έπεσκέφθηκα κατ' έντολήν τής εφημερίδας στην οποία εργαζόμουν για να εξακριβώσω τήν ακρίβεια μιάς διαδόσεως περί διαστάσεως μεταξυ Καραντάρη και Παναγής Τσαλδάρη, τόν βρήκα στο δωμάτιό του να γράφει. Η άτμόσφαιρα ήταν γεμάτη καπνούς.

— Με συχωρείτε, κύριε Πρόεδρε, τού είπα. Μήπως θέλετε να σας άνοιξη κανένα παράθυρο ή ν' άφίσω άνοιχτή τήν πόρτα;

— Γιατί; ρώτησε με περιέργεια.

— Τό δωμάτιό σας είναι γεμάτο καπνούς.

— Μπάρ; Δεν τό κατάλαβα. Καπνίζω συνεχώς από τις 8. Και με τὸ γράφισμα δεν κατάλαβα τί μου συμβαίνει.

— Άνοιξε κατόπιν μόνος του τὸ παράθυρο κι' όταν παρεκάλεσα να με πληροφορήση αν ήταν αληθινές ή όχι οι διαδόσεις, μου είπα:

— Εγώ δεν ξέρω τίποτα. Ο μόνος που μπορεί να σέ καταποτήση είναι ο Ζαΐμης. Σου συνιστώ να πας να τόν δης.

Φυσικά ο Σοφούλης ήταν σίγουρος πως δεν έπρόκειτο να δώ τὸ Ζαΐμη, που σαν φρόνιμος άνθρωπος κοιμόταν εκείνη τήν ώρα, αλλά και κατά κανόνα δεν ήξερε ποτέ τίποτε από διαδόσεις. Έν τούτοις έπρεπε να με «ξεφορτώη» μ' έναν ευγενικό τρόπο για να συνεχίση τὸ γράφισμά του...

Τί έγραφε λοιπόν εκείνο τὸ βράδυ ο Σοφούλης; Μου τὸ άπεκάλυψε ο ίδιος ύστερα από... 15 χρόνια. Στην κατοχή, ένα φθινοπωρινό άπόγευμα τού 1943, τού υπενθύμισα τὸ πὰς τόν γνώρισα για πρώτη φορά. Κι' όταν τού είπα ότι τόν βρήκα να γράφει μέσα σ' ένα δωμάτιο πλημμυρισμένο από καπνούς, μου έδωσε τήν εξήγησή.

— Κάθε βράδυ κρατούσα σημειώσεις για τὰ διάφορα γεγονότα, καθώς και κριτικές σκέψεις έπάνω σ' αυτά, για να τις χρησιμοποιήσω στα άπομνημονεύματά μου έτοιμάζω. Ίσως να ήμουν άπασχολημένος και κεινο τὸ βράδυ μ' αυτή τή δουλειά.

— Δεν κρατάτε τουλάχιστον μερικά φρέσκα αύγά;

— Δεν μου χρειάζονται. Νομίζω πως ύπάρχουν στην κουζίνα λίγες... πατάτες.

Κι' όμως δεν υπήρχε, παρά λίγη μπουτά...

ο άλχημόντης συνάδελφος Μαν. Γρηγορίου κι' εγώ να μὰς πη πως μετεστάθμευσε από τήν αρχαιολογία στην πολιτική.

— Η αρχαιολογία, μὰς εξήγησε ήταν ή μεγάλη άδυναμία μου. Ο πατέρας μου ήθελε να με κλην έμπορο. Μὰ εγώ, είχα πείρη τήν άπόφασή μου από τήν ημέρα που, παιδί άκόμα 12 ετών, άνεκάλυψα σ' ένα χωράφι μὰς έντελώς τυχαία ένα σπασμένο μάρμαρο με μιά ανάγλυφη παράσταση ενός χεριού με κάτι σαν φτερά από πίσω. Δεν ήταν τίποτε τὸ άξιόλογο, αλλά αυτό με συνεκίνησε βαθύτατα. Πήρα τὸ άσήμαντο εύρημα και τὸ παρέδωσα για άσφάλεια στη Μητρόπολι. Ύστερα έπείσα στις αρχαιολογικές μελέτες. Μου μένει πάντα άλχημόνητή ή συγκίνησις όταν μίλησα, για πρώτη φορά, ως ύφηγητής στους φοιτητάς τού Πανεπιστημίου Αθηνών. Οι άγώνες τής ιδιαίτερας πατρίδος μου με υπερχείρων να εγκαταλείψω τήν έπιστήμη, να κατέβω στη Σάμο και να πάρω τὸ όπλο μαζί με τους άλλους συμπατριώτες μου. Έτσι βρέθηκα επαναστάτης και κατόπιν έγινα πολιτικός. Μὰ δεν έγκατέλειψα ποτέ τήν αρχαιολογία.

— Η δραματικώτερη περίοδος τών Σαμιακών άγώνων, μὰς έλεγε μίαν άλλη φορά, ήταν τήν εποχή που ο Σουλτάνος άνέβασε τήν ηγεμονία στον Κοπάση. Η Ύψηλ Πύλη δεν μπορούσε να βρη πιστότερο και φανατικώτερο υπηρέτη της. Όταν, κατά τις άρχές τού 1908, ή έξαψις τών πνευμάτων έφθασε στο κατάρκοφο και κατέπλευσε στη Σάμο ολόκληρος ο τουρκικός στόλος, μου διεμήνυχαν πως έπρεπε να έπισκεφθώ τὸ στόλαρχο για να δώσω δείγματα τής άνομοταγείας μου. Φυσικά άρνήθηκα. Έδωσα μάλιστα έντολή στους βαρκάρηδες να μη μεταφέρουν ούτε τόν αντιπρόσωπο τού Κοπάση στη ναυαρχίδα, όπου μάταια περίμενε στη γέφυρα επί όρος ολόκληρος ο στόλαρχος χρυσοστολισμένος. Όταν τελικά άναγκάσθηκε ν' αποβιβασθή ο ίδιος, βρήκε τους δρόμους έρημους και κλειστά τα κυβερνητικά γραφεία, τα κατστήματα και τις πόρτες τών σπιτιών. Και φαίνεται πως περίμενε ο καυμένος καπνοια ύποδοχή!...

— Όταν τόν καλούσε ή Ύψηλ Πύλη στην Κωνσταντινούπολι, πήγαινε, αλλά δεν ήταν βέβαιος για τήν άσφαλή έπιστροφή. Γι' αυτό τὸ πρώτο ξεκίνησή καλούσε τους σπουδτέρους φίλους του και τούς έδινε οδηγίες.

— Εμένα, τούς έλεγε μπορεί να με δολοφονήσουν στην Πόλη. Αυτό δεν έχει σημασία. Σημασία έχει να μη χαλαρωθούν οι προσπάθειές μας...

Κι' όταν έπείστρεφε, έλεγε με τὸ θυμοσοφικό τὸ ύφος:

— Περιέργω... Δεν ξέρω τί έπαθαν και... δεν με δολοφονήσαν.

— Ένα άπόγευμα — άρχές τού 1942 — τόν βρήκα στο διαμέρισμά τής οδού Όμήρου, όπου έμενε τότε προσωρινά, γελαστό και εύναριστήμενο.

— Πρό λίγου, μου είπα, ήλθε ένας άγνωστός μου χωρικός από τή Θήβα και μου έφερε ένα κεφάλι τυρί, 30 αύγά κι' ένα καρβέλι. Με παρεκάλεσε να τὰ δεχθώ, αλλά δεν μου είπα τὸ όνομά του. Είμαι, μου εξήγησε ένας παλιός θαυμαστής τού Βενιζέλου και δικός σας. Πρέπει να περάσετε αυτή τή μπόρα, κύριε Πρόεδρε, γιατί σας χρειάζεται ή πατρίδα. Αυτά μου περισεύουν. Κάντε μου τη χάρη να τὰ δεχθήτε. Δεν μπορέσα να τού άρνηθώ. Κάνε μου τώρα και σύ μιά χάρη: να είδοποίησης τὸ Μάνο (τόν Γρηγορίου) να έβη εδώ άμέσως.

— Δεν μπορώ να σας εξυπηρετήσω εγώ;

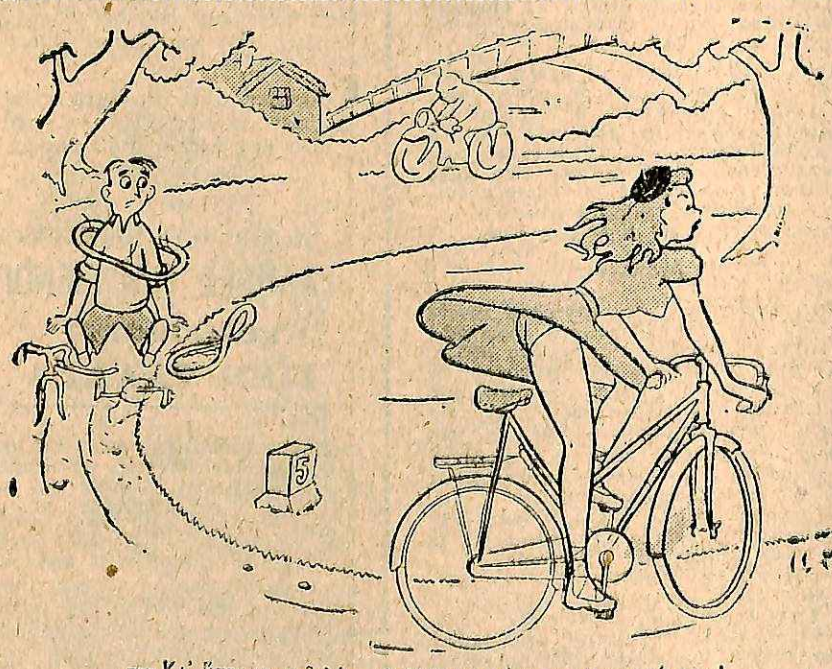
— Όχι. Ο Μάνος ξέρει τὸ σπίτι ενός χωροφύλακα που τόν είχα κοντά μου όταν ήμουν Πρόεδρος τής Βουλής και ζή τώρα φυματικός στην Κολλίθεα με τή γυναίκα του και τὰ έξη παιδιά του. Πρέπει να τού στείλω και τὰ τρόφιμα...

— Δεν κρατάτε τουλάχιστον μερικά φρέσκα αύγά;

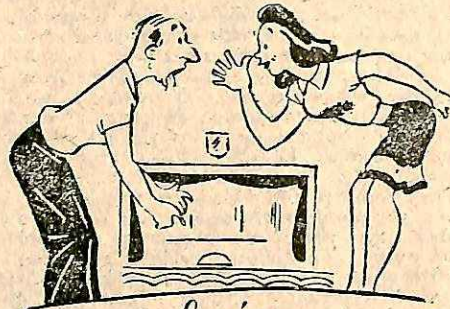
— Δεν μου χρειάζονται. Νομίζω πως ύπάρχουν στην κουζίνα λίγες... πατάτες.

Κι' όμως δεν υπήρχε, παρά λίγη μπουτά...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

— Κι' ύστερα σου λένε να βλέπης πάντοτε μπροστά σου!... (Από τὸ «Πήληρ»)

41 Κωμωδία μας

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΗΣ...ΑΥΤΟΧΕΙΡΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

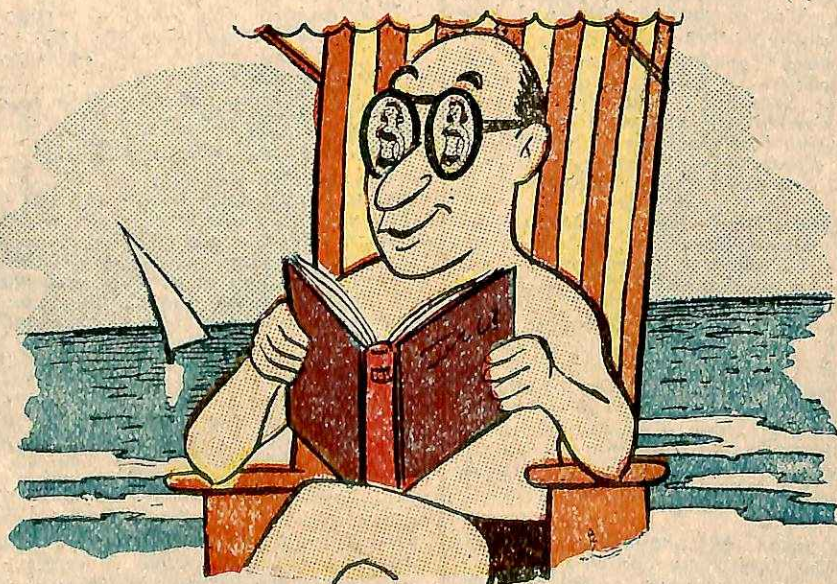
ΣΟΝΙΑ: Μία φτωχοντάρα κοπέλλα είκοσι δύο ετών, γλυχή σαν κρίνο, γοητευτική σαν λαβρεμπόρι κι επικίνδυνη σαν ποδοσφαιρικό μπάτς. **ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ:** Ένας κλασσικός τύπος μεσήλικος μουρντάρη, προζυμού πανταίος «προστατεύση» φτωχά και ζυμωρά κορίτσια. **Ο ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ:** Ένας ροδοκόκκινος και καλοζωισμένος άνθρωπος όπως όλοι οι ζαχαροπλάστες. **ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ:** Ένας μαντράχας όπως πολλά γκαρσόνια των συνοικιακών ζαχαροπλαστειών.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα μικρό συνοικιακό ζαχαροπλαστείο. Στο πιάτο από μπροστά τραπέζακι κάθετα η ΣΟΝΙΑ και γράφει ένα γράμμα).

ΣΟΝΙΑ (διαβάζοντας αυτά που γράφει): Κώστα. Αποφάσισα να πεθάνω κι' η αίτια, όπως ξέρεις, είσαι σύ. Τι να την κάνω άλλωστε τη ζωή χωρίς εσένα, χωρίς γονείς, χωρίς σπίτι, χωρίς υπόληψη, χωρίς τίποτα; Μά σ' αγαπώ πάντα. Κι' όσο κι' αν μουφταίξεις σε συγχωρώ. Σόνια. (Το διπλώνει στα τέσσερα κι' ύστερα ξεσπάει σε λυγμούς. Τ' αναφυλλητά συνταράζουν το καλλιγράμμο σώμα της. Κατόπιν ανοίγει την τσάντα της, παίρνει ένα μαντήλι, σκουπίζει τα μάτια της, ξαναβάζει το μαντήλι στην τσάντα, από την οποία βγάζει ένα σκονάκι, το ρίχνει στο ποτήρι με το νερό κι' ετοιμάζεται να το πιή, χωρίς να προσέξει ότι το γκαρσόνι παρακολουθώντας έμβροντο όλη αυτή τη σκηνή).

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Έεεε! (Μ' ένα πήδημα βρίσκεται κοντά της και της αρπάζει από τα χέρια το ποτήρι).

Που κυττάζει;...

ΣΟΝΙΑ (σπαρτακτική κραυγή): Άααααα! (Λιποθυμεί!).
ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Ωχ! φουρτούνες και λαυτάρες!

ΣΚΗΝΗ 2α

(Από την πόρτα προβάλλει τρομαγμένος το κεφάλι του ο κύριος Σταύρος).

ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι συμβαίνει εδώ μέσα; Τι φωνές είν' αυτές;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Δεν είνε τίποτα, κύριε. Το κορίτσι από δω λιποθύμησε.

ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ (κάνοντας μια άσπρατσια... εξερευνεί της Σόνιας, από κορυφή μέχρι ούλων): Και πώς λιποθύμησε το κορίτσι; (Πλησιάζει).

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Νά, θα τρώμαζε φαίνεται, που της βούτηξε το δηλητήριο μ' απ' τα χέρια.

ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ: Το δηλητήριο; Ποιό δηλητήριο; Τι δηλητήριο;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Ξέρω κι' εγώ τι δηλητήριο; Ένα σκονάκι ήτανε που το έριξε στο νερό και πήγε να το πιή...

ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ: Όστε θέλησε ν' αυτοκτονήσει το δούτυχο;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Εμ' τι άλλο;

ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ: Βρέ, βρέ, βρέ το καφερό. Τρέξε πιάσε μια βρεγμένη πετσέτα και στο μεταξύ εγώ θα προσπαθήσω να τη συνεφέρω. (Παίρνει στην αγκαλιά του τη Σόνια και της δίνει μερικά χαϊδευτικά χαστούκια. Το γκαρσόνι ξεροβήχει). Έδώ είσαι ακόμα εσύ; Γιατί δεν κάνεις αυτό που σου είπα; Έγώ βλέπεις πασχίζω να την συνεφέρω.

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Μά κάτι ξέρω κι' εγώ από... συνεφερίσματα! (Κάθεται, κοντά τους, αγκαλιάζει κι' αυτός τη Σόνια και συναγωνίζεται με τον κύριο Σταύρο ποιος θα την... συνεφέρει πρώτος).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Από μια πορτούλα που οδηγεί στο «έργοστάσιο» του ζαχαροπλαστείου, μπαίνει ο ιδιοκτήτης).

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Εί! Τι το κάνουμε εδώ; (Στο γκαρσόνι). Κι' εσύ, βρέ ζών, δε σέβεσαι το μαγαζί;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Μά τι βάζεις στο μυαλό σου, αφεντικό; Η κοπέλλα είνε λιποθυμισμένη.

ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ: Κι' εύτυχως δηλαδή που είνε μόνο λιποθυμισμένη, γιατί θα μπορούσε κάλλιστα να είνε και νεκρή!

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Χτύπα ξύλο, χριστιανέ μου! Μά τι έπαθε, τέλος πάντων;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Όσο γι' αυτό, αφεντικό, ρώτα την ίδια. Αυτό που ξέρουμε εμείς είνε ότι πήγε ν' αυτοκτονήσει μοναχή της.

(Η Σόνια αναστενάζει βαθεία).

ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ: Σοσσι! Σάμπως συνέχεται!

ΣΟΝΙΑ (μισανθρώνοντας τα μάτια της): Πού είμαι;

ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ: Ήσυχασε, παιδί μου. Βρίσκεσαι σε χέρια καλών ανθρώπων. (Τη χαϊδεύει).

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Μά γιατί, βρέ καλό μου κορίτσι, πήγες να κάνης τέτοια τρέλλα;

ΣΟΝΙΑ (σάν να μονολογεί): Είμει πολύ δυστυχισμένη... Είμαι ένα πραγματικό ανθρωπίνιο κουρέλι... Αγάπησα και προδόθηκα... Έμπλεξα μ' ένα παλάνθρωπο που με πλάνευε και με ξεγέλασε... (Κλαίει).

ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ (δυνατά): Βρέ, τον άτιμο! (Σιγά). Τύχη που την είχε ο μασκάρας να τον έρωτευε τέτοια κούκλα!

ΣΟΝΙΑ: Τώρα με θαρέθηκε και μ' έδιωξε... Οί γονείς μου δεν έχουν πια μάτια να με δούνε... Είμαι μια ντροπισμένη... Και είμαι μόνη... Και υποφέρω... Και πεινάω...

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Εί! όσο δα για το τελευταίο μη χολοσκάς. Θά βουλευτή ή κατάστασις. Κι' άμείως μάλιστα. (Στο γκαρσόνι). Πήγαινε, ρέ, να φέρης μια πάστα στο κορίτσι.

ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ: Έγώ την κερνάω.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Κράτα τα λεφτά σου, κύριε, και στο μαγαζί μου δεν περνάνε! (Κυττάζονται άπειλητικά).

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Έφτασεεε! (Ακουμπάει την πάστα στο τραπέζι. Παι να την πάρη ο κύριος Σταύρος, αλλά τον προλαμβάνει ο Ζαχαροπλάστης).

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Έλα, παιδάκι μου, έλα-κορίτσάκι μου. Φάε την παστούλα σου. (Την ταΐζει. Η Σόνια τρώει με βουλιμία. Στην τέταρτη όμως μπουκιά τινάζεται άπάνω, πιάνει με τα δύο της χέρια την κοιλιά της, κάνει μια φοβερή γκριμάτσα πόνου και σαριάζεται στο πάτωμα σαν κεραυνόπληκτη).

ΓΚΑΡΣΟΝΙ (σκύβοντας από πάνω της κι' εξετάζοντας την κοιλιά της και το σφυγμό της): Κύριε έλεσον! Πέθανε!...

ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ (έξαλλος στο ζαχαροπλάστη): Δολοφόνε! Τη γλυτώσαμε από στρουχνίνη και τη σκότωσες με... σκολατίνα!

Γ. ΓΙΑΝ.

Σπαρτιάτικα ανέκδοτα

Την ώρα της μάχης, ένας Σπαρτιάτης έτοιμαζόταν να βυθίση το ξίφος του στο στήθος ενός έχθρου.

«Έξαφνα όμως σάλπισε το «ανάκλητικό» κι' ο Σπαρτιάτης κατέβασε το ξίφος του και δεν σκότωσε τον αντίπαλό του.

Κάποιος που είδε τη σκηνή, τον ρώτησε το γιατί.

— Γιατί το καθήκον μου ήταν να υπακούσω στο βασιλέα μου, που διέταξε να σημάνη το ανάκλητήριο, απάντησε ο περθερικός πολεμιστής.

★ Κάποτε πήγαν στην Κιλικία, στο βασιλιά των Κιμερίων Λύγδαμ, πρέσβεις Σπαρτιάτες, για να συζητήσουν μαζί του για διάφορες υποθέσεις.

Ο Λύγδαμς όμως άργούσε να τους δεχτεί και στο τέλος τους μόνισε μ' έναν αυλικό του ότι είνε άρρωστος.

— Νά πής στο βασιλιά σου, απάντησαν τότε οι Σπαρτιάτες, ότι δεν ήρθαμε για να παλέψουμε, αλλά για να συνομιλήσουμε!

★ 'Ο σοφός νομοθέτης των Σπαρτιατών Λυκούργος συμβούλευε τους συμπατριώτες του:

— Ό Σπαρτιάτες, μην έκστρατεύετε συχνά κατά των έχθρών σας γιατί θα τους μάθετε να πολεμάνε!

— Μη φονεύετε τους έχθρους που τρέπονται σε φυγή. Αφήστε τους να νομίζουν ότι η φυγή είνε η μόνη τους σωτηρία, για να φεύγουν όταν σας αντικρύζουν και να μη πολεμούν!

Μαλλιά, πλάτη, μηροί, πόδια

ΚΑΜΜΙΑ γυναίκα δεν μπορεί να χαρή αληθινά κι' απόλυτα τη ζωή της πλάτς, τη θάλασσα, τον αέρα και τον ήλιο, αν δεν έχη συγχρόνως τη βεβαιότητα ότι προκαλεί την καλλίτερη δυνατή εντύπωση με το παρουσιαστικό της. «Ας ιδούμε λοιπόν πώς θα καλλιτερέψετε την εμφάνισή σας και πώς θα κρύψετε τα φυσικά ελαττώματά σας που δεν μπορούν να διορθωθούν.

Ξέρετε, βέβαια, ότι τα μαλλιά γίνονται σαν σπουτιά, όταν τα μουσκεύη ή θάλασσα. Για να τα προφυλάξετε, ο μόνος τρόπος είνε να φορέτε μια εφάρμοστη ελαστική σκούφια. Από πάνω, τη σκεπάζετε μ' ένα τετράγωνο χρωματιστό τουρμπάνι από βαμβακερό ύφασμα, δεμένο ψηλά στο μέτωπο.

Μετά το μπάνιο, βγάζετε τη σκούφια και τινάζετε τα μαλλιά σας. Ο αέρας κι' ο ήλιος τους κάνουν πολύ καλό. Πριν απ' το λούσιμο, τρίβετε το δέρμα του κεφαλιού με λίγο ζεστό λάδι ή με βαζελίνη για να μη στεγνώσουν οι τρίχες απ' τη θάλασσα.

«Ένα ωραίο σάλι κρύβει τους λεκέδες της πλάτης και την προφυλάσσει από τον ήλιο...

«Έχετε υπ' όψιν σας ωστόσο ότι ο υπερβολικά ζεστός ήλιος βλάπτει το τριχωτό δέρμα.

Η πλάτη είνε το αδύνατο σημείο πολλών γυναικών. Γιατί έχει συχνά λεκέδες και σημάδια, ακόμη κι' όταν το υπόλοιπο δέρμα είνε ολοκάθαρο. Σ' αυτή την περίπτωση, τη σκεπάζετε μ' ένα ωραίο σάλι, που την προφυλάσσει συγχρόνως κι' απ' τον πολύ ήλιο. Προηγούμενος όμως, αφιάνετε λίγα λεπτά την πλάτη σας στον ήλιο, κι' έτσι θα δήτε πολύ γρήγορα ότι δεν θα σας χρειάζεται πια το σάλι, γιατί το δέρμα της πλάτης σας θα πάρη ένα όμοιομορφο χρώμα.

Νά και μία γυμναστική άσκηση πολύ ωφέλιμη για την πλάτη και τους ώμους: Ξαπλώνετε μπρούμυτα, με τα χέρια σας λογισμένα και τις παλάμες στο ίδιο επίπεδο με τους ώμους σας. Ανασηκώστε έπειτα το σώμα σας, φέρνοντας το στήθος προς τα εμπρός και το κεφάλι προς τα πίσω. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέσι. Επαναλαμβάνετε 5 φορές.

«Ας έρθουμε τώρα στους μηρούς. Η συγκέντρωση λίπους στο μέρος αυτό του σώματος είνε

«Όταν οι μηροί είνε παχείς, προτιμάτε τις «φουφούλες» κι' όχι το εφάρμοστο μαγιό.

«Όταν οι πόδια είνε παχιά, προτιμάτε τις «φουφούλες» κι' όχι το εφάρμοστο μαγιό.

«Υπάρχει άλλωστε κι' ένας παράγων, που παίζει σημαντικό ρόλο. Ωριμένοι λεπτοί οργανισμοί δεν ανέχονται το άποτομο και δυνατό χτύπημα του κρούσματος, μετά το σχετικά χλιαρό νερό της θάλασσας.

«Αριστερά: Άσκησις του ποδιού με το ποδόμυο. Δεξιά: Άσκησις του τένοντος του πέδατος μ' ένα βουναλάκι από άμμο.

νε πολύ αντιαισθητική. Διακρίνεται δε περισσότερο, όταν το μαγιό είνε εφάρμοστο. «Αν λοιπόν έχετε τέτοια σωματική διάπλασι, προτιμάτε τις «φουφούλες», σαν αυτή που δείχνει η εικόνα μας. Έννοείται ότι το είδος αυτό του μαγιού ταιριάζει εξ ίσου καλά και σε γυναίκες με λεπτούς μηρούς.

«Υπάρχει όμως και μία άσκηση, που περιορίζει το υπερβολικό πάχος των μηρών: Στέκεσθε με τα πόδια λίγο ανοιχτά, με την πλάτη ολόσιμα και τα χέρια κρεμασμένα στα πλευρά σας. Έπειτα πηδάτε λίγο κι' άμέσως λυγίζετε τα πόδια σας, παίρνοντας μια στάσι σαν να κάθεσθε σ' ένα χαμηλό σκαμνί. Η άσκηση αυτή πρέπει να γίνεται ζωηρά και να επαναλαμβάνεται 6 φορές την ημέρα.

Τις άρες που περνάτε στην άκροθαλάσσια, μπορείτε ν' ασχοληθίτε λίγο και με τα πόδια σας. Σκεφθήτε ότι είνε η μόνη περίπτωση που σας βλέπει όλος ο κόσμος ξυπόλυτη. Πρέπει λοιπόν να ναι τα πόδια σας περιποιημένα. Μην άμελητε το πεντικιούρ σας, μία φορά τη βδομάδα το λιγώτερο. «Αν μεταχειρίζεσθε βερνίκι για τα νύχια των ποδιών σας, μην ξεχνάτε ότι τρώγεται γρήγορα

απ' την άμμο κι' ότι πρέπει να το διορθώνετε άμέσως.

Για να γυμνάσετε το τόξο του πέδατος, φτιάχνετε ένα βουναλάκι από άμμο και το αγκαλιάζετε δολογυρά με τα πόδια των ποδιών σας, φέρνοντας τα δάχτυλα όσο το δυνατόν προς τα μέσα. Έτσι, έξασκούνται οι μύς του πέδατος και του αστραγάλου.

Και μία άλλη διασκεδαστική άσκηση: Βάζετε καταγής ένα χαρτί, το πατάτε στην άκρη με το ένα πόδι σας, πιάνετε ένα μολύβι ανάμεσα στο πρώτο και στο δεύτερο δάχτυλο του άλλου ποδιού σας και τραβάτε μ' αυτό παρόλληλες γραμμές πάνω στο χαρτί, όσο το δυνατόν κοννότερα τη μία με την άλλη. Όταν έξασκηθήτε αρκετά, γράφετε και κύκλους με το μολύβι.

Για να γυμνασθή ολόκληρο το πόδι σας, απ' το γόνατο ως τα δάχτυλα, ξαπλώνεσθε ανάσκελα, λυγίζετε το ένα γόνατο ως το στήθος σας και πιάνετε σφιχτά τον αστραγάλο με τα δύο σας χέρια. Έπειτα κάνετε ένα δυνατό μασάζ, ανεβαίνοντας σιγά-σιγά ως το μηρό.

«Έχει επικρατήσει — όχι μόνο στο γυναικόκοσμο αλλά και στους άντρες — η συνήθεια να κάνουν ντους με γλυκό νερό, μετά το θαλάσσιο μπάνιο. Αυτό είνε, βέβαια, από μιας απόψεως ωφέλιμο για το δέρμα, που ενδέχεται να παρουσιάξη ευαισθησία στο αλάτι. Απ' το άλλο μερος όμως, για να φέρη όλη την ευεργετική του επίδραση ένα θαλάσσιο μπάνιο, πρέπει να μείνουν πάνω στο σώμα τα συστατικά του θαλασσινού νερού και ν' απορροφηθούν σιγά-σιγά απ' το δέρμα. Άλλοι λοιπόν υποστηρίζουν ότι πρέπει να γίνεται ντους, κι' άλλοι όχι. Διαλέγετε ό,τι απ' τα δύο προτιμάτε.

«Υπάρχει άλλωστε κι' ένας παράγων, που παίζει σημαντικό ρόλο. Ωριμένοι λεπτοί οργανισμοί δεν ανέχονται το άποτομο και δυνατό χτύπημα του κρούσματος, μετά το σχετικά χλιαρό νερό της θάλασσας.

Υπνέτρια με «καλές συστάσεις»

Οί νοικοκυρές έχουν δύο μεγάλα βάσανα: Να κάνουν τα ψώνια το σπίτι και να συγκρατούν στον ίδιο δρόμο την υπνέτριά τους. Η υπνέτρια κατανόησε σήμερα μεγάλο δράμα. Όλοι γκρινιάζουν ότι είναι φτωχή, μα ελάχιστοι αποφασίζουν να αντιμετωπίσουν τίμια τη ζωή και να παλέψουν με τις κακοτυχίες της. Φτάσαμε στο σημείο να σκεφτόμαστε ότι τη γυναίκα μας μπορούμε στο κάτω κάτω της γραφής να την χωρίσουμε. Το δόλωμα του γάμου είναι το καλλίτερο για να αλιεύσουμε νέα σύζυγο. Μα η υπνέτρια άμα δυσχεραστήθηκε και σου φύγει, τότε είσαι χαμένος άνθρωπος.

Οί αστυνομικοί που ξέρουν καλλίτερα από κάθε άλλον πρόσωπα και πράγματα, μας ανέφεραν μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα.

— Συνήθως όταν μια οικογένεια έχει ανάγκη υπνέτριας, μας ανέφερε ο υπαστυνόμος κ. Ν. Χειλάς, καταφεύγει σ' ένα μερτικό γραφείο για να βρη όσο, όσο μίαν άλλη. Υπάρχουν ένα σωρό τέτοια γραφεία στην Αθήνα. Υπάρχει ακόμη και «Σύλλογος Υπνέτριών». Άλλα οι πληροφορίες, που σας δίνουν για το παρελθόν του «κελεπουριού» που προσλαμβάνετε, είναι πολύ υπερδεμένες. Κάθε υπνέτρια, καλή και κακή, έχει τα συστατικά γραμμάτια της. Συνήθως όμως εκείνες που φεύγουν από τα σπίτια είναι οι κακές υπνέτριες. Και φυσικά για να βρουν πάλι δουλειά, φτιάχνουν ένα πιστοποιητικό στον εαυτό τους και το υπογράφει μια φίλη τους, που βεβαιώνει ότι την είχε στην υπνέτριά της, ότι αναγκάστηκε να την αποχωρίστη, γιατί θα πήγαινε ταξίδι, είτε ακόμη και γιατί δεν ήταν τόσο ανήλικη τα οικονομικά του σπιτιού. Εκτός όμως απ' αυτές τις κακότυχες απλώς υπνέτριες, υπάρχουν κι άλλες που είναι πραγματικοί διαβόλοι. Άρκετες απ' αυτές τις γυναίκες ανήκουν σε διάφορες σπείρες διαρρηκτών και λωποδυτών. Είναι εξαιρετικά περιποιημένες, όμορφες κι έχουν καλούς τρόπους. Και να τί έπαθε μια φορά ένας πλούσιος έμπορος.

Ο άνθρωπος αυτός ζούσε με τη γυναίκα του και το παιδί του. Είχε μια δασκάλα για το μικρό που τον έβγαζε κι όλας περίπατο, μια υπνέτρια και μια μαγειρίσσα. Μα έπεσε ξαφνικά... περονόσπυρος στο σπίτι και, η μία μετά την άλλη, όλες τους έγκοιτελιναν. Τρελλοί από την απελπισία τους, κατέφυγαν τότε στις μικρές αγγελίες των εφημερίδων και αφού είδαν μερικές νέες που ζητούσαν δουλειά, κατέληξαν στην πιά σελήνη και στην πιά νοικοκυρεμένη απ' όλες.

— Η πρώτη κυρία μου έχει τον τάδε αριθμό τηλεφώνου. Μπορείτε να την πάρετε και να μάθετε για μένα. Πραγματικά, ο έμπορος, από περιέργεια, ζήτησε την κυρία αυτή στο τηλέφωνο. Πληροφορήθηκε τότε ότι θα έπαιρναν στο σπίτι τους «ένα κομμάτι μάλαμα», «μια χρυσόχαρα» μια «που είχε στόμα και μιλιά δεν είχε».

Την προσέλαβαν φυσικά με μεγάλο ένθουσιασμό. Και τις πρώτες μέρες πραγματικά δεν μετανόησαν. Τρεις ημέρες μόνο είχε στο σπίτι και τους είχε τόσο σκλαβώσει, ώστε αυτή πιά διηθύνε τα πάντα. Η κυρία της, ένθουσιασμένη, της παρέδωσε όλα τα κλειδιά.

— Επί τέλους θα ησυχάσω. Βρήκα τον άνθρωπο που μου χρειαζότανε!... είπε στον άντρα της μ' ανακούφιση.

Μα μονάχα δύο μέρες ησυχάσε. Γιατί ένα πρωί, η όμορφη Αθηνά δεν παρουσιάστηκε. Πουθενά. Μάταια την έζητησαν παντού. Είχε ανοίξει η γη και την είχε καταπιεί. Είδαν ακόμη με κατάνηξη ότι το σπίτι είχε αδειάσει κυριολεκτικά απ' όλα τ' ασπικά, από ότι ήταν δυνατό να μετακομιστή χωρίς πολλή φασαρία.

Κάλεσαν φυσικά την αστυνομία, που δεν άργησε να ανακαλύψει το περίφημο «κελεπουρί» και την λωποδυτική παρέα του. Έπιασε ακόμη και την πρώην κυρία της υπνέτριας, που ήταν κι' αυτή μέλος της σπείρας, έκανε την άριστοκρατίσασα κι' η δουλειά της ήταν να δίνει πιστοποιητικά και να απαντά στα τηλεφωνήματα των ενδιαφερομένων.

Να επίσης τί έπαθε φίλος υπαστυνόμος με το δικό του «κελεπουρί»: Ένα βράδυ, γυρίζοντας στο σπίτι του, κατάκοπος απ' τη δουλειά του βρήκε τη γυναίκα του να κλαίει. Ταράχθηκε, τη ρώτησε τι συμβαίνει και δεν άργησε να πληροφορηθεί ότι έλειπαν από την κοσμηματοθήκη ότι είχε και δεν είχε η γυναίκα του. Όλα τα κοσμήματα της είχαν κάνει φτερά.

Εκείνη την ημέρα είχε και έξοδο η υπνέτρια τους. Τότε βρέθηκαν στη δύσκολη θέση να την περιμένουν μέχρι να γυρίσει. Αν ως το πρωί δεν γύριζε, έπρεπε ο αστυνομικός πιά να έχη τον λόγον. Να κανη τις αναζητήσεις του. Για να περάσει η ώρα έφαγε παντού, κύτταζε μπήρες πουθενά υπήρχαν ίχνη διαρρήξεως, μα τίποτε. Το κομμάτι είχε ανοιχτή με το κανονικό κλειδί του. Απογορευμένος, κάθισε κι' αυτός απέναντι στη γυναίκα του και περιμένε τον έρχομό της υπνέτριας τους...

Λίγο πριν από τις δύο ακούστηκε ο θόρυβος αυτοκινήτου. Έπειτα φωνές και γυναικεία γέλια, μερικά γαλλικά κι' αγγλικά της κακιάς ώρας κι' η εξόπορτα άνοιξε.

— Έρχεται! φώναξε μ' ανακούφιση η γυναίκα του αστυνομικού.

Πράγματι, ήταν εκείνη. Εμφάνισαν κινηματογραφική, μοιραίως γοήσεως και ύψος εκατομμυριούχου. Μα εκείνο που έκανε κατάνηξη στους συζύγους ήταν ότι η νέα φορούσε όλα τα χαμένα κοσμήματα!

— Πώς τόλμησε και τα πήρες; της φώναξε η κυρία της.

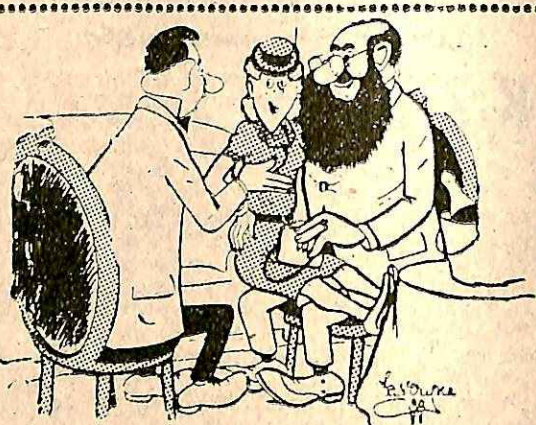
— Δεν με εμπιστεύεστε; διαμαρτυρήθηκε με απλότητα εκείνη. Άλλωστε κι' εγώ δεν έχω ψυχή!...

Δεν βάστηα στον πειρασμό να μνη τα πάρω και να τα φορέσω!

Την έδιωξαν φυσικά. Μα τώρα έχουν μετανιώσει, γιατί χωρίς υπνέτριά τραβούν κυριολεκτικά το διάβολό τους.

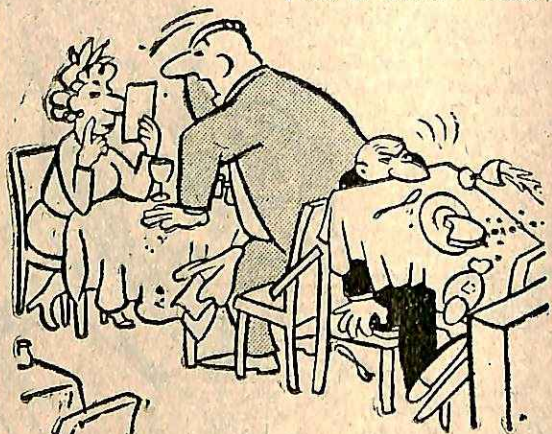
Το πρόβλημα των υπνέτριων είναι φοβερό. Υπάρχουν βέβαια καλές και τίμια εργαζόμενες κορίτσια. Μα είναι και κατ' «κελεπουρία» που, άμα σου τύχουν, ποσπότερο είναι να διαλύσεις μόνος το σπίτι σου.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

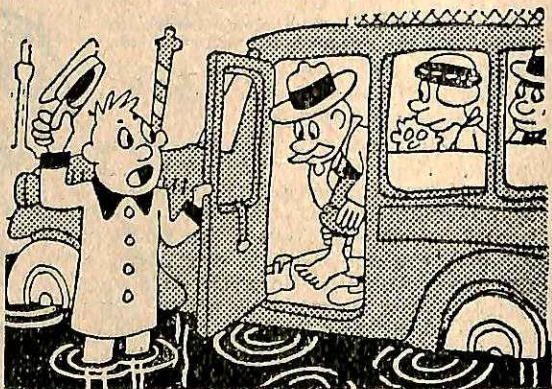

ΕΡΩΣ ΜΕ ΔΙΕΡΜΗΝΕΑ

— Λέει πως σας βρίσκει πολύ ωραία και ρωτάει αν θα θέλατε να ζήσετε μαζί του στο Βελουχιστάν!... (Από το «France - Hebdo»)

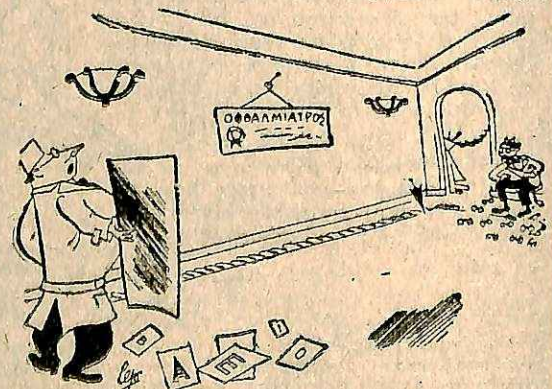

— Βρέ να πάρη η όργη!... Ξέχασα ότι είχα γραφείο σήμερα τ' απόγευμα!...

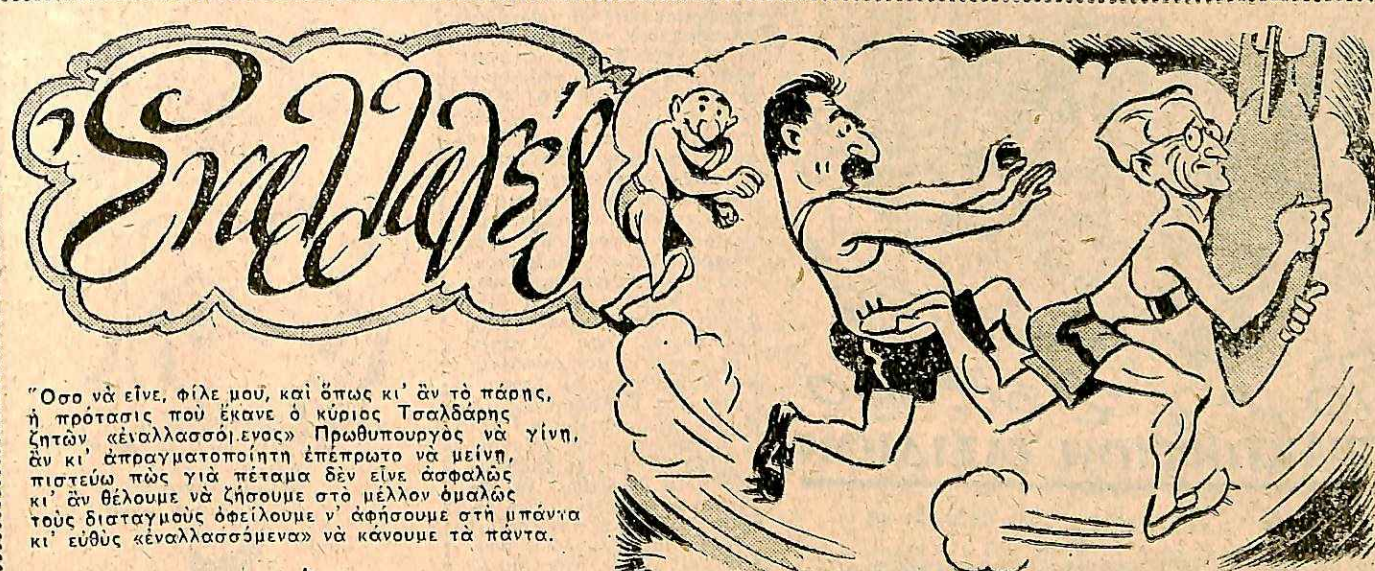

ΚΟΥΛΕΡ ΛΟΚΑΛ

— Βενετία!... Κυρίες και κύριοι κατεβήτε!... (Από το «Marius»)

— Αυτό το διαβάσετε;
— Τί είπατε;
— Πουλάρω και ακουστικά δόγανα!... (Από την «Presse»)

«Όσο να είναι, φίλε μου, και όπως κι' αν το πάρεις, η πρότασις που έκανε ο κύριος Τσαλδάρης ζητών «εναλλασσί» εγός» Πρωθυπουργός να γίνη, αν κι' απραγματοποίητη έπρεπε να μείνη, πιστεύω πως για χέταμα δεν είναι ασφαλώς κι' αν θέλουμε να ζήσουμε στο μέλλον δυαλώς τους διαταγμούς οφείλουμε να αφήσουμε στη μπάγια κι' εύθως «εναλλασσόμενα» να κάνουμε τα πάντα.

Μέσ' στη ζωή να γίνονται, τα πάντα εναλλάξ. Τον ένα χρόνο έξιπυρος, τον άλλο χρόνο βλαξ πράγμα που, όπως ξέρετε, σημαίνει, ωρισμένως, τον ένα χρόνο ανυπαντρός τον άλλο παντρεμένος! Κι' όταν ο βλαξ τη θέσι του θα την παραχωρήση ο έξιπυρος απλυστάτα θα σπύση να χωρίση!

Πολύ σπουδαίο σύστημα είν' η εναλλαγή. Γι' αυτό ως εναλλάσσονται τα πράγματα στη γη και, είτε κατά βούλησιν ή έστω διά νόμου, γραμμή να εναλλάσσεται κι' η βόμβα του ατόμου!

«Όλοι εναλλάξ στα χέρια μας, παιδιά, να την κρα- (τάμε) κι' όλοι να την χαίρομαστε, αν και πολύ φοβόμαι πως, αν θα μεταβάρουμε τη βόμβα σε ακυτάλην, μέσα στα χέρια κάποτε θα γαντζώθω του Στάλιν! Μ' απ' την... ασηρημάδα του η βόμβα θα του πέση και τότε... συχωράτε με και ο Θεός συχωρέσει!»

Παντού ως γίνη γρήγορα εναλλαγή μεγάλη. Με πέτρες να εναλλάσσεται το ρούζι του μπακάλη που τράχωμο — αλλοίμονο! — μέσ' στα σακκιά (φαντάζει) κι' άπειρος δυσκολώτερα κι' από τις πέτρες βράζει!

Εναλλαγή να γίνεται στην ύλη και στο πνεύμα. Να κανη και η Πάουερ εναλλαγή στο ρεύμα. Κι' έτσι να είναι, φίλοι μου, — το λέω αυτό στα ίσα — τη μία νύχτα έρεος, την άλλη νύχτα... πίσσα και μια έλπιδα νάχουμε και κάποια υποψία ότι θα δούμε κάποτε και λίγη φωταφία!

Εναλλαγές άμετρες ως γίνουν έξ' άπίνης. Κι' εσύ εναλλασσόμενος οφείλεις πιά να γίνης και πότε νάσαι άπινλος και πότε... Μαρκεζίνης! Άλλοτε νάσαι κούτσουρο και άλλοτε φωστήρας. Ν' άποκοιμίσαι Δήμαρχος και να ξυπνάς κλητήρας. «Η — πράγμα που άφάνταστα συμφέρει και 'στο (Κράτος) — να πέφτης θεονήστικος και να ξυπνάς χορτάτος!»

Πρέπει να γίνης εναλλάξ αγροίκος και ιππότης. Να είσαι και δασίλογος, αλλά και πατριώτης! Να είς' εναλλασσόμενος Όθελλος και Ιάγος. Πολύ σπουδαίος Δον - Ζουαν και... χυλοπιττοφάγος! Κι' αν βες μοντέρνος άνθρωπος κι' εσύ να θεωρήσαι, να είσαι και υπάλληλος και... φάντασμα να είσαι!

Ναί!, πρέπει εναλλασσόμενος να γίνης, ωρισμένως και πότε νάσαι άμόρφωτος και πότε μορφωμένος. Να είσαι σνόμπ ενίοτε και πότε νάσαι βλάχος. Άλλοτε νάσαι λόγιος και άλλοτε... πυγμαίος! Να είσαι μέν φιλόσοφος, μα νάσαι και άχμάρης και πότε νάσαι κόσμιος και πότε... Κουλουμβάκης!

Να εναλλάσσεται κι' εσύ, όπως ο κόσμος όλος. Πότε να είσαι δίκαιος, πότε να είσαι... Σβώλος! Να βλέπης και στον ύπνο σου, δόλοθος να κοιμάσαι. Πότε να είσαι ελκρινής και πότε... Ούλεν νάσαι που υποστηρίζει πάντοτε πάρα πολύ πεισιμόνος πως οι βροχές δεν πέφτουνε στη λίμνη Μαραθώνος!

Εναλλαγές ως γίνονται σε όλους και σε όλα. Πότε λουλούδια να κρατάς και πότε πολυδόλα. Άλλοτε νάσαι φλογερός κι' άλλοτε νάσαι κρύος. Και νάσαι διαδοχικός και Κύρος και... Δ α ρ ε ί ο ς!

Ίότε να είσαι σπάταλος και πότε οικονομός. Άλλοτε μικροπώλης κι' άλλοτε άστυνομός! Πότε να είσαι φλογερός, πότε βουδός σαν τάφος. Και άλλοτε παγωτατζής κι' άλλος... ευθυμονόρας! (φως)

Πρέπει να έχη εναλλαγές ο βίος μας έτούτος. Να εναλλάσσεται διαρκώς η φτώχεια και ο πλούτος κι' έτσι, χωρίς να κουρασής, χωρίς να βολεδής, εσύ να γίνης ζαπλουτός κι' ο Άλφ Χαν... πατίρας!

Ρωμαιοί νάσαι κάποτε και πού και πού Άμλέτος. Πότε να έχης γκόμμενα και πότε νάσαι σκίτσος! Άλλοτε νάσαι βέβαιος κι' άλλοτε να πλύνεται. Πότε νάσαι φιλόσοφος και πότε... Χέλιμης νάσαι και, θελοντας άγαπήτος απ' όλους μας να γίνης, να βάζης φόρους μοναχά κι' αυξήσεις να μη δίνης!

Για μια βδομάδα κύριος, για μια βδομάδ' αλήτης. Πότε να είσαι άστεγος και πότε ιδιοκτήτης και μ' άλεπούς κατασιτίζε, που σφόδρα θα την ψέξω, να θέλεις τον νοικάρη σου να τον πετάξης έξω.

Να είσαι σύζυγος πιστός, μα νάσαι και μουντάρης. Άλλοτε νάσαι νευρικός και άλλοτε... Τσαλδάρης που, έχοντας επίγνωση βεθαίως στην άξία του, μπορεί να σκάση γαίδαρο με την άταραξία του!

Να είσαι κι' ευπόλητος, να είσαι και ρεζίλης. Πότε άρνιον άκακον, πότε... Τουρκοδασίλης! Πότε να είσαι θήραμα και πότε κυνηγός. Οτε να είσαι ήσυχος, κι' ότε... Πρωθυπουργός! Κι' ενώ τις αντιρρήσεις σου συχνά θα διαδίδης, στο τέλος να υπερδεύσαι όπως ο Διομήδης!

Πρέπει τη μονιμότητα να δώξης πύξ και λάξ κι' όλα να εναλλάσσονται καθώς σου το ξανάπα. Κι' έτσι και για τους στίχους μου να πετούν εναλά (λάξ) βροχή συγχαρητήρια και σύννεφο ή φάππα!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

11

Όταν οι ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΕΣ 'αγαπούν'

Πρωτότυπα ινδικά μαρτύρια

Οι ανατολικοί λαοί είχαν πάντα γόνιμη φαντασία στην ανακάλυψη μαρτυρίων. Οι Ινδοί μαχαραγιάδες, ειδικότερα, μπορούν να καυχήθουν ότι το ρεκόρ σ' αυτό το ζήτημα.

Ένα από τα φοβερότερα μαρτύρια ήταν εκείνο που έπενεσε ο πρίγκιπας του Μπαχαίρ για να τιμωρήσει την απιστία της 'Ιρα, της πιο αγαπημένης από τις γυναίκες του. Είπε γνωστό με το όνομα «μαρτύριο των χιλίων δελονιών».

Η 'Ιρα καταγόταν από την παλιά φυλή των Τελογγκού, που οι γυναίκες της φημίζονταν για την ομορφιά τους και τη συμμετρία της σωματικής τους διαπλάσεως. Η παράδοσις την παριστάνει σαν αϊθέριο πλάσμα! Είχε την απαλότητα των σχηματισμών της Μαΐα, της συζύγου του θείου Βράχμα και την ακατανίκητη γοητεία της Λακμύ, της συζύγου του Βισού. Μάμεσα στην ψυχή της είχε φωλιάσει η Μπαβανί, η σύζυγος του Σίβα, με τα ήδυπαδη ένστικτα και τους ανικανοποίητους πόθους. «Φωτιά που δεν σβύνει» την αποκαλεί ο ποιητής Καλιντάσα.

Η 'Ιρα είχε αγαπήσει στην αρχή τον πρίγκιπα του Μπαχαίρ κι' είχε γοητευθεί από την πολυτελή ζωή που περνούσε μέσα στο παραμυθένιο ανάκτορό του.

Μά η φλογερή ιδιοσυγκρασία της δεν ήταν από κείνες που μπορούν να ικανοποιηθούν εύκολα. Καί, μία μέρα, τα διαμάντια, τα μαργαριτάρια κι' η αφοσίωσις του συζύγου της την κουράσαν. Τί αξία είχαν όλ' αυτά μπροστά στον πελώριο πόθο για αγάπη που ένοιωθε μέσα

Η ομορφιά μαχαράνη δεν έδειχνε καμιά συγκίνηση για τον θάνατο των φίλων της στη λίμνη με τους κροκοδείλους...

στην ψυχή της;

Από τότε, η 'Ιρα άρχισε ν' αναζητά την αγάπη παντού όπου μπορούσε να την βρει: στους αλικούς, με τις χρυσοκέντητες στολές, που περιστοιχίζαν το σύζυγό της και στους υπηρέτες των σταύλων και των θηριοτροφείων του, στους αψηλές και τους τραγουδιστές, που την έβελαν με τις μελωδίες τους και στους γεροδεμένους δαστάζους, που σήκωναν πάνω στους ώμους τους το καταστόλιστο με πολύτιμα πετράδια φορείο της.

Καθένα απ' αυτά τα ειδύλλια της τελείωνε με μία τραγωδία. Ο άνθρωπος που της έδινε τη χαρά χανόταν κρυφά μία μέρα. Άλλοτε τον εύρισκαν με το κεφάλι κομμένο, άλλοτε καρφωμένο μ' ένα βέλος πάνω στο ξύλο μιας πόρτας κι' άλλοτε οι άνθρωποι του παλατιού διηγόνταν με φρίκη πως είχε παραπατήσει ταχα κι' είχε πέσει μέσα στη λίμνη με τους κροκοδείλους ή πως είχε κατασπαράχτη από τα θηρία του θηριοτροφείου.

Όλοι ήξεραν, ωστόσο, πως δεν υπήρχε κανένα μυστήριο σ' αυτούς τους θανάτους. Εκείνος που τους διάταζε δεν ήταν άλλος από το μαχαράγια του Μπαχαίρ, που, άργα ή γρήγορα, μάβαινε ποιος ήταν ο καινούργιος ευνούχος της γυναίκας του.

Μά δεν πείραζε ποτέ την 'Ιρα. Η επιείκεια κι' η συγγνώμη του γι' αυτήν ήταν ανεξάντλητες.

Όσο για την ομορφιά μαχαράνη, δεν έδειχνε καμιά συγκίνηση γι' αυτούς τους θανάτους. Κι' αναζητούσε αμέσως τον άνθρωπο που θ' αντίκριστούσε το χαμένο φίλο της. Ένα καινούργιο ειδύλλιο άρχιζε τότε. Κι' ήταν αυτό το ειδύλλιο το προίμιο μιας τραγωδίας, που θα ξετυλιγόταν σε λίγο, έπειτα από μερικές ώρες, μερικές μέρες ή μερικές δεκαετίες...

Αυτό το παιχνίδι του έρωτα και του θανάτου παιζόταν από τρία χρόνια στα ανάκτορα του μαχαράγια του Μπαχαίρ. Μά, μία μέρα, ο Χάλα, ο πρώτος κι' ο πιστότερος από τους συμβούλους του, παρουσιάστηκε μπροστά του και του είπε:

— 'Η άτιμία ήταν ως τώρα μέσα στο παλάτι σου. Άλλα χώθηκε πιά και μέσα στην ψυχή σου και καμιά δύναμις δεν θα μπορέσει να τη βγάλει ποτέ από κεί. Γιατί ο άνθρωπος που συγχωρεί την άτιμία είναι κι' ο ίδιος άτιμος.

— Έχεις δίκιο, πιστέ μου Χάλα, απάντησε ο πρίγκιπας του Μπαχαίρ. Μά πρέπει πρώτα να εξαγνισθής για τώ

προσβλητικά λόγια που πρόφεραν τα χείλη σου μπροστά μου. Σ' άφηνω να διαλέξεις μόνος σου την ποινή που σου ταιριάζει.

Ο Χάλα γονάτισε τότε και φίλησε πρώτα τις άκρες των ποδιών, έπειτα τα γόνατα και στο τέλος τα χέρια του μαχαράγια. Έφυγε κατόπιν, κατέβηκε τις σκάλες του παλατιού και πήγε στο μέρος της αλλής όπου βρίσκονταν τα άγρια θηρία.

Ο άρχηγος των θηριοδασμαστών τον ρώτησε τι επιθυμούσε.

— Άνοιξε μου την πόρτα του θηριοτροφείου, απάντησε ο Χάλα. Πρόσβαλα τον κύριο μου κι' αυτός, μεγαλόψυχος όπως είναι, μ' άφησε να διαλέξω μόνος μου την ποινή του θανάτου που μου ταιριάζει για να εξαγνισθώ για το έγκλημά μου. Έκαμα την έκλογή μου.

Ο άρχηγος των θηριοδασμαστών του άνοιξε τότε την πόρτα του θηριοτροφείου κι' ο Χάλα προχώρησε με σταθερό βήμα στο έσωτερικό. Τα θηρία ώρμησαν άμέσως εναντίον του και τον κατασπαράξαν.

Ο πρίγκιπας του Μπαχαίρ θρήνησε το θάνατο του πιστού συμβούλου του κι' έκαμε τη σκέψη πως δεν επιτρεπόταν πιά ν' αναβάλει την τιμωρία της απιστίας 'Ιρα, που είχε κάνει την καρδιά του να πονέει τόσες φορές.

Μά όλα τα είδη μαρτυρίων θανάτων που ήξερε κι' όλα όσα του πρότειναν οι σύμβουλοί του του φάνηκαν τιποτένια μπροστά στο μέγεθος της ατιμίας της 'Ιρα. Κι' επιπλέον τότε το «μαρτύριο των χιλίων δελονιών».

Την ώρισμένη μέρα μία μεγαλόπρεπη γιορτή συγκέντρωσε όλους τους προύχοντες του Μπαχαίρ στο παλάτι του πρίγκιπα. Όλες οι γυναίκες του βρίσκονταν κι' αυτές εκεί. Η μόνη που έλειπε ήταν η 'Ιρα.

Σε μία στιγμή, μερικοί μισόγυμνοι υπηρέτες φάνηκαν στην πόρτα της αίθουσας. Κρατούσαν στους ώμους τους ένα σιδερένιο κρεβάτι. Μία γυναίκα ήταν ξαπλωμένη πάνω σ' αυτό: η ομορφιά 'Ιρα.

Οι υπηρέτες έκαμαν τώ γύρο της αίθουσας και κατόπιν απόβησαν το κρεβάτι μπροστά στο θρόνο του μαχαράγια.

Όλοι πρόσεξαν τότε πως δεν έμοιαζε με τα συνηθισμένα κρεβάτια. Τα πόδια του ήταν πολύ ψηλά, ώστε ένας άνθρωπος μπορούσε να κυκλοφορή ελεύθερα κάτω απ' αυτό. Στο μέρος της σκάρας είχε μόνο τρία σίδηρα, ένα στα κεφάλι, το δεύτερο στα χέρια και το τρίτο στα πόδια. Αυτά συγκρατούσαν το σώμα της 'Ιρα. Γερονί πέτινοι ιμάντες έδεναν τα μέλη της πάνω στα σίδηρα του κρεβατιού, έτσι που της ήταν αδύνατο να κάνει την παραμικρή κίνηση.

Σ' ένα νεύμα του μαχαράγια, παρουσιάστηκε ο δήμιος. Δύο βοηθοί του, που τον ακολουθούσαν, κρατούσαν στα χέρια τους ό ένας ένα χρυσό σφυράκι κι' ο άλλος ένα μεγάλο μαξιλάρι με αναρίθμητες καρφίτσες, που ήταν κι' αυτές ολόχρυσες.

Ο δήμιος πήρε τώ σφυράκι στα χέρια του κι' άρχισε να καρφώνει μια-μια τις καρφίτσες πάνω στο γυμνό σώμα της 'Ιρα.

Η 'Ιρα χαμογέλουσε. Ήξερε πως έπρόκειτο να πεθάνει. Κι' ήθελε να πεθάνει περήφανα, χωρίς να δείξη την παραμικρή δειλία.

Άλλα, σιγά - σιγά, τώ χαμόγελο χάθηκε απ' τα χείλη της και χοντρές σταγόνες ιδρώτα άρχισαν να κυλούν πάνω στο όμορφο πρόσωπό της, που είχε πάρει πιά μιά έκφρασις απεριγράπτης αγωνίας.

Οι καρφίτσες που της καρφώνει ο δήμιος δεν ήταν πιά ανώδυνες όπως πρίν. Κάθε μία φλόγιζε τώρα τις σάρκες της και το δέρμα της άρχισε να φουσκώνει και να πρήζεται. Το πρήξιμο απλώθηκε πολύ γρήγορα σ' όλο της τώ σώμα. Η δυστυχισμένη κυριεύθηκε τότε από σπασμούς, που ανέδεναν όλα της τώ σωματικά και της έφερναν άφόρητους πόνους. Ήθελε να κινηθεί και δεν μπορούσε. Προσπαθούσε να φωνάξη κι' η φωνή έσβυσε τώ λάρυγγά της. Αγωνίζονταν ν' αναπνεύσει κι' η αναπνοή κοβόταν μέσος τώ στήθους της.

Κι' ο δήμιος εξακολουθούσε να καρφώνει πάλι τις ολόχρυσες καρφίτσες του...

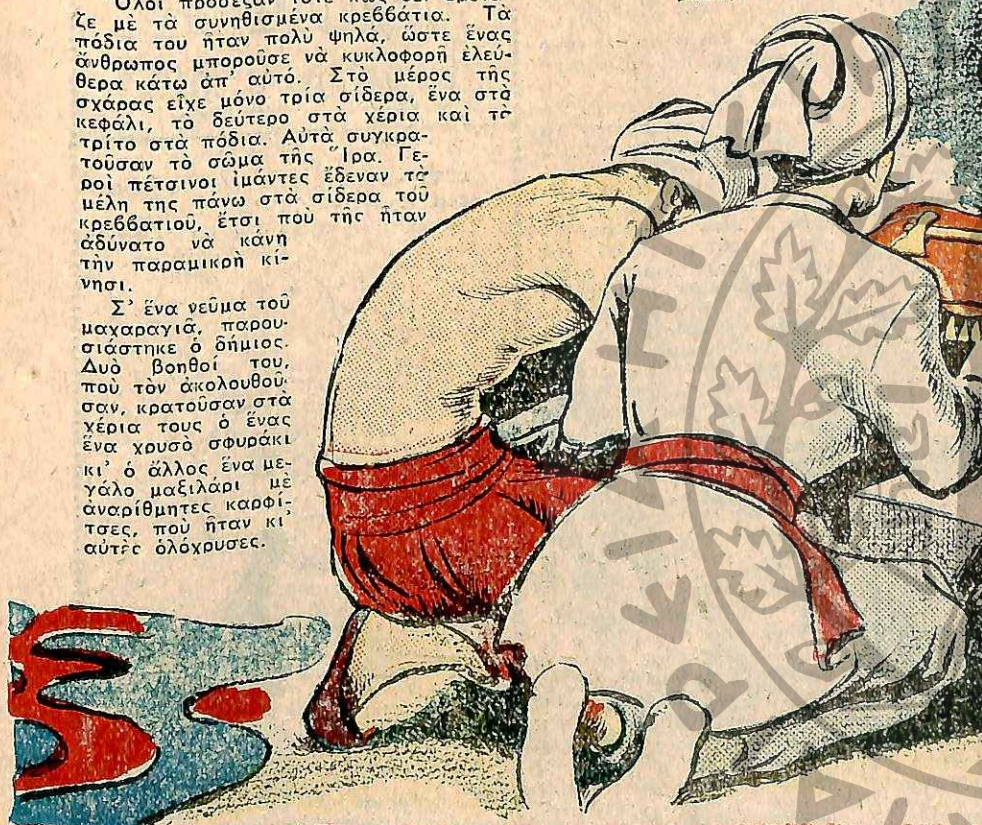
Τώ μαρτύριο της κράτησε αρκετές ώρες. Κι' ήταν τόσο βίαιοι οι σπασμοί που τράνταζαν τώ στήθος της, ώστε, σε μία στιγμή, τρεις από τις πλευρές της, στο κάτω μέρος τώ στήθους, έσπασαν και τώ κόκκαλα, τρυπώντας τώ δέρμα, πετάχτηκαν έξω.

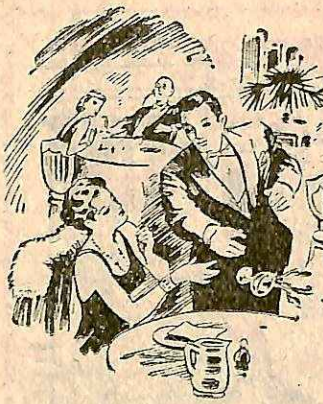
Έπειτα απ' αυτό τώ ξέσπασμα, όμως, οι σπασμοί άρχισαν να γίνονται πιο αδύνατοι και, σε μία στιγμή, σταμάτησαν ολότελα. Τώ σώμα της 'Ιρα έμεινε ακίνητο πάνω στο κρεβάτι τώ μαρτυρίου της. Ήταν νεκρή.

Ο μαχαράγιας τώ Μπαχαίρ πέταξε τότε ένα σακκουλάκι με χρυσά νομίσματα στο δήμιο και τους βοηθούς του κι' έπειτα σηκώθηκε από τη θέση του και γύρισε, με σκυφτό τώ κεφάλι, στα διαμερίσματά του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τά έρωτικά δράματα της ζωής τώ μαχαράγια της Καπουρτάλα.

Οι βοηθοί τώ δήμιου γονάτισαν μπροστά τώ μαχαράγια, παρουσιάζοντας τώ σύνεργα τώ μαρτυρίου...

Ο ναός της ΤΥΧΗΣ

καίωμα λειτουργίας. Το 1937, το ποσόν ανέβηκε σε 2.500.000.

Ο γιός και διάδοχος του Φρανσουά, ο Καμίλ, ήταν μία διασκεδαστική προσωπικότης. Δεν παραδεχόταν ότι μπορούσε κανείς να παίξει μ' ένα «σύστημα» και να κερδίσει μέχρι τέλους. Κάποτε, του άγγειλαν ότι κάποιος Ισπανός είχε κερδίσει 20 χιλιάδες λίρες στη ρουλέττα.

— Κάθεται ακόμη στο τραπέζι; ρώτησε ήσυχα. «Ε τότε, θα τα ξαναχάσω όλα, και τα δικά του λεφτά μαζί!»

Ένα βιβλίο που εξέδωσε τελευταίως ο Πάβλ ντε Κεταίβα, κρουτιέρης επί 20 χρόνια στο Μοντεκάρλο και σ' άλλα Καζίνο, περιέχει ένα σωρό περιέργια περιστατικά και περιπτώσεις ανθρώπων που «τίναξαν τον μπγάκο». Το ρεκόρ των κερδών ήταν τότε 2.100.000 φράγκα, το πραγματοποιήσε δε μέσα σε 10 μέρες κάποιος «Άγγλος, καπινοβιομήχανος». «Αλλά κι' ο Γάλλος εργοστασιάρχης αυτοκινήτων Σιτροέν κέρδισε επανειλημμένως μεγάλα ποσά. Μέσα σε μία βραδυά μόνο, τίναξε τον μπγάκο τρεις φορές.

Η ωραία Γερμανίδα βαρώνη Γκρόνερ, συγγενής με τους Χοεντζίλλερν, άρχισε κάποτε το παίγνιδι της ποντάροντας στο 6. Κέρδισε και πήρε 33 φορές τη μίζα της. «Επειτα από 2 ώρες εκπληκτικής τύχης, ποντάρισε 10.000 φράγκα στο 8 και ξανακέρδισε. Ο μπγάκος είχε εξαντλήσει τα χρήματά του και ζήτησε άλλα απ' το ταμείο. Στο μεταξύ, έντυσαν το τραπέζι μ' ένα μαύρο κρέπι, σημειώνον ότι είχε τιναχτεί ο μπγάκος.

Μετά μισή ώρα, η βαρώνη τον ξανατίναξε. Έξαργυρώνει έπειτα τις μάρκες της και διευθύνθηκε προς το ρεστοράν. Καθώς περνούσε από ένα ξρημο διάδρομο, στολισμένο με ψηλές γλάστρες, ξεπρόβαλαν ξαφνικά δύο χε-

ΝΕΑΙ ΨΥΦΩΝΟΙ

Με εξαιρετική επιτυχία δόθηκε πρό ημερών στον «Παρνασσό» η έτησια επίδειξις της σχολής τραγουδιού της Καθηγητρίδας του «Εθνικού Ωδείου» κ. Μαρίας Καλοπούλου.

Στην επίδειξη αυτή παρουσιάστηκαν αρκετά ταλέντα που το μέλλον τους δίνει παρά πολλές ελπίδες. Ανάμεσα σ' αυτά είναι και η Δία Ρόζα Μιχαήλ, προικισμένη με ωραία φωνή φωνή ύψιφων και μουσικό αίσθημα.

ρια και την άρπαξαν απ' το λαιμό. «Έπεσε τότε λιπόθυμη. Όταν συνήλθε, είχε εξαφανισθεί η τσάντα της που ήταν φτιαγμένη από φτερά στρουθοκαμήλου, μαζί μ' όλα τα κέρδη της που υπήρχαν μέσα σ' αυτήν.

Οι ντετέκτιβ αναζητήσαν του κάκου τον κλέφτη. Λίγο αργότερα όμως, καθώς έβγαζε από ρεστοράν, η βαρώνη διέκρινε ένα πουπουλό στρουθοκαμήλου πάνω στο παντελόνι ενός αγνώστου. Ειδοποίησε τότε με τρόπο τους αστυνομικούς, κι' εκείνοι τον συνέλαβαν και βρήκαν απάνω του την κλεμμένη τσάντα.

Η βαρώνη πήρε πίσω τα κέρδη της... για να τα χάσει όλα την άλλη μέρα στο Καζίνο των Κανών!

Ο αδέσχατος Βαλεντίνο έπαιζε με πάθος στη ρουλέττα κι' έκανε συνεχώς. Ένα βράδυ, στο Καζίνο, μία νέα τον αγκάλλισε ξαφνικά και τον φίλησε. Από τότε, τον ακολουθούσε παντού, σαν τη σκιά του.

— Θά σκοτωθώ, αν δεν μ' αφήσεις νάσαι πάντα μαζί σου! του λέγε.

Την ίδια νύχτα, στο ρεστοράν, κάθισε σ' ένα δίπλανο τραπέζι κι' είχε διαρκώς καρφωμένα τα μάτια της απάνω του.

Ξαφνικά, ο Βαλεντίνο πετάχτηκε όρθιος, αναποδογυρίζοντας το τραπέζι του, ώρμησε, άρπαξε απ' τα χέρια της θαυμαστρίας του το ποτήρι με το κρασί της και την τραβήξε έξω απ' το κέντρο, ενώ όλοι πίστευαν... πως είχε τρελλαθεί!

Την είχα δὴ νὰ ρίχνει κρυφά δηλητήριο στη σαμπάνια της, εξήγησε κατόπιν. Και δεν μπορούσα νὰ την αφήσω νὰ χάσει τη ζωή για μένα! Δεν τ' αξίζω...

Να κι' ένα άλλο περιεργό περιστατικό, που αναφέρει ο Κετσιόβας:

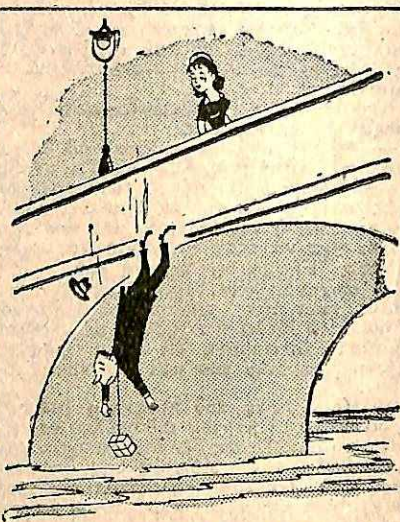
Μία βραδυά, καθώς ο κρουτιέρης ετοιμαζόταν νὰ φωνάξει «Δὲν παίει άλλο!» μία μάρκα τῶν 100 φράγκων έπεσε πάνω στον αριθμό 8. Κάποια γυναίκα, που καθόταν στην από πάνω βεράντα του ρεστοράν και μεμψιμοιρούσε για τη φοβερή χασούρα της, είχε βρή τη μοναδική εκείνη μάρκα στην τσάντα της και την είχε πετάξει μακριά, με αηδία. Κατά σύμπτωση, η μάρκα έπεσε πάνω σ' ένα αριθμό της ρουλέττας, ο οποίος κέρδισε. Κι' η κυρία πληρώθηκε, δίχως νὰ το περιμένει!

Ένας επισκέπτης, που μοιάζε πολύ με το βασιλέα Λεοπόλδο του Βελγίου, πήγαινε στο Καζίνο μόνο και μόνο για ν' απολαμβάνει τις υποκλίσεις που τούκαναν όσοι τον έβλεπαν. Ένας άλλος πάλι, όταν τον έμποδισαν νὰ μπη στο Καζίνο έπειδή δεν φορούσε φράκο ή σμολκιν, φώναζε με θυμό:

— Νά πάρη ο διάβολος! Πόσο κοστίζει το μαγαζί σας! Τ' αγοράζω, και τότε θα μπορώ να ντυνύμαι όπως μ' άρεσει!

Γιατί ήταν ο μεγαλειότερος βαυβακοβιομήχανος της Αγγλίας.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

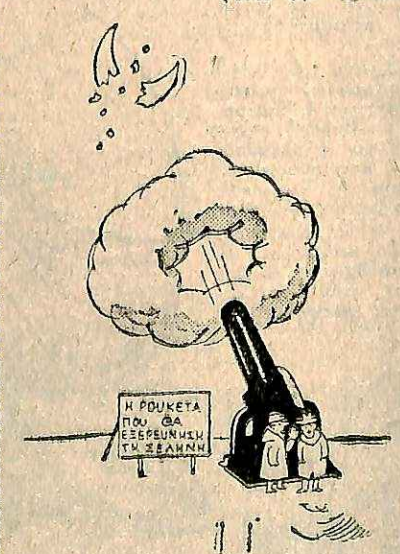
— Με συγχωρείς αν ή απάντησί μου σε λυπεί!...

(Από την «Bataille»)

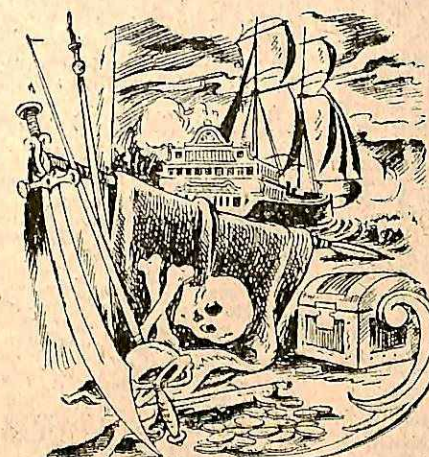

— Τί κάνετε έτσι; Μήπως είδατε τίποτα το ενδιαφέρον;

(Από την «Presse»)

— Φαίνεται πως βάλανε πολύ μπαρούτι στο κανόνι!...

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ

Ο έρωσ του Ντούγκλας Στιούαρτ

Α ήταν πολύ δύσκολο ν' αναγνωρίσει κανείς στον κοινό εμπατήρι, που έφερε βόλτες εμπρός στο περιστύλιο του ναού του Αγίου Ιακώβου, στο βάθος του λιμανιού της νήσου Ροδίνταν, τον τρεμένο κουρσάρο Ντούγκλας Στιούαρτ.

Και, χωρίς αμφιβολία, η τόλη του θα έπρεπε να είναι πολύ μεγάλη, για να βη στο λιμάνι αυτό, που χασίμιζε για βάσεις στ' αγγλικά καράβια και που προστατεύταν από ισχυρότατα φρούρια και πολυάριθμα επάκτια πυροβολεία.

Το σούρτο είχε αρχίσει τώρα ν' απλώνεται ολόγυρα. Ο πειρατής έριξε ένα έρευνητικό βλέμμα γύρω του κι' έπειτα χάθηκε αποφασιστικά μέσα στην έκκλησία.

Εμπρός σε μία μεγάλη εικόνα της Παργίας, μία γυναίκα έστεκε γονατιστή, με το βλέμμα στυλωμένο στις πλάκες. Ο Στιούαρτ ήλθε να γονατίσει πλάι της.

— Μαργαρίτα! ψιθύρισε. «Ντούγκλας! Ένα ρίγος διαπέρασε το σώμα της νέας.

— Είνε τρέλλα αυτό που κάνεις, Ντούγκλας, είπα σιγά. Σ' εξορκίζω, φύγε γρήγορα, άμέσως! Μου είναι πολύ πιο ύστερο νὰ μὴ σε βλέπω, παρά νὰ νοιώθω ότι κινδυνεύεις για μένα!...

— Για την αγάπη μας, δέχου ο πειρατής.

— Για την άτυχη αγάπη μας, συμπλήρωσε η νέα μ' έναν αναστεναγμό. Και τῶς τί σκοπεύεις νὰ κάνης; «Ηθέλα, πρώτα - πρώτα νὰ σε δώ, απάντησε ο Στιούαρτ. Σ' ευχαριστώ γιατί ήλθες στο ραντεβού που σου έδωκα. Τώρα, όμως, έχω νὰ σου ζητήσω κάτι άλλο: πρέπει νὰ μ' ακολουθήσεις, αν μ' αγαπάς...

— Αμφιβάλλεις, λοιπόν, για την αγάπη μου, Ντούγκλας; αποκρίθηκε η νέα. «Αλλά που θέλεις νὰ σ' ακολουθήσω;

— Πού; Μήπως ξέρω; Η ζωή μου δεν έχει καμιά ομορφιά, εκτός ίσως από τ' ότι κυλάει ανάμεσα σ' αδιάκοπους κινδύνους. Δυστυχώς, δεν έχω τίποτε καλλίτερο νὰ σου προσφέρω...

— Σ' αγαπάω τόσο πολύ, που δεν θα δίσταζα εμπρός σε τίποτα για νὰ βρίσκω κοντά σου, απάντησε η νέα. «Ποτόσο, έλπίζα πάντα... ότι θα μπορούσες νὰ ξαναφτιάξης τη ζωή σου!...

— Αυτό είναι αδύνατο πιά, αναστέναξε ο Στιούαρτ. Δεν είνε λίγες μέρες που ο πατέρας σου επέκρινε το κεφάλι μου για χίλιες λίρες... Φαίνεται πως η μοίρα μου είνε νὰ πεθάνω σαν πειρατή... Και ένας Θεός ξέρει με ποιόν τρόπο... Η μόνη μου έλπίδα είνε σὺ... «Αν μ' εγκαταλείψεις, Μαργαρίτα...

— Θα έλθω μαζί σου, είπα αποφασιστικά η νέα.

Οι δύο αγαπημένοι έδωσαν ραντεβού για τὸ άλλο βράδυ. Το κουρσάφικο του Στιούαρτ, που έπλεε στ' ανοιχτά της Ροδίνταν, βραχόταν σε μία έρημη ακτή για νὰ τους πάρει...

Αλλά λίγη ώρα μετά το χωρισμό του από τη Μαργαρίτα, ο πειρατής έπεσε στα χέρια των ανθρώπων του σερ Πάτρικ Ράντοκ, του πατέρα της νέας, που ήταν διοικητής των νήσων Μπαχάμας.

Ευθυσιασμένος από την απόφαση της Μαργαρίτας νὰ τον ακολουθήσει, είχε μπη σ' ένα από τα κέντρα του λιμανιού, ξεχνώντας τις προφυλάξεις που έπρεπε νὰ πάρει.

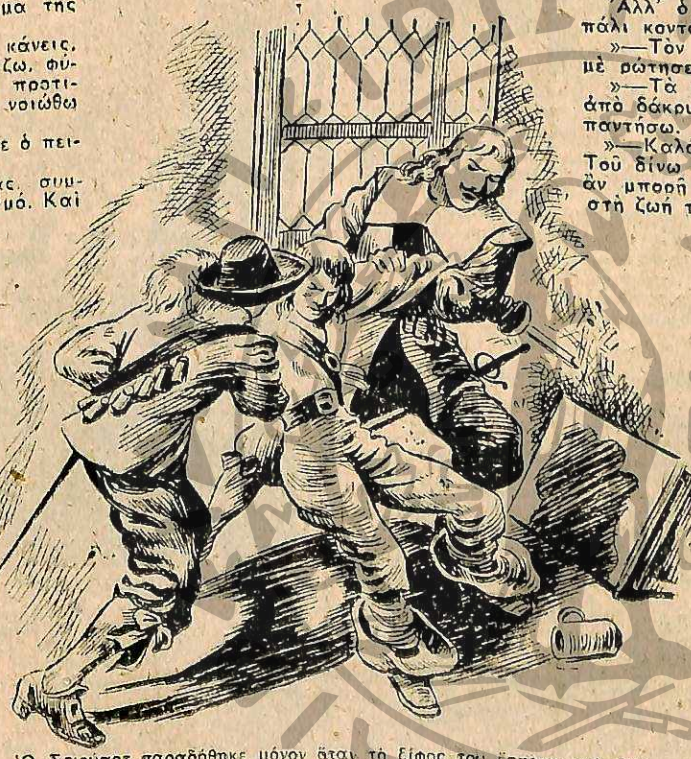
Για κακή του όμως τύχη, βρισκόταν εκεί ένας παλιός αμνηστευμένος πειρατής, που τον αναγνώρισε χωρίς μεγάλη δυσκολία και τον πρόδωσε στις αρχές.

Έτσι, ο Στιούαρτ, θάθηκε ξαφνικά περικυκλωμένος από ένα σωρό ανθρώπους, που είχαν έλθει νὰ τον συλλάβουν. «Ποτόσο, αγωνίστηκε με αληθινή λύσσα, τραυματίζοντας πολλούς απ' αυτούς και παραδόθηκε μόνο όταν το ξίφος του έσπασε στα δύο και τὸν ήταν αδύνατο πιά νὰ τὸ μεταχειριστή.

Η δική του έγινε έπειτα από λίγες μέρες εμπρός στο δικαστήριο του Ναυαρχείου, που ο σερ Πάτρικ Ράντοκ συγκάλεσε για τὸ σκοπό αυτό κι' η απόφασή του ήταν, όπως όλοι περίμεναν, ο θάνατος. Ο Ντούγκλας Στιούαρτ καταδικάστηκε νὰ πεθάνει πάνω στην άγκυρα.

Κλεισμένος τώρα μέσα στο κελλί του, ο πειρατής περίμενε την ήμερα που θα τον ώδηγούσαν στο ικρίωμα. Ήταν πιά θέβαιος πως έπρεπε νὰ πεθάνει. Κι' ωστόσο, την επομένη της καταδίκης του, ανοίγοντας τὸ ψωμί που τὸν πέταξαν από τὸ παράθυρο, βόλεκε μέσα ένα μικρό σημείωμα που έγραφε:

«Δὲν χάθηκε κάθε ελπίδα... Αλλ' αν προκύπτει νὰ πεθάνης, θὰ σε ακολουθήσω στον τάφο».

Ο Στιούαρτ παραδόθηκε μόνον όταν τὸ ξίφος του έσπασε στα δύο...

Τὸ σημείωμα αυτό δεν είχε καμιά υπογραφή. Αλλά δεν ήταν δύσκολο στὸ Στιούαρτ νὰ μαντέψει ποίος τὸν εἶχε στείλει. Τὸ έφερε με συγκίνησι στα χείλη του και τὸ φίλησε, ενώ δυο χοντρά δάκρυα κυλούσαν από τὰ μάτια του.

— Αξίζω τάχα μία τόσο μεγάλη αγάπη; ψιθύρισε.

«Από κείνη την ήμερα, όμως, δεν έλαβε καμιά καινούργια ειδοποίησι. Τὸν είχε ξεχάσει λοιπὸν ἡ Μαργαρίτα ἡ εἶχε ἀποτύχει στὲς προσπάθειές της.

Ξαφνικά, ένα πρωί, άκουσε μερικά βήματα στὸ διάδρομο που έφερνε στὸ κελί του.

— Ο δῆμιος! σκέοτηκε ο πειρατής. Θὰ πεθάνω χωρίς νὰ τὴν ξαναἰδῶ!

Τὴν ἴδια στιγμή, άνοιξε ἡ πόρτα. «Αλλ' αντί για τὸ δῆμιο, στεκόταν μπροστά του ἡ Μαργαρίτα.

— Σὺ φέρων τὴν χάρι σου! φώναξε ἡ νέα, τρέχοντας κοντά του.

Κρατούσε στὸ χέρι της ένα μεγάλο χαρτί.

Ο Στιούαρτ τὸ πήρε κι' άρχισε νὰ τὸ διαβάει.

— Δὲν καταλαβαίνω! είπα σε λίγο.

— Θα σου εξηγήσω, αγαπημένε μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα. Τὴν ήμερα της καταδίκης σου έφτασε από τὴν Αγγλία ὁ πλοίαρχος Γουόντ Ρότερς, με δυο μεγάλες φρεγάτες κι' άλλα μικρότερα πλοία. Ο πλοίαρχος Ρότερς φέρνει μία προκήρυξη, τὸν βασιλέως Γεωργίου, που αμνηστεύει όλους τὸν πειρατές που θὰ παρουσιαστούν στὲς αρχές ὡς τις 5 Σεπτεμβρίου 1718 και θὰ δηλώσουν μετάνοια... Ο πατέρας μου, ὁταν τὸν πρωτομήλησε, παρακαλῶντας τον νὰ περιλάβει και σένα στην αμνηστεία, δεν θέλησε καθόλου νὰ μ' ακούσει, ἀφοῦ εἶχε καταδικαστὴ προτὸν ὁ Ρότερς φτάσει ἐδῶ. Βλέποντας τότε ὅτι δεν ὑπῆρχε καμιά άλλη ελπίς, ὡλολόγησε στον κατὰ μου τὰ πάντα... Ξέρει τώρα για ποῖο λόγο ήλθες ἐδῶ και πῶς έπεσε στὰ χέρια σου... Εἶχα ἀπέλπιση σχεδόν ὅτι θὰ μπορούσα νὰ τὸν μεταπείσω, όταν χτες τὸ βράδυ με καλέσε κοντά του και μὲ εἶπε:

— Τὸ κάτω-κάτω, ο Ντούγκλας Στιούαρτ δεν είνε χειρότερος από τὸν ἄλλους πειρατές που ἔ' αμνηστεύονται. «Αν τὸν ἐνδιαφέρει ἡ ζωή του, ἂς συμμαρφοῦν με τὴν προκήρυξη τὸν βασιλέως.

— Σὰς ευχαριστῶ, πατέρα, είπα, γεμάτη χαρά και ἔκαμα νὰ φύγω.

«Αλλ' ο πατέρας μου με φώναξε και πάλι κοντά του!

— Τὸν αγαπάς, λοιπὸν τόσο πολύ; με ρώτησε.

— Τὰ μάτια μου εἶχαν πλημμυρίσει από δάκρυα και δεν μπόρεσα νὰ τὸν ἀπαντήσω.

— Καλὰ, καλὰ, ἔκαμε ὁ πατέρας μου. Τὸν δὶν δυο χρόνια καιῶ, για νὰ δῶ, αν μπορῶ νὰ φτιάξω τίποτε καλλίτερο στὴ ζωή του...

— Και έπειτα... πατέρα; τὸλμησα νὰ ρωτήσω.

«Ο πατέρας μου δεν ἀπάντησε, ἀλλά με φίλησε στὸ μέτωπο με καλωσύνη.

«Τώρα ξέρεις τὰ πάντα, αγαπημένε μου, κατέληξε ἡ Μαργαρίτα. Απομένει μόνο νὰ υπογράψης τὴ δήλωσι...

Ο Στιούαρτ είχε γονατίσει μπροστά της και της φίλησε με συγκίνησι τὰ γόνατα.

— Μαργαρίτα, είπα ένας άγγελος, ψιθύρισε σε λίγο. Ο πειρατής Ντούγκλας Στιούαρτ, δεν ὑπάρχει πιά. Μπροστά σου βρίσκεται ένας άνθρωπος, που ἡ μοναδική του ἐπιθυμία είνε νὰ γίνη ἄγιος της αγάπης σου.

Σε λίγο, ὁ πλοίαρχος Ντούγκλας Στιούαρτ, κυβερνήτης της φρεγάτας «Ντάιμαντ», που τὴν είχε ἐξοπλίσει σε καταδρομικό, θριάμβευε σ' ὅλες τὲς θαλάσσεσ.

Φέρνει τη στειρώσι ή το θάνατο

Οι μητέρες που αποφεύγουν να κάνουν παιδιά, για οικονομικούς λόγους, ή για να μη «χαλάσουν τη γραμμή τους», ή για να μην κουρασθούν να τ' αναθρέψουν, πρέπει να έχουν υπόψη τους ότι μπορεί να το πληρώσουν πολύ ακριβά... Κινδυνεύουν δηλαδή να πάθουν, «ένδομητρίωσις», μία απ' τις δυνήστερες και πιο επικίνδυνες γυναικείες ασθένειες.

Η αρρώστεια αυτή αρχίζει με μία υπερτροφία του βλεννογόνου της μήτρας. Παρουσιάζει την ίδια γενική μορφή με τον καρκίνο, με την διαφορά όμως ότι δεν είναι αθεράπευτη όπως αυτός.

Όπως στον καρκίνο, έτσι και στην ένδομητρίωσι, τα ανώμαλα, υπερτροφικά κύτταρα μεταδίδονται και σ' άλλα όργανα του σώματος. Και σχηματίζουν όγκους στην κύστι, στη σκωληκοειδή απόφυσι, στα λεπτά έντερα, κάποτε δε και στους πνεύμονες ή στους μύς του μητρώου. Σε μία περίπτωση, στο Ρίο - Ιανέιρο, τα χαρακτηριστικά σκληρά εξογκώματα της ένδομητρίωσης είχαν σχηματισθεί στην παλάμη μίας γυναίκας, κι' αιμορραγούσαν στις ημέρες των εμμήνων της!

Δεν υπάρχουν λεπτομερείς στατιστικές των κρουσμάτων της ένδομητρίωσης. Πάντως, είνε μία αρρώστεια αρκετά διαδεδομένη, πολύ περισσότερο απ' όσο θα πίστευε κανείς. Σ' ένα νοσοκομείο της Μασσαχουσέτης σημειώθηκαν, μέσα σε ωρισμένη χρονική περίοδο, 78 περιπτώσεις όξείας σκωληκοειδίτιδος και 107 ένδομητρίωσης. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι οι περισσότερες γυναίκες που παθαίνουν ένδομητρίωσι, ανήκουν σε ανώτερες κοινωνικές τάξεις κι' επομένως δεν νοσηλεύονται σε νοσοκομεία (πράγματι, η αρρώστεια αυτή έχει τετραπλάσια κρούσματα στις ανώτερες τάξεις, παρά στις λαϊκές).

Αλλά κι' η διάγνωση της ένδομητρίωσης είνε δύσκολη, ιδίως στην αρχή της, γιατί δεν υπάρχουν φανερά και χαρακτηριστικά συμπτώματα. Οι πρώτοι όγκοι εμφανίζονται συχνά στις σάλπιγγες ή στις ωθήκες, όπου μπορεί ν' ανακαλυφθούν μόνο με έγκληψη. Όταν δε παρουσιάζονται άργατα σ' άλλα μέρη του σώματος, ο γιαιτρός ξεγελιέται πολλές φορές και τους αποδίδει σε τοπικές μολύνσεις, ως ότου η άποτυχία της θεραπείας που εσπερίζεται, τον κάνει να καταλάβει το λάθος του.

Εξ άλλου, οι πόνοι της ένδομητρίωσης αρχίζουν συνήθως τις ημέρες των εμμήνων, κι' επομένως αποδίδεται σ' αυτά. Επειδή δε κατόπιν αυτών ναι σιγά - σιγά, μπορεί κάθε γυναίκα να μην τους δώσει προσοχή, ως ότου γίνουν πια ανυπόφοροι. Αλλά και τότε ακό-

μη, ο γιαιτρός ενδέχεται να κάνει λάθος και να τους αποδώσει σε σκωληκοειδίτιδα ή σε νεύρωσι.

Δίχως έγκαιρη διάγνωση και θεραπεία, η ένδομητρίωσις χειροτερεύει διαρκώς, και μπορούμε να πούμε ότι οδηγεί προς το θάνατο. Εύτυχως όμως, στις περισσότερες περιπτώσεις, σταματάει ή εξελίσσεται με την οριστική διακοπή των εμμήνων.

Αν δεν συμβεί αυτό, η μοναδική θεραπεία της σε προχωρημένα στάδια είνε η χειρουργική αφαίρεσις της μήτρας. Φυσικά, με την έγκληψη αυτή, η γυναίκα γίνεται στειρά.

Τελευταίως, δοκιμάσθηκε μ' άρκτη επιτυχία η ακτινοθεραπεία των ωθηκών. Από 17 γυναίκες που υπεβλήθησαν σ' αυτήν, οι 12 παρουσίασαν προσωρινή διακοπή των εμμήνων επί 8 - 12 μήνες και θεραπεύθηκαν απ' την ένδομητρίωσι. Οι 2 απ' αυτές μάλιστα έγιναν άργότερα μητέρες.

Ποιά είνε η αίτια της ένδομητρίωσης; Δεν έχει εξακριβωθεί με βεβαιότητα, πάντως όμως έχει παρατηρηθεί ότι η αρρώστεια αυτή προσβάλλει ιδίως τις γυναίκες που δεν έχουν γίνει ποτέ μητέρες. Αλλά κι' οι γυναίκες με παιδιά, που παθαίνουν ένδομητρίωσι, δεν έχουν ξαναγεννηθεί στα τελευταία 5 χρόνια.

Αυτά έχει αποδείξει η στατιστική. Κι' έτσι, οι γιαιτροί έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι, για ν' αποφυγή μία γυναίκα την ένδομητρίωσι, πρέπει να παντρεύεται σε ηλικία 17 - 20 ετών και να κάνει παιδιά κάθε 3 - 5 χρόνια. Ο δόκτωρ Τζέι Μάιγκ, ένας απ' τους επιφανέστερους γυναικολόγους της Αμερικής και καθηγητής της Ιατρικής Σχολής του Χάρβαρντ, συνιστά να ενθαρρύνονται οι γρήγοροι γάμοι κι' η τεκνοποίηση, με οικονομική ενίσχυσι του Κράτους, και συγχρόνως ν' απαγορευθεί κάθε προφυλακτικό μέσον κατά της έγκυμοσύνης.

Απ' τη ζωή των μυμνηκίων

Ο Αμερικανός δόκτωρ Σνέινγκ, που μελέτησε συστηματικά τη ζωή των μυμνηκίων, βρήκε ότι οι κοινωνικές συνθήκες, ιδίως δε η θερμοκρασία κι' η υγρασία, έχουν άμεση επίδρασι στη δραστηριότητα αυτών των έντομων. Επίσης τα μυμνηκία παρουσιάζουν αλληλεπάρρησις περιόδους δραστικής και αδράνειας, που η διαδοχή τους μείνει η ίδια από αιώνας.

Έκείνο που συγκρατεί τα μυμνηκία στη φωλιά τους είνε η ειδική υγρασία που εκπέμπει η βασιλισσά τους.

Σπίτια χωρίς σκηνή

Υπάρχουν άνθρωποι που παθαίνουν ασθμα κι' άλλες αλλεργικές αντιδράσεις απ' την κοινή σκηνή του σπιτιού. Συχνά βρίσκουν άνακούφισι χρησιμοποιώντας φίλτρα του αέρος, ειδικά σκευάσματα που

κρεβάτιο, κλπ. Ποτέ όμως δεν μπορεί ν' αποφυγούν τελείως τη σκηνή μέσα σ' ένα σπίτι. Γι' αυτούς ιδίως προορίζεται μία νέα μέθοδος δεσμεύσεως των μορίων της σκηνής που αιωρούνται στην ατμόσφαιρα. Ένα χημικό προϊόν, το «Ντάστ - Σήλ», ανακατεύεται με νερό, και με το μίγμα επασλείονται όλα τα έπιπλα, υφάσματα κλπ. Η όψη τους δεν αλλάζει καθόλου απ' το άσφατο και λεπτό στρώμα που σχηματίζει πάνω τους η χημική ουσία. Απαλλάσσουν όμως τελείως τον αέρα απ' τη σκηνή - συνεπώς δε και απ' τα μικρόβια που μεταφέρουν τα μόρια της.

Ακρίβειοληρωμένη περιέργεια

Για τη γρήγορη αποστολή της αλληλογραφίας στις τέσσερες άκρες του Σικάγου, χρησιμοποιεί ένα υπόγειο δίκτυο σωλήνων πεπιεσμένου αέρος, που απλώνεται κάτω απ' το έδαφος της αμερικανικής μεγαλουπόλεως. Μέσα σ' αυτούς περνούν, κάθε 11 δευτερόλεπτα, χαλύβδινες «κόβιδες» που περιέχουν την αλληλογραφία.

Τελευταίως λοιπόν, μαζί με μία τέτοια κόβιδα, έφτασε στο σημείο του προορισμού της και... ένα ανθρώπινο δαχτυλίδι! Τι είχε συμβεί; Κάποιοι εργάτες, ακάθοντες, είχαν τρυπήσει λίγο με τη σκαπάνη του ένα σωλήνα. Παραξενεμένος απ' το σφάλμα του πεπιεσμένου αέρος πούσγαγε απ' την τρύπα, έχωσε μέσα το δαχτυλίδι του, και μία κόβιδα του το έκοψε, καθώς περνούσε με όρμη.

Η έγκυμοσύνη γιαιτρεύει την αρθρίτιδα

Είνε πια απόλυτως εξακριβωμένο ότι η έγκυμοσύνη φέρνει μία προσωρινή βελτίωσι της ρευματοειδούς αρθρίτιδος. Τα συμπτώματα της τόσο ενοχλητικής αυτής αρρώστειας εξαφανίζονται κατά τους τρεις πρώτους μήνες της έγκυμοσύνης και δεν ξαναεμφανίζονται πριν από 1 - 7 βδομάδες μετά τον τοκετό. Έξ άλλου, κατά τη διάρκεια της έγκυμοσύνης, δεν πρωτοπαρουσιάζεται ποτέ η ρευματοειδής αρθρίτις. Οι παρατηρήσεις αυτές δείχνουν ότι η έγκυμοσύνη σχηματίζει μέσα στο αίμα ένα αντιαρθρικό παράγοντα. Έγιναν λοιπόν δοκιμές μεταγγίσεως αίματος εγκύων, που

ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΙΚΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Στην εποχή μας, ο αριθμός των μητέρων που δεν έχουν αρκετό γάλα έχει αυξηθεί, ενώ αντίθετως μια τροφός θεωρείται σπάνιο εύρημα. Το γεγονός αυτό είχε ως συνέπεια την εμφάνισι μίας νέας βιομηχανίας, που, επί καθαρώς επιστημονικών βάσεων, αναλαμβάνει την συλλογή, διατήρησι και διανομή μητρικού γάλακτος, χωρίς αυτό να υποστηρίξει καμιά άλλοισι και να χάσει, έστω και ελάχιστα μέρος, της θεραπευτικής του αξίας. Στη φωτογραφία μας, μία νεαρά μητέρα με άφθονο γάλα αφαιρεί μ' ένα ηλεκτρικό θηλάστρο όσο της περισσεύει. Μία γυναίκα παράγει κατά μέσον όρο 800 - 1.200 γραμμάρια γάλα την ημέρα.

περιέχει αυτόν το μυστηριώδη παράγοντα, για την ανάκουσι των αρθρικών, και τ' αποτελέσματα υπήρξαν άρκετα ικανοποιητικά.

Όταν οι τρελλοί χορεύουν...

Μιά Αμερικανίδα, έγκυμη στην Ουάσιγκτον, η μίς Μαριαν Τσέις, μεταχειρίζεται με πολλή επιτυχία τη μουσική χορό ως μέσον θεραπείας των ψυχασθενών. Φαίνεται ότι το άσφατο τείχος που χωρίζει τους δυστυχισμένους αυτούς απ' τους άλλους ανθρώπους, γκρεμίζεται με την επίδρασι της μουσικής, κι' έτσι αποκτούν και πάλι επαφή με τον έξωτερικό κόσμο. Περισσότερο απ' όλους τους χορούς είνε ωφέλιμο το βάλς. Η μίς Τσέις έχει προσληφθεί απ' το Κρατικό Ψυχιατρείο της Ουάσιγκτον, όπου εφαρμόζει την πρωτότυπη μεθόδο της.

Τά μπουμπουκία φανερώνουν την έγκυμοσύνη

Θα έχετε, βέβαια, ότι η έγκυμοσύνη μπορεί να εξακριβωθεί με μία ειδική εξέτασι των ούρων, για την οποία χρειάζονται θηλυκά ποτήρια ή κουνέλια. Στο διάστημα όμως του πολέμου, οι γιαιτροί του Ουάσιγκτον δυσκολεύονταν να βρουν τέτοια ζώα. Τα είχαν λοιπόν αντικαταστήσει με... μπουμπουκία «λασδιόλου». Έβαν μέσα στα ούρα τέτοια μπουμπουκία, κλειστά ακόμη. Αν το δείγμα των ούρων προερχόταν από έγκυο, οι δριμόνες που περιείχε έκαναν να μεγαλώσουν υπερβολικά τα μπουμπουκία μέσα σε 24 ώρες. Άλλως, οι διαστάσεις τους έμεναν κανονικές.

Ο τύπος του καρκίνου

Ο καρκίνος της μήτρας προσβάλλει κατά μεγαλύτερο ποσοστό τις γυναίκες ώριμης ηλικίας. Νά πως καθορίζουν οι Αμερικανοί δόκτωρες Σεφού και Λάνγκ τα κυριότερα χαρακτηριστικά αυτών των γυναικών: Είνε πολλοί παχιές κι' έχουν αυξημένη αρτηριακή πίεσι. Το ένα τρίτον απ' αυτές δεν έχουν μείνει ποτε έγκυοι, και τα 15% είνε ανήλικες. Τα 80% έχουν ηλικία άνω των 50 ετών. Οι γυναίκες αυτού του τύπου πρέπει να προσέχουν ιδιαίτερας σε κάθε αιμορραγία που θα τους παρουσιασθεί τυχόν μετά την οριστική διακοπή των εμμήνων.

Ποιά μεταλλικά άλατα μας είνε απαραίτητα

Ο ρόλος τους στη διατήρησι της υγείας μας

Ο ανθρώπινος οργανισμός, εκτός από τις άζωτους τροφές, τους υδατανθράκες, τα λίπη και τις βιταμίνες έχει ανάγκη επίσης και από ωρισμένα μεταλλικά άλατα.

Ποιά είνε αυτά τα άλατα; Από ποιές τροφές μπορούμε να τα προμηθευτούμε; Και ποιά είνε η ημερησία, δόσι που μας χρειάζεται απ' αυτά; Ας δούμε το καθένα χωριστά.

1. Το χλωριούχο νάτριο είνε το κοινό μαγειρικό άλατι. Το άσπρο άλατι περιέχει πολύ λίγα συστατικά και σε καμμία περίπτωση δεν μπορεί ν' αντικαταστήσει το ακατέργαστο άλατι που σχηματίζεται στα βράχια της θάλασσας ή στις άλκες.

Το άλατι απορροφάται και αποβάλλεται ταχέως από τον οργανισμό. Η ευεργετική επίδρασι του είνε πολλαπλή: Επιταχύνει τις ανταλλαγές της ύλης, κάνει δραστηριότερες τις καύσεις και διευκολύνει την αποβολή των οργανικών υπολειμμάτων τους. Η ημερησία δόσις για τον άνθρωπο είνε 7 γραμμάρια και βρίσκεται στο άλατι της θάλασσας (σκουρό).

Οι καλούμενες ένδεσις φυσιολογικού όρου είνε διάλυσις χλωριούχου νατρίου σε αναλογία 7,5ο/οο (όμοια με κείνη του πλάσματος του αίματος).

2. Το κάλι έχει κυρίως διουρητικές ιδιότητες. Καθιστά τα ούρα αλκαλικά και γι' αυτό αντενδείκνυνται η χρήση τροφών που περιέχουν κάλι σε αξιόλογη αναλογία σ' όλες τις περιπτώσεις που συντρέχει λόγος περιορισμού της αλκαλικότητας των ούρων. Η ημερησία δόσις για τον άνθρωπο είνε 1 γραμμάριο. Το κάλι βρίσκεται στα χορταρικά.

3. Το ασβέστιο είνε ένα από τα βασικά στοιχεία του οργανισμού μας. Συντελεί στη διαμόρφωσι των οστών, διεγείρει την όρεξι και τις λειτουργίες της πέψης και της θρέψης, διευκολύνει τις ανταλλαγές της ύλης και επιφέρει γενική τόνωσι του οργανισμού. Ο ρόλος του στη θεραπεία ωρισμένων παθήσεων, όπως της φυματίωσης, είνε αναμφισβήτητος. Το ασβέστιο είνε απαραίτητο επίσης για την ισορροπία του νευροφυτικού συστήματος. Η ημερησία δόσις για τον άνθρωπο είνε 1 γραμμάριο. Το ασβέστιο βρίσκεται στο γάλα, στο σιγά, τα χορταρικά (καρότα) και τα φρούτα.

4. Ο σίδηρος είνε ένα από τα βασικά στοιχεία κάθε ζωντος οργανισμού. Σε κανονική κατάστασι, ο ανθρώπινος οργανισμός περιέχει 1-2 δεκάκις χιλιάστα του βάρους του. (Το σώμα ενός ανθρώπου που έχει βάρος 70 κιλών περιέχει 7-14 γραμμάρια σιδήρου). Βρίσκεται κυρίως στα έρυθρα αιμοσφαίρια (αίμα-σφαίρινη), στο σπλήν, στο μυελό και τη σπληνική σπλήνη. Ο εισαγόμενος στον οργανισμό σίδηρος συγκεντρώνεται στα προαναφερθέντα όργανα, όπου δημιουργεί ένα είδος παρακαταθήκης. Ο σίδηρος είνε ένα από

τα δραστικότερα μέσα για την καταπολέμησι των πάσης φύσεως αναιμικών και αδυναμικών καταστάσεων. Είνε όμως δύσπεπτος και γι' αυτό δεν πρέπει να γίνεται κατάχρησις τροφών που περιέχουν σίδηρο σε μεγάλη αναλογία, όπως είνε οι φακές. Η ημερησία δόσις είνε 1 γραμ. 50 για τα παιδιά και 2 γραμ. για τους ενήλικους. Ο σίδηρος βρίσκεται στα σπανάκια, στον κροκό του αυγού, τις φακές, τα μπιζέλια, τα φασόλια και τα κρέατα.

5. Ο φώσφορος είνε ο διδμος αδελφός του ασβεστίου στην οικονομία του οργανισμού μας. Διευκολύνει τις λειτουργίες της θρέψης, τόνώνει το νευρικό σύστημα και αποκαθιστά την ισορροπία της γενετήσιου λειτουργίας. Η ημερησία δόσις για τον άνθρωπο είνε 1 γραμ. 50 και βρίσκεται στο μη αποδουτυρωμένο τυρί.

6. Το ιώδιο παίζει σημαντικό ρόλο στον οργανισμό μας. Ο μηχανισμός της αναπνοής και της κυκλοφορίας, καθώς και οι εκκρίσεις ωρισμένων αδένων και ειδικότερα του θυρεοειδούς επηρεάζονται άμεσα από την παρουσία του στον οργανισμό μας. Το ιώδιο επιδρά επίσης μ' ευεργετικό τρόπο στην καρδιά και συντελεί στην καταπολέμησι της αρτηριοσκλήρωσεως. Η ημερησία δόσις για τον άνθρωπο είνε 110 του χιλιοστογράμμου. Το ιώδιο το βρίσκουμε στα ψάρια, τα θαλασσιά και τα φυτά που προέρχονται από θαλάσσιες περιοχές.

7. Το μαγνήσιο έχει καθαριστικές ιδιότητες, διευκολύνει την πέψι των τροφών και συντελεί στην αποβολή των τοξινών. Χρησιμοποιείται επίσης με τη μορφή χημικού παρασκευάσματος ως καθαριστικό. Μόνο σε ίχνη μπορεί να υπολογισθεί η ημερησία δόσις του μαγνησίου για τον άνθρωπο, που βρίσκεται συνήθως στα χορταρικά και στα φρούτα.

8. Τα στοιχεία της τελευταίας κατηγορίας (χαλκός, ψευδάργυρος, μόλυβδος, κοβάλτιο, νίκελ, μαγγάνιο) βρίσκονται σε αναλογία ίχνων στον οργανισμό μας. Ο μέσος άνθρωπος δεν έχει εξακριβωθεί ολόκληρα. Τέλος, σε ελάχιστοι ίχνη υπολογίζονται οι ημερησίες δόσεις για τον άνθρωπο του χαλκού, του κοβαλτίου, του νικελ και του μαγγανίου, που συναντώνται στα πράσινα μέρη των φυτών.

Ο Αϊνστάιν κι' οι εξώμεες τουλάχιστες

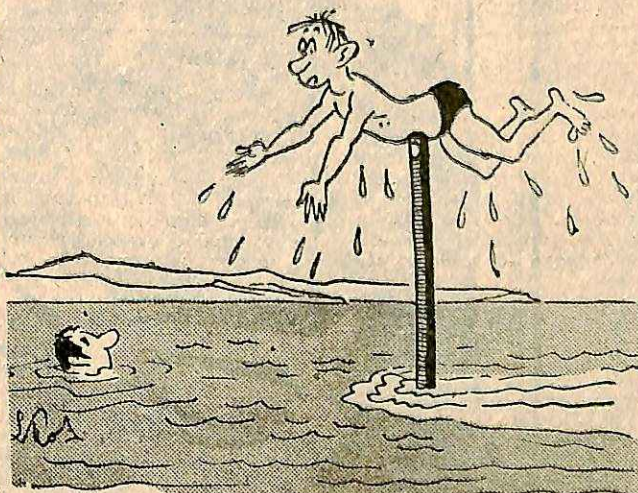
Κάποιο βράδυ, πρό έτών, ο περίφημος Αϊνστάιν — περαστικός τότε απ' τις Ηνωμ. Πολιτείες — πήγε σ' ένα επίσημο γεύμα που δινόταν προς τιμήν του. Η γυναίκα του δεν τον συνόδευσε, γιατί ήταν κακοδιάθετη. Όταν όμως γύρισε ο άντρας της, άρχι να νύχτα, τον ρώτησε με περιέργεια:

— Πές μου, πώς ήταν ντυμένος ο κυριός;

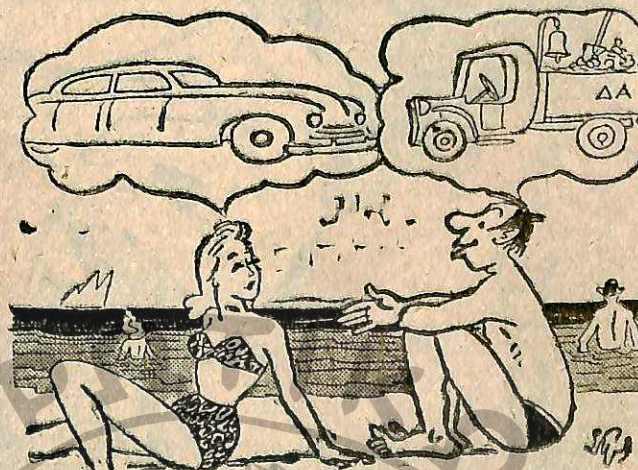
— Να σου πω την αλήθεια, δεν ξέρω, ώμολόγησε ο Αϊνστάιν. Πάνω απ' το τραπέζι δεν φορούσαν τίποτε. Και κάτω απ' το τραπέζι... δεν τόλμησα να κυττάξω!

Τελωτοθεραπεία

(Του Σ. Πολυάνκη)

— Τόση θάλασσα, μωρέ, κι' εδώ βρέθηκε ο αλιθής να βγάλει το περισκόπιο;...

— Όποτε έχετε αυτοκίνητο; — Βεβαιότατα, δεσποινίς. Το βολάν είνε η μανία μου...

— Άντε, έμπρός, παληόπαιδο, που το θυμάσαι πάντα τέτοιες ώρες!...

ΜΡΟΣΤΑ στο σπίτι της Μωρίς έτ' στασίασαν πάντοτε μερικά ταξί. Εκείνη όμως συνήθιζε να παίρνει πάντοτε το ίδιο όταν έβγαινε έξω. Μπήκε λοιπόν μέσα στο αυτοκίνητο και ψιθύρισε στο σωφέρ:

— Λεωφόρο, Ιταλίας 99!

— Αν κι' εγώ δώσω αυτή την διεύθυνση στο σωφέρ δυο τρείς φορές δεν κατάρριχνε ακόμη να την προφέρει με φωνή σταθερή. Της φαινόταν σαν να μολογούσε πως πήγαινε να βρει τον αγαπημένο της. Μόνο μέλη σκέψι ότι ο Λουσιέν θα την περίμενε ανυπόμονος πίσω από τα κάγκελα του κήπου και πως σε λίγο θα ξεχνούσε μέσα στην αγκαλιά του την τυραννία ενός ζηλιάρη συζύγου, της φαινόταν πως το αυτοκίνητο προχωρούσε τόσο σιγά, ώστε ποτέ δεν θα έφτανε στο σπίτι της αγαπής.

Στην πλατεία της Όπερας, κάποιο εμπόδιο στο δρόμο ανάγκασε όλα τ' αυτοκίνητα να σταματήσουν που σχημάτησαν έτσι μια ατελείωτη σειρά. Έπρεπε να περιμένουν. Έξαφνα η Μωρίς έπραξε τρομομένη στο βάθος του αυτοκινήτου. Είχε δη τον άντρα της στο δρόμο... Και να τώρα το πρόσωπό του είχε κολλήσει στο κρύσταλλο της πόρτας, ενώ ένα ειρωνικό χαμόγελο διαγραφόταν στα χείλη του. Μπήκε κάθισε δίπλα της και κυττάζοντάς την κάπως πονηρά είπε στο οδηγό που περίμενε νέα διαταγή:

— Πήγαινε στη διεύθυνση που σου έδωσα η κυρία.

Και διασκεδάζοντας με την αγωνία της γυναίκας που της είχε πει πειραχτικά:

— Δεν φαντάζομαι να έχω αντίρρηση να σε συνοδέψω στις επικέςψεις σου!

Ήταν φοβερό πως έπαιζε ένα ρόλο καλά μελετημένο. Κάτι είχε υπόψιαστέ. Κι αντί να παρακολουθήσει με άλλο αυτοκίνητο, προτίμησε να μπει στο δικό της. Μόνο αυτός μπορούσε να εκδικηθεί με τέτοιο τρόπο. Να πάει στο σπίτι του φίλου της με το ίδιο της το αμάξι!

Τί θακάνε τώρα η άμοιρη; Έπρεπε να διατηρήσει την ψυχραιμία της και να μη δείξει κανένα φόβο, ούτε όμως και ν' αντισταθεί φανερά. Να μπορούσε να βρει ένα τρόπο να ειδοποιήσει το σωφέρ. Ένώ σκεπτόταν όλ' αυτά, απαντούσε συγχρόνως στον άντρα της:

— Δεν μπορώ να σ' εμποδίσω να με συνοδέψης. Σε προειδοποιώ όμως ότι αργήσωμε αρκετά σ' ένα κατάστημα. Ξέχασα μάλιστα να πω κάτι στο σωφέρ...

— Απλώς το χέρι της στο κρύσταλλο που τους χώριζε απ' αυτόν κι' έκανε ν' ανοίξει, όταν ο άντρας της, παραμερίζοντας κάθε προσποίηση, της έπιασε το μπράτσο και σφίγγοντάς το με δύναμη, είπε χαμογελώντας:

— Όχι, Μωρίςέτ. Θα πάμε στη διεύθυνση που του έδωσες και πουθενά άλλο!

— Όταν δεν είχε γελαστή. Ο άντρας της τα ήξερε όλα. "Α! πόσο μετάνιωσες τώρα για την απρονοησία της να δίνει στον οδηγό την ακριβή διεύθυνση της ερωτικής της φωλιάς. Έπαιρνε όμως πάντα τον ίδιο. Κι' έξ' όλου, φοβόταν να περπατά ολομόναχη στη συνοικία εκείνη όπου μόνο ο έρωτας την καλούσε.

Το φρονιμώτερο θα ήταν να κατέβαινε κάθε φορά στο γειτονικό άσυλο, λίγα βήματα παρακάτω και να έπαιρνε μετά άλλο αυτοκίνητο για το γυρισμό.

Όταν έφευγε απ' τον αγαπημένο της, ο σωφέρ που την περίμενε, την πήγαινε πάντα στο άσυλο, όπου η Μωρίςέτ μοίραζε γλυκά κι' άλλα μικρά δώρα στα φτωχά παιδιά. Η νεαρή γυναίκα δεν το έκανε αυτό για να δικαιολογήσει την παρουσία της στη γειτονιά εκεί-

Ο χαμός της Μωρίςέτ

Διδακτικό διήγημα

στην έφευγε πιο κοντά στο δρόμο. Φανταζόταν τη σκηνή που θα γινόταν και ανατρίχιαζε. Ο Λουσιέν θα την περίμενε, όπως πάντα, στην πόρτα του κήπου και έτσι θα προδιόταν άμεσα. Οι δυο αντίζηλοι θα άρχιζαν μια σκληρή πάλη και το αίμα θα έδαφε τα όλοευκα σκαλοπάτια!...

Ναι! φάνηκε το μοιραίο σπίτι... Η Μωρίςέτ βλέπει τα κάγκελα. Και ο σωφέρ μ' όλη την απάθεια τους οδηγεί στην καταστροφή!

Μά... το αυτοκίνητο δεν κόβει την ταχύτητά του... Δε σταματά... Περνά σαν αστραπή μπροστά απ' το σπίτι του φίλου της... Ένα κύμα ελπίδος γεμίζει την καρδιά της Μωρίςέτ. Ο σωφέρ μάντεψε φαίνεται την αλήθεια από το ύψος του αγνώστου πελάτου και σταματά το αυτοκίνητο μπροστά στην πόρτα του Άσylvου! Α, πόση ευγνωμοσύνη αισθάνεται για τον καλό αυτόν άνθρωπο.

Η Μωρίςέτ αναπνέει με ανακούφιση, κατεβαίνοντας απ' το αυτοκίνητο και ξαναβρίσκει την ψυχραιμία της.

Μπήκε στο χάλι του Άσylvου και γυρίζοντας προς τον άντρα της το χαριτωμένο προσωπάκι της, του λέει μονάχα δυο λέξεις, — δυο λέξεις όμως που κλείνουν τόσα πολλά μέσα τους:

— Λοιπόν, Λουσιέν;...

Ο Λουσιέν δεν απαντά, μονάχα την κυττάει σά χαμένος. Στο βάθος όμως νοιώθει τον εαυτό του πολύ, πολύ ευτυχισμένο, γιατί λατρεύει τη γυναίκα του που την παντρεύτηκε εδώ και έξη μήνες. Ο γάμος τους είχε ταιριασμένους γάμος. Μήπως δεν είχε και οι δυο νέοι; Και οι δυο γεμάτοι ομορφιά και δύναμη!

— Λοιπόν; ξαναρωτάει η Μωρίςέτ, χαμογελώντας πονηρά, γιατί καταλαβαίνει όλην την αναστάτωση του ανδρός της.

— Συγνώμη με, αγάπη μου, αν... αν...

Μα ο Λουσιέν δεν τελειώνει τη φράση του. Σκύβει και φιλεί με θέρμη τα λευκά χέρια της Μωρίςέτ, ενώ δυο δάκρυα κυλούν απ' τα μάτια του.

Κείνη τη στιγμή γίνεται μια αναστάτωση μέσα της. Οι σκέψεις, τα αισθήματά της παίρνουν έναν άλλο δρόμο. Τί έκανε ως τώρα; Γιατί το έκανε; Μήπως ήταν κακός; Αν την κακομεταχειριζόταν, αν ήταν ένας βάνυσος, αν έκανε τη ζωή της μαρτύριο, τότε ένας φίλος θα ήταν μια ψυχική διέξοδος.

Μα ο Λουσιέν απλώς τη ζήλευε γιατί ήταν όμορφη, γιατί την αγαπούσε. Λοιπόν; Κι' όσο τον βλέπει τον Λουσιέν έτσι ταπεινωμένο τώρα, γιατί νομίζει πως γελασθηκε, όσο τον έρευνά διακριτικά και έντονα, τόσο πιο πολύ παει κοντά του. Ένα τυχαίο περιστατικό τους έφερε πάλι κοντά. Σκέφτεται, πόσο επιπόλαια παίρνει κανείς τη ζωή, πόσο βιαστικά παίρνει αποφάσεις! Τα πάθη καμιά φορά νιζω, πόσο λογική, δεν ξέρει ο άνθρωπος τί κάνει. Κι' αν το αυτοκίνητο κούν τη λογική, δεν ξέρει ο άνθρωπος τί κάνει. Κι' αν το αυτοκίνητο σταματούσε στο σπίτι του φίλου της; Δεν θα γινόταν ένα δράμα χωρίς βαθύτερα αίτια;

Η νεαρή γυναίκα νοιώθει να την συνεπαίρνει η συγκίνησης κι' ενώ τα παιδάκια του Άσylvου τρέχουν κοντά της, όρκίζεται στον εαυτό της να μην ξανακάνη ποτέ πια το ίδιο «σφάλμα». Τί της χρειάζεται η ερωτική ζέση φωλιάς, αφού έχει την ευτυχία κοντά της;...

ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

νη, άλλ' επειδή αισθανόταν την ψυχική ανάγκη να δώσει και στα δυστυχισμένα εκείνα μικρά, λίγη χαρά, λίγη ευτυχία, απ' αυτή που πλημμύριζε τη δική της καρδιά.

Αλλοίμονο όμως το αυτοκίνητο θα σταματούσε πρώτα, όπως πάντα, μπρο-

στά στο σπίτι της αγαπής. Τώρα της φαινόταν πως έτρεχε πολύ γρήγορα. Κάθε δευτερόλεπτο φανταζόταν τη σκηνή που θα γινόταν και ανατρίχιαζε. Ο Λουσιέν θα την περίμενε, όπως πάντα, στην πόρτα του κήπου και έτσι θα προδιόταν άμεσα. Οι δυο αντίζηλοι θα άρχιζαν μια σκληρή πάλη και το αίμα θα έδαφε τα όλοευκα σκαλοπάτια!...